

Jozue – 2. Královská

BIBLICKÝ KOMENTÁŘ ASD sv. 2.

Ellen G. Whiteová

Obsah

Jozue 1.....	4	1. Samuelova 22.....	29
Jozue 2.....	4	1. Samuelova 23.....	30
Jozue 3-4.....	4	1. Samuelova 24.....	31
Jozue 4.....	5	1. Samuelova 25.....	31
Jozue 5.....	5	1. Samuelova 27.....	32
Jozue 6.....	5	1. Samuelova 28.....	32
Jozue 7.....	7	2. Samuelova 12.....	33
Jozue 17.....	9	2. Samuelova 16.....	34
Jozue 18.....	9	2. Samuelova 19.....	34
Jozue 22.....	10	2. Samuelova 24.....	34
Jozue 23.....	10	1. Královská 1.....	34
Jozue 24.....	11	1. Královská 2.....	34
Soudců 2.....	11	1. Královská 3.....	35
Soudců 3.....	12	1. Královská 5.....	36
Soudců 4.....	13	1. Královská 6.....	39
Soudců 6.....	13	1. Královská 7.....	40
Soudců 7.....	14	1. Královská 8.....	40
Soudců 8.....	15	1. Královská 10.....	40
Soudců 9.....	15	1. Královská 11.....	40
Soudců 10.....	15	1. Královská 12.....	43
Soudců 11.....	16	1. Královská 13.....	43
Soudců 13.....	16	1. Královská 14.....	43
Soudců 14.....	17	1. Královská 16.....	43
Soudců 15.....	17	1. Královská 17.....	43
Soudců 16.....	17	1. Královská 18.....	44
1. Samuelova 1.....	18	1. Královská 19.....	45
1. Samuelova 2.....	19	1. Královská 22.....	45
1. Samuelova 3.....	21	2. Královská 1.....	46
1. Samuelova 4.....	21	2. Královská 2.....	46
1. Samuelova 6.....	21	2. Královská 4.....	47
1. Samuelova 7.....	22	2. Královská 6.....	47
1. Samuelova 8.....	23	2. Královská 8.....	47
1. Samuelova 10.....	23	2. Královská 10.....	48
1. Samuelova 12.....	24	2. Královská 15.....	48
1. Samuelova 13.....	24	2. Královská 20.....	48
1. Samuelova 14.....	25	2. Královská 22.....	48
1. Samuelova 15.....	26	2. Královská 23.....	48
1. Samuelova 16.....	28	2. Královská 24.....	50
1. Samuelova 17.....	28	2. Královská 25.....	50

(PO ÚPRAVÁCH BEZ KONTROLY)
Název anglického originálu: *SDA Bible Commentary, Vol.2 (1953) – 2BC*

Jozue 1.

Není lepšího Vůdce nad Boha – Jestliže lidé půjdou cestou, kterou jim určil Bůh, budou mít Rádce, jehož moudrost daleko převyšuje jakoukoli lidskou moudrost. Jozue byl moudrým vojevůdcem, protože jeho Vůdcem byl sám Bůh. Prvním mečem, který Jozue použil, byl meč Ducha – Slovo Boží. Budou lidé, kteří zaujmají postavení veliké zodpovědnosti číst první kapitulu Jozueho? (Citace Joz 1,1.5.7). 2BC 993.1

Myslíte si, že všechna tato poučení by byla dána Jozuemu, kdyby neexistovalo nebezpečí, že se dostane pod klamně vlivy? Proto tyto nejsilnější vlivy byly použity proti jeho principům spravedlnosti, kterými ho Hospodin ve svém milosrdenství zatížil, aby se neuchyloval od zákona napravo ani nalevo. Šel cestou nejpřísnější bezúhonnosti (citace Joz 1,8-9). Kdyby Jozuemu nehrozilo žádné nebezpečí, Bůh by mu stále nezdůrazňoval, že má mít zdravou odvah. Ale uprostřed všech svých starostí a problémů měl Jozue Boha za svého Vůdce. 2BC 993.2

Neexistuje větší klam pro člověka, než když se domnívá, že v jakýchkoli těžkostech může najít lepšího vůdce, v jakékoli nouzi moudřejšího rádce, v jakékoli situaci silnějšího obhájce, než je Bůh. – Manuscript 66, 1898 2BC 993.3

7-8. Tajemství Jozuova úspěchu – Hospodin má velké dílo, které má být vykonáno v našem světě. Každému člověku dal k vykonání určitou práci. Avšak člověk nemá učinit člověka svým vůdcem, aby nebyl sveden na scestí. To je vždy nebezpečné. I když náboženství Bible ztělesňuje principy činnosti ve službě, ve stejnou dobu vyvstává potřeba každodenně prosit o moudrost ze Zdroje vši moudrosti. V čem spočívalo Jozuovo vítězství? Přemýšlovati budeš o Slovu Božím dnem i nocí. Slovo Hospodinovo přišlo k Jozuemu těsně před překročením Jordánu... (Citace Joz 1,7-8). V tom spočívalo tajemství Jozuova vítězství, že učinil Boha svým Vůdcem. – Letter 188, 1901 2BC 993.4

Rádci by měli opatrovat všechno, co pochází od Boha – Ti, kteří zaujmají postavení rádců, by měli být lidmi nesobeckými, lidmi víry, lidmi modlitby, lidmi, kteří si nebudou dovolovat spoléhat na svou vlastní moudrost, ale kteří budou opravdově hledat světlo a rozum, co se týče toho, jaký je nejlepší způsob vedení jejich záležitosti. Jozue, vůdce Izraele, s pilností bádál v knihách, v nichž Mojžíš věrně zaznamenal pokyny dané mu Bohem – jeho požadavky, napomenutí a zákazy, aby nekráčel nerozvážně. Jozue se bál důvěřovat svým vlastním popudům a spoléhat na svou vlastní moudrost. Pohlížel na všechno, co přicházelo od Krista, který byl zahalen v oblakovém sloupu ve dne a v ohnivém sloupu v noci, jako na dostatečně důležité, aby bylo posvátně opatrováno. – Letter 14, 1886 2BC 993.5

Jozue 2.

10. Soudy vyvolaly strach mezi národy – Strašné soudy Boží, které dopadly na modloslužebníky v zemích, skrze které dítky Izraele procházely, vyvolaly strach a hrůzu, že dopadnou na všechny lidi žijící na zemi. – Manuscript 27, 1899 2BC 994.1

Jozue 3-4.

Studujte knihu Jozueho 3. a 4. kapitulu – Studujte pozorně zkušenosti Izraele na jejich cestě do Kanaánu. Studujte třetí a čtvrtou kapitolu knihy Jozue, popisující jejich přípravu pro přejítí přes Jordán do zaslíbené země. Musíme udržovat naše srdce i mysl v činnosti, osvěžováním paměti naučením, kterými Hospodin vyučoval svůj starověký lid. Pak naučení jeho Slova budou pro nás, tak jak si přál aby byla i pro ně, zajímavá a působivá. – Letter 292, 1908 2BC 994.2

Jozue 4.

24. Bůh chtěl učit svět skrze svůj lid – Skrze svůj lid Izrael, chtěl Bůh dát světu poznání své vůle. Jeho zaslíbení a hrozby, jeho poučení a pokárání, podivuhodné projevy jeho moci mezi nimi, v požehnáních za poslušnost a v soudech za přestoupení zákona a odpadlictví – všechno to mělo sloužit k výchově a rozvoji náboženských zásad mezi Božím lidem až do konce času. Proto je důležité, abychom se seznámili s dějinami hebrejských zástupů a pečlivě uvažovali o Božím jednání s nimi. 2BC 994.3

Slova, která mluvil Bůh k Izraeli skrze svého Syna, byla adresována také i nám, kteří žijeme v těchto posledních dnech. Ten stejný Ježíš, který na hoře učil své učedníky dalekosáhlé principy zákona Božího, vyučoval také starověký Izrael z oblakového sloupu a ze svatostánku, ústy Mojžíše a Jozueho. ... Náboženství ve dnech Mojžíše a Jozueho bylo stejné, jako náboženství v dnešních dnech. – ST May 26, 1881 2BC 994.4

Jozue 5.

13-14. (kap. 6,16.20). Úloha Izraele při dobytí Jericha – Když Jozue vyšel ráno před dobytím Jericha ven, objevil se před ním válečník plně vyzbrojený k boji. A Jozue se zeptal: „*Jsi-li náš, čili nepřítel našich?*“ A on odpověděl: „*Nikoli, ale já jsem kníže vojska Hospodinova, a nyní jsem přišel.*“ Kdyby oči Jozueho byly otevřené tak, jako byly otevřeny oči služebníka Eliza v Dotain, a kdyby mohl snést tento pohled, byl by viděl anděly Hospodinovy rozkládající se kolem dítek Izraele; protože vycvičená armáda nebes přišla, aby bojovala za lid Boží a Kníže vojska Hospodinova tam byl, aby velel. Když Jericho padlo, žádná lidská ruka se nedotkla zdí města, protože andělé Hospodinovi svrhli tyto hradby a vstoupili do pevnosti nepřítele. To nebyl Izrael, ale Kníže vojska Hospodinova, který dobyl Jericho. Ale Izrael tím, že učinil svou část, prokázal svou víru v Knížete svého spasení. 2BC 994.5

Boje jsou sváděny každý den. Mezi knížetem temnoty a Knížetem života probíhá velký boj o každou duši. Je vedena velká bitva, aby obyvatelé tohoto světa mohli být varováni před velikým dnem Páně, aby pevnosti nepřítele mohly být dobyty a aby všichni, kteří milují Pána, mohli být shromážděni pod krví zborcenou korouhví Knížete Immanuele, ale zde nesvádíte hlavní boj. Jako Boží nástroje se máte podřídit jemu, aby on mohl plánovat, řídit a bojovat bitvu za vás, s vaší spoluprací. Kníže života je v čele svého díla. Je s vámi ve vašem každodenním boji s vlastním já, abyste mohli mít pravý základ, aby vášně, když bojují o nadvládu, mohly být podmaněny milostí Kristovou, abyste se mohli stát více než vítězové skrze Toho, který si nás zamiloval. Ježíš je nad zemí. On zná sílu každého pokušení. On ví přesně, jak správně čelit každému nepředvídanému případu a jak vás má provést každou nebezpečnou cestou. Proč mu tedy nedůvěřujete? Proč nesvěříte své duše Bohu do jeho péče, jako věrnému Stvořiteli? – RH July 19, 1892 2BC 994.6

Jozue 6.

2-5. Viz komentář EGW k Sd 7,7.6-18. 2BC 995.1

Mnozí dnes chtějí následovat své vlastní plány – Ti, kteří dnes tvrdí, že jsou lidem Božím, zachovali by se tak za podobných okolností? Mnozí by si jistě přáli provádět až do konce své vlastní plány, chtěli by ovlivňovat cesty a prostředky, aby mohli dosáhnout požadovaného konce. Oni by se neochotně podřizovali tak jednoduchým opatřením, a ani jeden, který neodrážel žádnou slávu na sebe, se nezachránil za cenu poslušnosti. Oni by také by pochybovali o možnosti dobýt mohutné město tímto způsobem. Ale zákon oddanosti je svrchovaný. On by měl mít moc nad lidským rozumem. Víra je živá síla, která láme všechny bariéry, prochází všemi překážkami, a vztyčí svou korouhev v samotném srdci nepřátelského tábora. – ST April 14, 1881 2BC 995.2

2-5. Viz komentář EGW k Sd 7,16-18. Když člověk rozvíjí své teorie, ztrácí prostotu víry – Ve Slově Božím jsou obsažena hluboká tajemství, tajemství jeho prozřetelnosti a tajemství plánu spasení, která člověk může prozkoumat. Ale omezená mysl, povzbuzována touhou po uspokojení zvědavosti a řešení problémů nekonečnosti nechce následovat jasný směr vyznačený zjevenou vůlí Boží a strká nos do tajemství skrytých od založení světa. Člověk rozvíjející si své teorie, ztrácí prostotu pravé víry, stává se příliš sebejistým k tomu, aby věřil prohlášením Hospodina, a obklopuje se svou vlastní domýšlivostí. *2BC 995.3*

Mnozí z těch, kteří se považují za Boží děti, se nacházejí právě v tomto postavení. Jsou slabí, protože spoléhají na svou vlastní sílu. Bůh působí mocně ve prospěch svého věrného lidu, který je bezvýhradně a nepochybně poslušný jeho Slova. Majestát nebes, spolu se svým vojskem andělů, zbořil zdi Jericha před zraky svého lidu. Ozbrojení bojovníci Izraele neměli žádný důvod jásat nad svým vítězstvím. Všechno bylo vykonáno Boží mocí. Necht' se lid vzdá všech svých tužeb po vlastním vyvýšení, necht' se pokorně podřídí Boží vůli, a tehdy Bůh znovu ukáže svou moc a přinese svobodu a vítězství svým dětem. – ST April 14, 1881 *2BC 995.4*

16, 20. Viz komentář EGW ke kap. 5,13-14. *2BC 995.5*

Jednoduché prostředky oslavují Boha – Při dobytí Jericha mocný Velitel vojska naplánoval bitvu v takové jednoduchosti, aby žádná lidská bytost nemohla připsat slávu. Žádná lidská ruka nemohla zbořit zdi města, aby si člověk nemohl přivlastnit slávu za vítězství. Stejně tak dnes si žádný člověk nemůže připsat slávu za dílo, které vykoná. Pouze Hospodin sám má být veleben. Ó, kéž by lidé chtěli vidět nezbytnost obracet se k Bohu pro jejich příkazy! – RH Oct. 16, 1900 *2BC 995.6*

Získání vlastnictví po čtyřicetiletém odkladu – Hospodin seřadil svá vojska kolem města určeného k zániku. Žádná lidská ruka nebyla proti němu pozvednuta, aby sláva za to mohla být připsána výlučně Božímu jménu. Tak se stalo, že pyšné město, jehož mohutné hradby naháněly hrůzu nevěřícím zvědům, bylo nyní dobyto. Dobytím Jericha Bůh nyní Hebrejům jasně potvrdil, že jejich otcové mohli získat toto město již před čtyřiceti léty, kdyby mu však bezvýhradně důvěřovali. – RH March 15, 1887 *2BC 995.7*

Lidská slabost opatřena nadpřirozenou silou – Náš Pán je obeznámen s bojem svého lidu v těchto posledních dnech se satanskými mocnostmi spojenými se zlými lidmi, kteří zanedbávají a zavrhnou to veliké spasení. S největší možnou otevřeností a upřímností náš Spasitel, mocný Velitel nebeských vojsk, nezatajuje, že boj, kterým musí jeho lid projít, bude velice tvrdý. Upozorňuje na nebezpečí, ukazuje nám plán boje a obtížné a nebezpečné dílo, které má být vykonáno. Potom pozvedá svůj hlas před započítím boje, aby spočítal, co to vše bude stát, avšak současně povzbuzuje všechny, aby na sebe vzali celou zbroj a očekávali nebeský zástup, který se svou seřazenou armádou vstoupí do boje na obranu pravdy a spravedlnosti. Lidská slabost bude opatřena nadpřirozenou silou a pomocí v každém vážném sporu, aby mohla činit skutky Všemohoucího a vytrvalostí ve víře a dokonalou důvěrou v Boha bude mít zajištěn úspěch. I když obklopující spiknutí zla je sešikované proti nim, on je vyzývá aby byli odvážní a silní a bojovali statečně, protože mají získat nebesa a mají více než anděla ve svých řadách, mocného Velitele armád, který jde v čele nebeských vojsk. Jako v případě dobytí Jericha ani jedna z armád Izraele se nemohla vychloubat použitím své omezené síly k svržení zdi města, ale Velitel Hospodinova vojska naplánoval bitvu v největší prostotě, aby sám Pán mohl obdržet slávu a aby se člověk nepovyšoval. Bůh nám zaslíbil veškerou moc; protože je zaslíbena vám a vašim dětem a všem, kteří jsou vzdáleni, dokonce těm mnohým, které Hospodin náš Bůh povolá. – Letter 51, 1895 *2BC 995.8*

20. Poslušnost boží bariéry – Mohutné bariéry předsudků, který byly vystaveny, stejně tak nepochybně padnou, jako padly zdi Jerichy před vojsky Izraele. Musí však být zachována neochvějná víra a důvěra ve Vůdce našeho spasení. Musíme být poslušní jeho příkazů. Zdi Jericha padly jako důsledek poslušnosti jeho příkazů. – RH July 12, 1887 *2BC 996.1*

Jozue 7.

7. Jozuova pochybnost a nevěra – Jozue projevil pravou horlivost pro Boží čest, přesto však jeho prosby byly smíšeny s pochybností a nevěrou. Myšlenka, že Bůh převede svůj lid přes Jordán, aby je vydal do rukou pohanů, byla sama o sobě hříšná, nehodná vůdce Izraele. Jozuovy pocity malomyslnosti a nedůvěry byly neomluvitelné s ohledem na mocné zázraky, které Bůh vykonal pro vysvobození svého lidu, a stále opakované sliby, že bude s nimi při vypuzování bezbožných obyvatel ze země. *2BC 996.2*

Ale náš milosrdný Bůh nepotrestal svého služebníka kvůli této chybě. Milostivě přijal Jozuovo ponížení a modlitby a současně něžně pokáral jeho nevěru a pak mu odhalil příčinu jejich porážky. – ST April 21, 1881 *2BC 996.3*

11-13. (kap. 22,15-34). Boží odpor k modlářství – Zde Hospodin vyjádřil svůj odpor k modlářství. Tyto pohanové národy se odvrátily od uctívání živého Boha, a začaly vzdávat poctu démonům. Oltáře a chrámy, překrásné sochy a nákladné památky, všechna nejdůmyslnější a nejdražší umělecká díla udržovaly myšlení a city v dokonalém otroctví satanských bludů. *2BC 996.4*

Lidské srdce je od přirozenosti náchylné k modlářství a sebevyvýšení. Nákladné a krásné památníky pohanového uctívání uspokojovaly fantazii a upoutávaly smysly natolik, že odvedly Izraelity od jejich služby Bohu. Aby bylo odstraněno toto pokušení od jeho lidu, Hospodin jim přikázal zničit tyto pozůstatky modlářství, aby se sami nestali odpornými a zlořečenými Bohu. – ST April 21, 1881 *2BC 996.5*

16-26. Hřích musí být vypátrán a potrestán – Achanův případ nás učí slavnostnímu naučení, že Boží nelibost spočine na člověku nebo na celém národu pro jediný hřích a to do té doby, dokud přestoupení není vyšetřeno a potrestáno. Hřích je zničující ve své podstatě. Jeden člověk infikovaný jeho smrtelným malomocenstvím může přenést nákazu na tisíce jiných. Ti, kteří zaujímají zodpovědné postavení strážců lidu, jsou nevěrnými vůči jim svěřené povinnosti, jestliže věrně nevypátrají a nepokárají hřích. Mnozí se neodvažují odsoudit nepravost, aby náhodou následkem toho nemuseli obětovat své postavení a popularitu. A někteří to považují za nemilosrdné, aby kárali hřích. Boží služebník by nikdy neměl dovolit, aby jeho duch byl smíšen s pokáráním, které hodlá udělit, protože se nachází pod nejslavnostnějším závazkem, aby představil Slovo Boží, bez strachu a nestranně. Musí nazvat hřích jeho pravým jménem. Ti, kteří dovolí, aby jejich nedbalostí a lhostejností bylo Boží jméno zneuctěno jeho vyznávajícím lidem, jsou započítáni mezi přestupníky – zapsáni v nebeských záznamech jako spoluúčastníci jejich zlých činů. ... *2BC 996.6*

Boží láska nikdy nevede k přehlížení hříchu; nikdy nezakryje nebo nepromine nepřiznané zlo. Achan se dověděl příliš pozdě, že Boží zákon, stejně jako jeho Původce, je neměnný. To má provázet všechny naše skutky, myšlenky a pocity. Vede nás a dosahuje každý tajný motiv jednání. Holdováním hříchu jsou lidé vedeni k lehkovážnému pohledu na zákon Boží. Mnozí ukrývají svá přestoupení před svými bližními a lichotí sami sobě, že Bůh nebude tak přísný v označení nepravosti. Ale jeho zákon je velikým měřítkem spravedlnosti a s ním musí být porovnán každý skutek života v tom dni, kdy Bůh přivede všeliký skutek na soud i každou věc tajnou, buďto dobrou, buďto zlou. Čistota srdce vede k čistotě života. Marné jsou všechny omluvy pro hřích. Kdo může prosit za hříšníka, když Bůh svědčí proti němu? – ST April 21, 1881 *2BC 996.7*

20-21. Vyznání bez lítosti je bezcenné – Je mnoho vyznávajících křesťanů, jejichž vyznání hříchu jsou podobná Achanovu. Oni obvykle uznávají svou nehodnost, ale nechtějí vyznat hříchy, jejichž vina leží na jejich svědomí, a které přinášejí Boží hněv na jeho lid. Takto mnozí ukrývají hříchy sobectví, podvodu, nepoctivosti vůči Bohu a jejich bližními, hříchy v rodině a mnoho jiných, které by se měly vyznat veřejně. *2BC 997.1*

Pravá lítost vyvěrá z pocitu uvědomění si útočného charakteru hříchu. Tato všeobecná vyznání nejsou ovocem pravého ponížení duše před Bohem, neboť nechávají hříšníka se samolibým duchem jít dál svou cestou tak jako předtím, až se jeho svědomí stane zatvrzelým a varování, která ho kdysi vzrušila, v něm nevyvolávají již pocit nebezpečí a po určitém čase se jeho hříšný způsob života bu-

de jevit jako správný. V tom dni, ve kterém již navěky nebudou očištěni obětí ani přinesenou obětní nabídkou, bude příliš pozdě vyznat své hříchy. Je obrovský rozdíl mezi přiznáním skutečností, když to již bylo dokázáno, a vyznáním hříchů, známým pouze jím samotným a Bohu. – ST May 5, 1881

2BC 997.2

Achan nepocíťoval žádné břímě viny – To, co Achan pokládal za velmi malou věc, způsobilo velké trápení a zármutek zodpovědným mužům Izraele. A tak je to tak vždy v každém případě, když je zjevné, že se Hospodin hněvá na svůj lid. Jsou muži, na kterých spočívá břímě díla, kteří nejvíce pocíťují tíhu hříchů lidu, a kteří v úzkosti volají k Hospodinu. Achan – vinná strana – necítil toto břímě, a proto byl velmi klidný. Nenajdeme zapsáno v záznamu, že by se cítil zoufalý. Není žádného důkazu, že by ho sužovaly výčitky svědomí, nebo že by uvažoval od příčiny k následku, se slovy: „Byl to můj hřích, který přivedl nelibost Hospodina na lid.“ Neptal se: „Může to být kvůli tomu, že jsem ukradl zlatý prut a roucho Babyloňanů, že jsme byli poraženi v boji?“ Neměl ani ponětí o tom, že by vyznáním hříchů a pokolením vlastní duše mohl napravit zlo. – Letter 13, 1893 2BC 997.3

Boží způsob ospravedlnění – Achanovo vyznání, i když bylo učiněno příliš pozdě na to, aby mu přineslo jakýkoli zachraňující skutek, přesto ospravedlnilo Boží charakter v jeho způsobu jednání s ním a zavřelo dveře pokušení, které tak často sužují děti Izraele, aby obvinili Boží služebníky z díla, které sám Bůh poručil vykonat. – Letter 13, 1893 2BC 997.4

21. Nárůst Achanovy chamtivosti – Achan choval ve svém srdci chamtivost a klam, až se ve svém chápání hříchů stal otupělým a stal se snadnou kořistí pokušení. Ti, kteří se odvažují holdovat nějakému vědomému hřichu, budou následně snadněji přemoženi. První přestoupení otvírá dveře pokušení a on postupně láme veškerý odpor a bere do svého úplného vlastnictví celou tvrz duše. Achan naslouchal často opakovaným varováním proti hřichu žádostivosti. Zákon Boží jasně a nesporně zapovídal krádež a každý podvod, ale on stále miloval hřích. Protože nebyl odhalen a otevřeně pokárán, stával se smělejší; varování měla na něho čím dál tím menší vliv, až se jeho duše ocitla v poutech temnoty. – ST April 21, 1881 2BC 997.5

Výměnou za svou duši – Kvůli babylónskému šatu a mizernému pokladu ze zlata a stříbra, oddal se Achan zlému a přivedl na svou duši zlořečení Boží, pozbyl právo na bohaté vlastnictví Kanaánu a ztratil veškeré vyhlídky na budoucí nesmrtelné dědictví nové země. Co za strašlivou cenu, kterou musel zaplatit za nečestně nabytý zisk! – ST May 5, 1881 2BC 997.6

Bůh požaduje bezúhonný život – Dnes jsou mnozí, kteří označují Achanův hřích jako nepatrný a ospravedlňují jeho vinu. Je to však proto, že si neuvědomují charakter hříchů a jeho následky a nevnímají svatost Boha a jeho požadavků. Často je slyšet prohlášení, že Bůh není tak malicherný, aby si všimal, zda pilně dbáme jeho Slova, zda jsme poslušni všem příkázáním jeho svatého zákona. Avšak záznam jeho jednání s Achanem by měl být pro nás výstrahou, že on v žádném případě neospravedlní vinného. ... 2BC 998.1

Spor o pravdu bude mít nepatrný úspěch, jestliže na těch, kteří ji obhajují, je hřích. Muži a ženy mohou být zběhlými ve znalosti Bible, mohou být stejně tak dobře obeznámeni s Písmem jako byli Izraelité s truhlou smlouvy, přesto však, jestliže jejich srdce nebudou spravedlivá před Bohem, jejich úsilí nebude korunováno úspěchem. Bůh nebude s nimi. Neuvědomují si vznešenou závaznost zákona nebes ani nechápou svatý charakter pravdy, kterou vyučují. Příkaz zní: „*Očistěte se vy, kteří nosíte nádoby Hospodinovo.*“ 2BC 998.2

Nestačí uvádět argumenty na obranu pravdy. Nejpersvědčivějším důkazem, který má hodnotu, je zbožný život, protože bez něho nejpersvědčivější prohlášení nemají váhu a přesvědčující sílu, protože naše síla spočívá ve spojení s Bohem prostřednictvím jeho Svatého Ducha, a přestoupení zákona nás odděluje od této posvěcující blízkosti Zdroje naší moci a moudrosti. – RH March 20, 1888 2BC 998.3

24-26. Důsledek vlivu rodičů – Zamýšleli jste se nad tím, proč všichni, kteří byli spřízněni s Achanem, byli rovněž vystaveni Božímu trestu? Bylo to proto, že nebyli cvičeni a vychováni podle pokynů daných jim ve velké měřítku zákona Božího. Achanovi rodiče vychovávali svého syna takovým způsobem, aby se cítil osvobozen od poslušnosti Slova Hospodinova, zásady vštěpované mu v jeho životě ho zase vedly k tomu, aby jednal se svými dětmi takovým způsobem, aby se staly rovněž zkaženými. Mysl jedná a působí na mysl a trest, který zahrnoval také Achanovo příbu-

Jozue 17.

13. (kap. 23,13). Zastavování se v půli cesty je na překážku Božímu plánu – Hospodin je ujistil, že určitě vypudí ze země ty, kteří jim byli osidlem, a kteří byli trnem v jejich oku. Toto bylo slovo Hospodinovo a jeho plánem bylo, že podle jeho poručnictví by měl jeho lid obdržet větší a ještě větší území. Všude, kde budou stavět domy a obdělávat zemi, zakládat obchodní domy, bylo určeno, že si neměli půjčovat od svých sousedů, ale jejich sousedé od nich. Jejich majetky se měly rozrůstat a oni se měli stát velkým a mocným lidem. Oni se však zastavili v půli cesty. Brali ohled na své vlastní výhody a skutečné dílo Boží mohlo být pro ně vykonáno tím, že je postavil tam, kde známost Boha měla být učiněna známou a ohavné praktiky pohanů vypuzeny ze země, nebyly učiněny. 2BC 998.5

Přes všechny jejich přednosti, možnosti a výsady, židovský národ selhal v uskutečnění Božích plánů. Přinášeli málo ovoce a stále méně, až Hospodin použil neplodný fíkovník s jeho prokletím jako ilustraci, aby znázornil stav kdysi vyvoleného národa. Dílo, které konáme, musí být konáno na neopracovaných částech Hospodinovy vinice v mysli. Ale dnes jsou pouze na několika místech tyto prostředky vynaloženy a výhody poskytnuty. Hospodin chce, aby prostředky a výhody byly rozdělovány rovnoměrněji. Chce učinit zaopatření pro mnoho míst, která jsou nyní neopracovaná. – Manuscript 126, 1899 2BC 998.6

Jozue 18.

1. Svědectví neseno skrze uctívání Boha – V zemi Kanaán, měl Boží lid obdržet jedno veřejné místo shromáždění, kde se třikrát každým rokem mohli všichni setkat, aby uctívali Boha. Kdyby byli poslušni Božích zákonů, obdrželi by Boží požehnání. Bůh nechtěl vyhladit modlářské národy. On jim chtěl dát příležitost, aby se s ním seznámili skrze jeho církev. Zkušenost jeho lidu během čtyřicetiletého putování pouští měla být pro tyto národy předmětem bádání. Boží zákony a království měly být rozšířeny do všech částí země a jeho lid měl být znám jako lid živého Boha. 2BC 998.7

Jejich služba byla impozantní a svědčila o pravdě živého Boha. Jejich oběti ukazovaly na příchazejícího Spasitele, který se ujme království pod celým nebem a bude kralovat navěky věků. A o tom, že to může učinit, podal důkaz své moci, neboť či snad jako jejich neviditelný Vůdce nepokoril jejich nepřátele a nepřipravil na poušti cestu pro svou církev? Jeho lid by nikdy nepoznal porážku, kdyby zůstával ve stínu Všemohoucího, protože ten Jediný mocnější než andělé bojoval po jejich boku v každé bitvě. – Manuscript 134, 1899 2BC 999.1

Jozue 20.

3-6. Postavení neochrání před trestem – Jakkoli význačné mohlo být jeho postavení, on (vrah) musel nést trest za své přestoupení. Bezpečí a čistota národa vyžadovaly, aby hřích vraždy byl přísně potrestán. Lidský život, který pouze Bůh může dát, musí být svatě strážěn. 2BC 999.2

Krev oběti, stejně jako krev Ábelova, bude volat k Bohu o potrestání vraha a všech, kteří ho chrání před trestem za jeho zločin. Kdokoliv – ať je to jednotlivec či celé město – jestliže omluví přestupek vraha, když je usvědčen ze své viny, se stává spoluúčastníkem jeho hříchu a určitě pocítí Boží hněv. Hospodin chtěl vštípit svému lidu, aby si uvědomil, jakým strašným zločinem je vražda, zatímco učinil nejdůkladnější a soucitné opatření pro osvobození nevinné osoby. – ST Jan. 20, 1881 2BC 999.3

Jozue 22.

15-34. (kap. 7,11-13). Je třeba se vyvarovat nedbalosti či tvrdosti v zacházení s hříchem – Všichni křesťané by si měli dávat pozor, aby se vyhnuli dvěma extrémům – na jedné straně nevší-
mavosti v jednání s hříchem a nelítostnému soudu a bezdůvodnému podezírání na straně druhé. Iz-
raelité, kteří prokázali tak velkou horlivost vůči mužům Gád a Ruben, si pamatovali, jak v
Achanově případu Bůh pokáral nedostatek ostražitosti k odhalení hříchů, jež se nacházely mezi ni-
mi. Tehdy se rozhodli, že v budoucnosti budou jednat rychle a horlivě; ale v usilování o to zašli do
opačného extrému. Místo, aby se zdvořile zeptali, aby se dozvěděli všechna fakta v nastalé situaci,
navštívili své bratry s výtkami. *2BC 999.4*

Stále je mnoho takových, kteří jsou povoláni k tomu, aby snášeli křivá obvinění. Podobně jako
muži Izraele, mohou si dovolit být klidnými a rozvážnými, protože jsou v právu. Měli by si s
vděčností pamatovat, že Bůh je obeznámen se vším, co je nepochopeno a mylně vykládáno muži, a
proto všichni mohou bezpečně spočinout v jeho ruce. On jistě obhájí případ těch, kteří v něj vloží
svou důvěru, tak jako vypátral skryté provinění Achanovo. *2BC 999.5*

Jak mnoho zla by mohlo být odvráceno, kdyby všichni, kdo byli falešně obviněni, se vyvarova-
li vzájemnému obviňování. A zároveň ti, kteří ve svém zápalu v odporování vůči hříchu dali volný
průběh neoprávněnému podezírání, by se pak měli snažit hledět co nejlaskavějším pohledem na své
bratry a měli by se radovat, když jsou prohlášeni za nevinné. – ST May 12, 1881 *2BC 999.6*

Jozue 23.

6. Vzpoura proti Bohu je neodpuštělná – Boží plán spasení člověka je v každé podrobnosti
dokonalý. Jestliže budeme věrně plnit nám přidělené povinnosti, všechno s námi bude dobré. Je to
odpadlictví člověka, které vyvolává svár a přináší neštěstí a zkázu. Bůh nikdy nepoužívá svou moc
k tomu, aby ničil výtvoř své rukou. Nikdy nepožaduje více, než je člověk schopen vykonat,
nikdy též netrestá své neposlušné děti více, než je to nezbytné k tomu, aby je přivedl k pokání anebo
odvrátil ostatní od následování jejich příkladu. Vzpoura proti Bohu je neodpuštělná. – ST May 19,
1881 *2BC 999.7*

6-8. Nebezpečí spojení s nevěrou – Nacházíme se v takovém velkém nebezpečí spojení s ne-
věrou jako byli Izraelité následkem styku s modloslužebníky. Díla génia a talentu příliš často
skrývají smrtelný jed. Pod přitažlivou maskou jsou představována témata a vyjádřeny myšlenky,
aby upoutaly, zaujaly a zkazily mysl a srdce. Takto se v naší křesťanské zemi vytrácí zbožnost a tri-
umfuje skepticismus a bezbožnost. – ST May 19, 1881 *2BC 999.8*

12-13. Nebezpečí uzavírání manželského svazku s nevěřícími – Hospodin se nezměnil. Jeho
charakter je stejný dnes jako ve dnech Jozueho. On je pravý, milosrdný, soucitný, věrný v plnění
svého slova, stejně tak v zaslíbeních jako i v hrozbách. Jedním z největších nebezpečí, která
obklopují lid Boží dnes, je spolčování s bezbožníky; zvláště spojování se s nevěřícími skrze
manželský svazek. U mnohých láska k člověku zatlačuje do pozadí lásku k Bohu. Prvním krokem
na šikmou plochu je to, když se odváží nebrat v úvahu výslovný příkaz Páně, a výsledkem je často
úplné odpadnutí. Je dokázáno, že je vždy pro člověka nebezpečné uskutečňovat svou vlastní vůli v
protikladu vůči požadavkům Božím. Nicméně je tvrdou lekcí pro člověka pochopit, že Bůh míní
přesně to, co říká. *2BC 1000.1*

Je pravidlem, že jestliže si člověk vybírá za své přátele a společníky osoby, které odmítají Kris-
ta a šlapou po Božím zákoně, nakonec získává stejného ducha i myšlení. Měli bychom vždycky cítit
hluboký zájem o spasení nekajících a měli bychom jim prokazovat ducha laskavosti a zdvořilosti.
Za své přátele si však můžeme s jistotou vyvolit pouze ty, kteří jsou přáteli Božími. – ST May 19,
1881 *2BC 1000.2*

13. Viz komentář EGW ke kap. 17,13. *2BC 1000.3*

Jozue 24.

Výzva k vděčnosti, pokoře a odloučení – Když byl Jozue blízko konce svého života, učinil přehodnocení jejich uplynulých událostí a to ze dvou důvodů: aby přivedl Izrael Boží k vděčnosti za zřetelný projev Boží přítomnosti na všech jejich cestách a aby je přivedl k pokoře mysli u vědomí jejich neoprávněného reptání a nařikání a jejich nedbání následovat zjevenou vůli Boží. Jozue je dále nejnaléhavějším způsobem varoval před modlářstvím, které je obklopovalo. Byli varováni, aby neměli žádné spojení s modloslužebníky, aby se nespolečovali s nimi a ani aby se žádným způsobem nevystavovali v nebezpečí být nakaženi a zničeni jejich ohavnostmi. Byla jim dána rada, aby se vystríhali veškerého zdání zla, aby nepřicházeli do těsné blízkosti hříchu, protože by to byl nejjistější způsob, jak být zachvázeni hříchem a zkázou. Ukázal jim, že důsledkem jejich odcházení od Boha bude zničení a že tak, jak byl Bůh věrný v plnění svých zaslíbení, bude také věrný v uskutečnění svých hrozeb. – Letter 3, 1879 2BC 1000.4

14-16. Mravní šilenství upřednostňovat chválu člověka – Když člověk správně používá svou mysl, začíná přemýšlet o svém vztahu ke svému Stvořiteli. Je mravním šilenstvím upřednostňovat chválu člověka před Boží přízní, mzdu nepravosti před poklady nebes, plevy hříchu před duchovní potravou, kterou Bůh dává svým dětem. Přesto jak mnozí z těch, kteří se pyšní rozumem a bystrostí ve světských věcech, projevují naprosté pohrdání nad těmi věcmi, které se týkají jejich věčných zájmů. – ST May 19, 1881 2BC 1000.5

15. Viz komentář EGW k Dt 30,15-19; sv.1, str.1120 2BC 1000.6

27. Potřebujeme si připomínat Boží Slova – Jozue jasně prohlásil, že jeho pokyny a varování pro lid nebyla jeho vlastní slova, ale slova samotného Boha. Tento velký kámen byl postaven, aby byl na svědectví pro příští generace o události, na jejíž památku byl vztyčen, a aby byl na svědectví proti lidu, kdyby měl někdy zase upadnout do modlářství. ... 2BC 1000.7

Jestliže bylo nezbytné Božímu starodávnému lidu často připomínat Boží jednání s nimi v milosrdenství a soudu, v radách a napomenutích, tak je to stejně tak důležité i pro nás, abychom přemýšleli o pravdách, které nám byly oznámeny v jeho Slově – pravdách, které jestliže jsou přijaty, nás povedou k pokoře, poddanosti a poslušnosti vůči Bohu. Máme být posvěceni skrze pravdu. Slovo Boží představuje zvláštní pravdy pro každý čas. Boží jednání s jeho lidem v minulosti by mělo zaujmout naši pečlivou pozornost. Měli bychom se učit lekce, které nás chtějí něčemu naučit. Nemáme však zůstat spokojeni pouze u nich, protože Bůh vede svůj lid krok za krokem. Pravda postupuje vpřed. Opravdový badatel bude stále přijímat světlo z nebe. Co je pravda? Taková by měla být stále naše otázka. – ST May 26, 1881 2BC 1000.8

Soudců 2.

1-2. Pravé oživení – (Citace Sd 2,1-2). Lid se sklonil před Bohem v pokání a lítosti. Přinesli oběť a vyznali se Bohu a jeden druhému. Oběti, které přinesli, by byly bezcenné, kdyby neprojevili pravou lítost. Jejich pokání bylo opravdové. Milost Kristova působila v jejich srdcích, když vyznávali své hříchy a přinášeli oběti, a Bůh jim odpustil. 2BC 1001.1

Oživení bylo pravé a způsobilo mezi lidem reformaci. Zůstali věrni smlouvě, kterou uzavřeli. Lid sloužil Hospodinu po všechny dny Jozuova života a po všechny dny starších lidu, kteří přežili Jozueho a kteří viděli velké skutky Hospodina. Jejich hříchy byly odčiněny pokáním a odpuštěny, ale semeno zla, které bylo zaseto, nyní vypučelo a přineslo své ovoce. Jozuův život neochvějně poctivosti se uzavřel. Jeho hlas nebyl již déle slyšen v napomenutích a varováních. Jeden po druhém z věrných strážných, kteří překročili Jordán, skládali svou zbroj. Na scénu života vešla nová generace. Lid odešel od Boha. Jejich bohoslužba byla smíšená s klamnými zásadami a ctižádostivou pychou. – RH Sept. 25, 1900 2BC 1001.2

2. (2 K 6,14-18). Zhoubné následky spojení se světem – Je nebezpečné pro křesťany, aby si vybírali společnost těch, kteří nemají žádné spojení s Bohem, a jejichž jednání je mu odporné. Přesto jak mnoho vyznávajících křesťanů se odvažuje vstupovat na zakázanou půdu. Mnozí zvou do svých domovů známé, kteří jsou marniví, lehkovážní a bezbožní; a často příklad a vliv těchto bezbožných návštěvníků zanechá trvalé dojmy v myslích dětí těchto domácností. Vliv, který takto působí, je podobný tomu, který byl výsledkem spojení Hebrejů s bezbožnými Kananejci. *2BC 1001.3*

Bůh činí rodiče zodpovědnými za podceňování jeho příkazu, týkajícího se oddělení sebe a svých rodin od těchto bezbožných vlivů. I když musíme žít na tomto světě, nemáme být ze světa. Není nám dovoleno přizpůsobovat se jeho praktikám a obyčejům. Přátelství z bezbožnými je nebezpečnější než jejich nepřátelství. Svede a zničí tisíce, kteří by mohli být vhodným a svatým příkladem přivedení k tomu, aby se stali dětmi Božími. Mysle mladých se takto seznamují s nevěrou, marnivostí, bezbožností, pýchou a nemoralností; a srdce, které není chráněno božskou milostí, se nakonec stává zkaženým. Téměř nepostřehnutelně se mládež učí milovat zkaženou atmosféru obklopující bezbožné. Obklopují je zlí andělé a oni ztrácí svou náklonnost k tomu, co je čisté, uhlašené a ušlechtilé. *2BC 1001.4*

Rodiče považující se za křesťany věnují největší pozornost svým světským a bezbožným hostům, zatímco právě tyto osoby odvádějí děti těch, kteří jim věnují tak velkou zdvořilou péči, daleko od střidmosti a náboženství. Mladí se mohou pokoušet vést náboženský život, ale rodiče pozvali pokušitele do jejich domu a ten splétá své sítě kolem jejich dětí. Staří i mladí jsou pohlceni pochybnými požitky a vzrušování světskými zábavami. *2BC 1001.5*

Mnozí cítí, že musí učinit určité ústupky, aby se zalíbili svým bezbožným příbuzným a známým. Protože ne vždy je lehké učinit tomu konec, jeden ústupek připraví cestu dalšímu, až ti, kteří byli dříve opravdovými následovníky Krista, se v životě i charakteru přizpůsobili zvykům světa. Spojení s Bohem je přerušeno. Jsou křesťany pouze podle jména. Když přichází hodina zkoušky, tehdy je zjevné, že jejich naděje nemá žádného základu, protože prodali sebe i své děti nepříteli. – ST June 2, 1881 *2BC 1001.6*

Přátelství se světem anebo uznání Boží – Mezi Božím vyvoleným lidem jsou na zodpovědných místech mužové, kteří jsou spokojeni s tím, aby setrvali ve stavu lhostejnosti a úpadku. Jejich zbožnost zaniká s příchodem pokušení. Aby získali přátelství světských lidí, podstupují riziko následné ztráty Boží přízně. Hospodin třeští svůj lid, jako se pročišťuje stříbro. Přichází stále přísnější prověřování, až dokud srdce není bezvýhradně podřízeno Bohu anebo zatvrzeno v neposlušnosti a vzpouře. – ST June 2, 1881 *2BC 1001.7*

Soudců 3.

9. Otoniel ustanoven soudcem – Izrael ve svém blahobytu zapomněl na Boha, tak jak byl před tím varován. Došlo však ke zvratu. Hebrejové byli podmaněni králem Mezopotámie a drženi v krutém otroctví po osm let. Ve své úzkosti přišli na to, že jejich modlářské styky jim nic nepomohou. Tehdy si vzpomněli na podivuhodná Boží díla, začali volat k Bohu a Hospodin jim vzbudil vysvoboditele, Otoniele, Kálefova mladšího bratra. Duch Hospodinův na něm spočinul a on soudil Izrael, vyšel, aby bojoval, a Hospodin vydal do jeho rukou krále Mezopotámie. *2BC 1002.1*

Když byl Otoniel byl určen za muže, kterého si vybral Bůh, aby vedl a vysvobozoval Izraele, on se nevzpouzel vzít na sebe tuto zodpovědnost. V moci Boží okamžitě začal potlačovat modlářství tak, jak přikázal Hospodin, soudil a pozvedal úroveň morálky a náboženství. Když se Izrael kál ze svých hříchů, Hospodin jim prokázal velké milosrdenství a působil ve prospěch jejich vysvobození. *2BC 1002.2*

Po čtyřicet let Otoniel vládl v Izraeli. Během této doby lid zůstával věrný Božímu zákonu, a v důsledku toho se těšil míru a blahobytu. Když však s jeho smrtí skončila jeho moudrá a spásná vláda, Izraelité znovu upadli do modlářství. A takto se příběh odpadnutí a trestu, vyznání a vysvobození, opakoval znovu a znovu. – ST June 9, 1881 *2BC 1002.3*

Soudců 4.

6. Bůh dal pokyn Deboře, aby povolala Baráka – Hospodin oznámil Deboře svůj úmysl zničit nepřátele Izraele, a přikázal jí, aby poslala pro muže jménem Barák z pokolení Naftali a seznámila ho s pokyny, které obdržela. V souladu s tím poslala pro Baráka a nařídila mu, aby shromáždil deset tisíc mužů z pokolení Naftali a Zabulon a šel bojovat s vojsky krále Jabina. – ST June 16, 1881 2BC 1002.4

8-9. Barák neměl důvěru v Izraele – Barák znal rozptýlený, sklíčený a neozbrojený stav Hebrejů, jako i sílu a obratnost nepřítele. Přestože byl ustanoven a vyvolen samotným Hospodinem za vysvoboditele Izraele a dostalo se mu ujištění, že Bůh půjde s ním a podrobí jejich nepřátele, přesto byl nespokojený a nedůvěřivý. Přijal poselství od Debory jako slovo Boží, ale měl malou důvěru v Izraele a obával se, že neuposlechnou jeho výzvu. Odmítl se účastnit takového nejistého úkolu, pokud Debora nepůjde s ním a nepodpoří tak jeho úsilí svým vlivem a radou. – ST June 16, 1881 2BC 1002.5

12-14. Špatně vyzbrojení Izraelité jdou na horu Tábor – Barák podle příkazu sešikoval vojsko deseti tisíc mužů a pochodoval na horu Tábor, jak přikázal Hospodin. Zizara okamžitě shromáždil obrovské a dobře vyzbrojené vojsko a předpokládal, že obklíčí Hebreje a učiní je snadnou kořistí. Izraelité byli jen špatně připravení na toto střetnutí a pohlíželi s hrůzou na obrovské vojsko rozložené na rovině pod nimi, vyzbrojené veškerým válečným náčiním a vybavené hrůzu nahánějícími železnými vozy. Tyto byly tak sestaveny, aby způsobily strašné zničení. Velké nože podobné kosám byly připevněny k osám kol, tak aby vozy, když by projížděly řadami nepřítele, by je kosily tak, jako pšenice padá pod srpem. – ST June 16, 1881 2BC 1002.6

17-22. Zizara umírá Jáhelinou rukou – Jáhel zpočátku nevěděla, kdo je její host a rozhodla se ho ukrýt; když se však později dověděla, že je to Zizara, nepřítel Boha a jeho lidu, změnila svůj plán. Když se před ní uložil a tvrdě usnul, přemohla svůj přirozený odpor k takovému činu, zabila ho tak, že zatloukla hřeb do jeho spánků, tak že ho přirazila do země. Když Barák v honbě za svým nepřítelem, prošel touto cestou, byl přivolán skrze Jáhel a spatřil domýšlivého velitele mrtvého u svých nohou – zabitého rukou ženy. – ST June 16, 1881 2BC 1002.7

Soudců 6.

15. (Př 15,33; 18,12). Poctu předchází pokora – Gedeon si hluboce uvědomoval svou vlastní nedostatečnost pro vykonání velkého díla, které leželo před ním. ... 2BC 1003.1

Hospodin si ne vždy vybírá pro své dílo lidi největšího nadání, ale vybírá si ty, které může nejlépe použít. Jednotlivci, kteří mohou vykonat dobrou službu pro Boha, mohou být po určitou dobu ponechání skryti, zdánlivě nepovšimnuti a nevyužiti jejich Mistrem. Jestliže však věrně konají povinnosti jejich skromného postavení a jestliže jsou ochotni pracovat a obětovat se pro něho, pak jim on ve svůj čas svěří větší zodpovědnosti. 2BC 1003.2

Poctu předchází pokora. Hospodin může použít nejučelněji ty, kteří si nejvíce uvědomují svou vlastní nehodnost a neschopnost. On je naučí, jak mají cvičit odvahu víry. On je učiní silnými spojením jejich slabosti s jeho silou, moudrými skrze spojení jejich nevědomosti s jeho moudrostí. – ST June 23, 1881 2BC 1003.3

23. Tentýž soucitný Spasitel – (Citace Sd 6,23). Tato milostivá slova byla vyslovena tímtež soucitným Spasitelem, který řekl pokoušeným učedníkům na rozbouřeném moři: „*To jsem já; nebojte se,*“ (Mk 6,50) – Ten, který se zjevil zarmouceným učedníkům v horní místnosti, mluvil právě táž slova adresován Gedeonovi: „*Pokoj vám.*“ Tentýž Ježíš, který vstoupil v ponížení jako člověk mezi děti člověka, přišel ke svému starověkému lidu, aby jim radil, řídil, přikazoval, dodával odvahy a napomínal je. – ST June 23, 1881 2BC 1003.4

Soudců 7.

2-3. (Dt 20,5-8). Kristus pamatuje na rodinná pouta – (Citace Sd 7,2-3; Dt 20,5-8). Jaká je to pozoruhodná ukázka něžné, soucitné lásky Kristovy! Ten, který zavedl příbuzenské vztahy života a rodinná pouta, učinil také zvláštní opatření, aby tyto nebyly rozbity. Podle něho neměl být nikdo nucen jít do boje. Toto prohlášení rovněž zakazuje násilným způsobem používat náš vliv na nějakého člověka, který má nedostatek víry a odvahy, a také ukazuje, jaké důsledky mají naše myšlenky a pocity na naše jednání. – ST June 30, 1881 2BC 1003.5

4. Vlastnosti potřebné u Kristových vojáků – Pravý křesťanský charakter se vyznačuje jedinečností cíle, neoblomným rozhodnutím, které odmítá podvolit se světským vlivům, které budou útočit na celé biblické měřítko. Jestliže lidé dovolí, aby se sami znechutíli ve službě Boží, velký protivník jim předloží četné důvody, aby je svedl z jasné cesty povinnosti na cestu pohodlí a nezodpovědnosti. Ti, kteří se nechají podplatit nebo svést, znechutit nebo zastrašit, nebudou povoláni do služby v křesťanském boji. Ti, kteří vloží své city do světských pokladů nebo světských poct, nebudou postaveni do boje proti knížectvím a mocnostem a duchovním zlostem vysoko. 2BC 1003.6

Všichni, kteří chtějí být vojáky Kristova kříže, si musí obléknout celou zbroj a připravit se na boj. Nemají se nechat zastrašit hrozbami nebo nebezpečím. Musí být opatrní v nebezpečí, přesto však neoblomní a odvážní tváří v tvář nepříteli a vedení Božího boje. Posvěcení Kristova následovníka musí být úplné. Otec, matka, žena, děti, domy, země, všechno musí být druhořadé v porovnání s Božím dílem a Boží věcí. Musí být ochotný nést trpělivě, srdečně, radostně všechno, co může být povolán z Boží prozřetelnosti snášet. Jeho konečnou odměnou bude sdílet s Kristem trůn nesmrtelné slávy. ... (Citace Sd 7,4). – ST June 30, 1881 2BC 1003.7

7. Modlit se a nikdy nebýt zaskočen – Hospodin je ochoten vykonat pro nás veliké věci. Nevzítíme díky počtům, ale díky plnému odevzdání duše Ježíši. Máme jít kupředu v jeho síle, důvěřující v mocného Boha Izraele... 2BC 1003.8

V příběhu Gedeonova vojska je pro nás ponaučení. ... 2BC 1003.9

Hospodin je dnes stejně tak ochotný působit skrze lidské úsilí a vykonat velké věci skrze slabé nástroje. Je nezbytné vlastnit rozumné poznání pravdy; protože jak jinak bychom čelit jejím prohnáním protivníkům? Bible musí být studována nejen kvůli doktrínám, které učí, ale kvůli jejímu praktickému naučení. Nikdy bychom neměli být překvapeni, nikdy bychom neměli být bez naší zbroje. Buďme připraveni pro jakoukoli krizovou situaci, pro jakékoliv volání povinnosti. Čekejme, vyhlížejme každou příležitost pro představení přítomné pravdy, obeznámení s prorocstvími a naučeními Krista. Nespoléhejme však na dobře připravené argumenty, protože samotné argumenty jsou nedostačující. Úsudek vedoucí k důkazu sám nestačí. Musíte hledat Boha na svých kolenou; musíte jít vpřed za lidmi skrze moc a vliv jeho Ducha. 2BC 1003.10

Jedněte pohotově. Bůh chce, abyste byli lidmi činu, tak jako byli muži, kteří tvořili Gedeonovu armádu. Kazatelé jsou mnohokrát příliš puntičkářští, příliš vypočítaví. Zatímco jsou připraveni k vykonání velkého díla, příležitost k vykonání dobrého díla uniká nevyužita. Kazatel se chová tak, jakoby celé bříme díla spočívalo na něm samotném, ubohý smrtelný člověk, zatímco Ježíš nese jeho samotného a rovněž i jeho bříme. Bratři, důvěřujte méně sami sobě a více Ježíši. – RH July 1, 1884 2BC 1004.1

7, 16-18. (Joz 6,2-5). Boží cesty nejsou našimi cestami – Je nebezpečnou věcí pro lidi odporovat Duchu pravdy, milosti a spravedlnosti, protože jeho projevy nejsou podle jejich představ a nevejdou se do vytyčené linie jejich metodických plánů. Hospodin koná svým vlastním způsobem a podle svých vlastních plánů. Necht' se lidé modlí, aby byli zbaveni svého vlastního „já“, a aby mohli splynout s nebesy. Necht' se modlí: „*Ne má vůle, ale tvá, ó Bože, se staň.*“ Necht' si lidé uvědomí, že Boží cesty nejsou jejich cestami, ani jeho myšlení není jejich myšlením; protože on říká: „*Ale jakož vyšší jsou nebesa než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše, a myšlení má myšlení vaše.*“ (Iz 55,9) V poučení, které Hospodin dal Gedeonovi, když šel do boje s Madianskými, – aby šel do boje proti svým nepřátelům s vojskem tři sta hrajících na trubky a nesoucích prázdné džbány ve svých rukou, a s výkřiky: „*Meč Hospodinův a Gedeonův*“ – toto přesné, systematické, formální

uspořádání lidí nevidí nic jiného, než nesmyslnost a zmatek, před kterým by ustoupili s rozhodným protestem a odporem. Vedli by dlouhé debaty, aby dokázali nesmyslnost a nebezpečí, které je spjato s vedením boje takovým krajním způsobem a ve svém omezeném úsudku by prohlásili veškerá tato hnutí za naprosto směšná a nesmyslná. Za jak nerozumné, nesmyslné, by považovali přesuny Jozueho a jeho vojska při dobývání Jericha! – RH May 5, 1896 2BC 1004.2

Soudců 8.

1-3. Rozumná odpověď utiňuje hněv – Gedeonova mírná a rozumná odpověď utiřila hněv mužů Efraim a oni se vrátili se v míru do svých domovů. Jak mnoho těžkostí, které dnes existují na světě, vychází ze stejných zlých povahových rysů, které ovládaly muže Efraim, a kolik zla bychom se mohli vyvarovat, kdyby všichni, kteří jsou neprávem obviněni nebo kritizováni, by projevili mírného ducha Gedeonova, který nemyslí na sebe. – ST July 21, 1881 2BC 1004.3

24-27. Satan nabádá Gedeona, aby svedl Izraele z pravé cesty – Satan nikdy není nečinný. Je naplněn nenávistí vůči Bohu a stále svádí lidi k špatnému jednání. Když vojska Hospodinova získala znamenité vítězství, velký protivník byl zvláště zaneprázdněný. Přichází přestrojen za anděla světlosti, a jako takový se snaží zničit Boží dílo. Takto byly vnuknuty do Gedeonovy mysli myšlenky a plány, jimiž byl Izrael sveden z pravé cesty. – ST July 28, 1881 2BC 1004.4

Vedoucí mohou svést na scestí – Ti, kteří zaujímají nejvyšší postavení, mohou svádět na scestí, zvláště tehdy, když si myslí, že jim nehrozí žádné nebezpečí. Nejmodřejší se zmýlí; nejsilnější se unaví. Přílišná opatrnost je často spojena se stejně velkým nebezpečím jako přílišná důvěra. Abychom mohli jít kupředu bez klopýtnutí, musíme mít jistotu, že nás všemocná ruka bude podírat a že nekonečného slitování, jestliže padneme, bude použito vůči nám. Jedině Bůh může slyšet naše volání o pomoc v každé době. 2BC 1004.5

To je vážná myšlenka, že odstranění jedné ochrany ze svědomí, zanedbání vyplnění jednoho dobrého rozhodnutí, utváření jednoho špatného návyku může mít za následek nejenom náš vlastní pád, ale rovněž záhubu těch, kteří do nás vložili důvěru. Naší jedinou jistotou je následovat šlépěje Mistra, který nám razí cestu, důvěřovat v bezvýhradnou ochranu Toho, který říká: „*Následuj mne.*“ Naše stálá modlitba by měla být: „Podpírej moje kroky na tvé cestě, ó Pane, aby mé nohy neuklouzly.“ – ST July 28, 1881 2BC 1004.6

Soudců 9.

Musíme se řídit zásadami, ne diplomacií – Kdyby si Izraelité udrželi jasné chápání dobra a zla, viděli by klam Abimelechova uvažování a nepravost jeho požadavků. Viděli by, že byl naplněn závistí a podněcován nízkými touhami a že se chce vyvýšit tím, že zahubí své bratry. Ti, kteří se řídí raději diplomacií než zásadami, nejsou důvěryhodní. Takoví překroutí pravdu, zamluží fakta, nesprávně vyloží slova jiných tak, že jim dají význam, jaký nikdy nebyl zamýšlen. Používají lichotivá slova, zatímco jed je pod jejich jazykem. Ten, kdo opravdově nehledá Boží vedení, bude oklamán jejich lahodnými slovy a jejich lstivými plány. – ST Aug. 4, 1881 2BC 1005.1

Soudců 10.

1-2. Tola obnovil pořádek, zákon a soud – Po smrti uchvatitele Abimelecha vzbudil Hospodin Tolu, aby soudil Izraele. Jeho pokojná vláda představovala šťastný protiklad v porovnání k bouřlivým scénám, kterými národ prošel. Jeho úkolem nebylo vést vojska do boje a dosahovat vítězství nad nepřáteli Izraele, jak to činili dřívější vládcové, ale svým vlivem způsobil užší spojení mezi lidem a utvrdil vládu na pevnějším základu. Obnovil pořádek, zákon a soud. 2BC 1005.2

Tola nebyl tak pyšný a závistivý jako Abimelech, jeho velkou touhou nebylo zabezpečit si postavení nebo pocty pro sebe, ale zlepšit stav svého lidu. Jako člověk velké pokory cítil, že nemůže

vykonat žádné velké dílo, ale rozhodl se věrně plnit své povinnosti vůči Bohu a vůči lidu. Vysoce si cenil výsadu uctívání Boha a zvolil si, že bude bydlet blízko svatostánku, aby se mohl často účastnit služeb tam vykonávaných. – ST Aug. 11, 1881 ^{2BC 1005.3}

3-6. Jair se snažil udržet uctívání Boha – (Citace Sd 10,6). Tola vládl Izraeli dvacet tři let= a po něm následoval Jair. Tento vládce se také bál Hospodina a snažil se udržet jeho uctívání mezi lidem. Ve vedení záležitostí jeho vlády mu napomáhali jeho synové, kteří působili jako smírčí soudci a chodili z místa na místo, aby vykonávali spravedlnost. ^{2BC 1005.4}

V určité míře na konci Jairovy vlády, ale víceméně po jeho smrti Izraelité znovu upadli do modlářství. – ST Aug. 11, 1881 ^{2BC 1005.5}

Soudců 11.

23. (Gn 15,16). Zkušební lhůta pro národy – Bůh je zpozdilý k hněvu, proto dal bezbožným národům zkušební lhůtu, aby se mohli seznámit s ním a s jeho charakterem. Podle uděleného jim světla byly odsouzeny za zavržení přijmout toto světlo a za to, že si zvolili svou vlastní cestu namísto Boží cesty. Bůh uvedl důvod, proč ihned nevyhnal Kananejské. Míra jejich nepravosti nebyla ještě naplněna. Svou nepravostí se postupně přibližovali k bodu, kdy Boží shovívavost nemohla být již déle uplatněna vůči nim, a proto byli zničeni. Dokud nedosáhli tohoto bodu a jejich nepravost nebyla doplněna, Boží trest byl odkládán. Všechny národy obdržely zkušební lhůtu. Ti, kteří učinili Boží zákon neplatným, postupovali od jednoho stupně zkaženosti k dalšímu. Děti dědičného ducha svých rodičů a činily horší věci než jejich otcové před nimi, dokud na ně nedopadl Boží hněv. Trest nebyl o nic menší kvůli tomu, že byl odkládán. – Manuscript 58, 1900 ^{2BC 1005.6}

Soudců 13.

2-5. Poučení pro matky – Mnozí, které by Bůh mohl použít jako své nástroje, byli učiněni nezpůsobilými již při svém narození dřívějšími špatnými návyky svých rodičů. Když Hospodin hodlal povolát Samsona za vysvoboditele svého lidu, uložil matce správné životní návyky ještě před narozením jejího dítěte. ... ^{2BC 1005.7}

V poučení, které dal této matce, dal Hospodin lekci všem matkám žijícím až do konce času. Kdyby se žena Manueho řídila převládajícími zvyky, její organismus by byl oslaben přestupováním přírodních zákonů a její dítě by muselo nést spolu s ní trest za tato přestoupení. – GH Feb. 1880 ^{2BC 1005.8}

2-23. Manue potkává Krista – Manue a jeho žena nevěděli, že Ten, který je takto oslovil, je Ježíš Kristus. Hleděli na něho jako na Hospodinova posla, ale nevěděli, zda je to prorok nebo anděl. Chtěli projevit svému hostu pohostinnost, naléhavě ho prosili, aby zůstal, než mu připraví kůzle. Ale ve své neznalosti jeho charakteru, nevěděli, zda ho mají přinést jako zápalnou oběť, anebo je mu předložit jako pokrm. ^{2BC 1006.1}

Anděl odpověděl: „*Bys mne i pozdržel, nebudu jísti pokrmu tvého, ale jestliže připravíš oběť zápalnou, Hospodinu ji obětuj.*“ Nyní, když si byl jistý, že jeho host je prorokem, Manue řekl: „*Jaké jest jméno tvé, abychom, když se naplní řeč tvá poctili tebe?*“ ^{2BC 1006.2}

Odpověď zněla: „*Proč se ptáš na jméno mé, kteréž jest divné?*“ Když postřehl božský charakter svého hosta, Manue „*vzal kozlíka a oběť suchou, obětoval to na skále Hospodinu, a on divnou věc učinil, an na to hledí Manue a manželka jeho*“. Oheň vyšel ze skály a strávil oběť a jak plamen vystupoval k nebi, „*anděl Hospodinův se vznesl v plameni s oltáře k nebi, Manue pak a manželka jeho vidouce to, padli na tvář svou na zemi*“. Nemuseli se již více ptát na charakter jejich hosta, neboť věděli, že pohlíželi na Jediného Svatého, který zahalen svou slávou v oblakovém sloupu, byl Vůdcem a Pomocníkem Izraele na poušti. ^{2BC 1006.3}

Úžas, bázeň a strach naplnily srdce Manue, takže mohl pouze zvolat: „*Jistě my zemřeme, nebo jsme Boha viděli!*“ (Sd 13,22) Ale jeho družka v této slavnostní hodině měla více víry než on. Připomenula mu, že Hospodin byl potěšen přijmout jejich oběť a zaslíbil jim syna, který by měl začít

vysvobozovat Izrael. Byl to projev přízně a ne hněvu. Kdyby je Hospodin chtěl zničit, nevykonal by tento zázrak, ani by jim nedal zaslíbení, které kdyby zahynuli, by se nemohlo naplnit. – ST Sept. 15, 1881 2BC 1006.4

5. Prostota vede k hotovosti ve službě – Ten, kdo si zachová prostotu ve všech svých zvycích, omezující chuť a ovládající vášně, může uchovat své duševní síly pevné, aktivní a plné života, být rychlý k pochopení všeho, co vyžaduje myšlení nebo jednání, bystrý k rozlišování mezi svatým a bezbožným a připraven zúčastnit se každého jednání k slávě Boží a prospěchu lidstva. – ST Sept. 29, 1881 2BC 1006.5

Soudců 14.

1-4. Špeh v táboře – Hospodin ve svém Slově jasně poučil svůj lid, aby se nespojoval s těmi, kteří ho nemilují a nemají před ním bázeň. Takoví společníci jsou málokdy spokojeni s láskou a úctou, která je jim prokazována. Stále budou očekávat od bohabojného manžela nebo manželky nějakou pozornost, což bude mít za následek pohrdání Božími požadavky. Pro bohabojného muže a pro sbor, s kterým je spojen, je světská manželka nebo světský přítel jako špeh v táboře, který bude čekat na každou příležitost, aby mohl svést Kristova služebníka a vystavit působení útokům nepřítelů. – ST Sept. 27, 1910 2BC 1006.6

Soudců 15.

14-19. Samson si uvědomuje svou závislost. – Tisíce Izraelitů byly svědky Samsonova pobití Filištínských, avšak žádný hlas se nepozdvihl v triumfu, dokud hrdina, hrdý na svůj podivuhodný úspěch, neslavil své vlastní vítězství. Velebil sám sebe, místo aby připsal slávu Bohu. Ale dříve než skončil, byl nejintenzivnější a bolestnou touhou upomenut na svou slabost. Byl vyčerpán svou nesmírnou námahou a prostředky, které by mohly uspokojit jeho potřeby nebyly po ruce. Začal si uvědomovat svou naprostou závislost na Bohu a přesvědčil se, že nezískal vítězství svou vlastní silou, nýbrž díky síle Všemohoucího. 2BC 1006.7

Pak vzdal Bohu chválu za své vysvobození a předložil horlivou modlitbu za úlevu od svého nynějšího utrpení. Hospodin vyslyšel jeho prosbu a otevřel pro něho pramen vody. Na znamení své vděčnosti Samson nazval toto místo jménem En-hakkore, nebo-li „*studnice vzývajícího*“. – ST Oct. 6, 1881 2BC 1006.8

Soudců 16.

Samson selhal tam, kde Josef zvítězil – Samson měl ve své nebezpečné situaci k dispozici stejný zdroj síly jako Josef. Mohl si podle libosti vybrat mezi spravedlností a nepravostí. Místo, aby se uchopil síly Boží, dovolil, aby ho plně ovládly nespoutané vášně jeho přirozenosti. Rozumové síly se zvrhly a morální citění se zkazilo. Bůh povolal Samsona do postavení veliké odpovědnosti, vážnosti a užitečnosti; on se však musel naučit vládnout jiným tím, že se sám naučí poslouchat zákony Boží. Josef byl svobodným morálním představitelem a dobro a zlo bylo před ním. Mohl si zvolit cestu čistoty, svatosti a cti, nebo cestu nemravnosti a hanby. Zvolil si přímou cestu a obdržel Boží souhlas. Samson ve chvílích podobných pokušení, které si sám na sebe přivedl, dal volný průběh svým vášním. Později však shledal, že cesta, po které se vydal, končí hanbou, neštěstím a smrtí. Jaký to kontrast s životem Josefa! – ST Oct. 13, 1881 2BC 1007.1

(Ga 6,7-8). Samsonův příběh je poučením pro mládež – Samsonův příběh skýtá poučení těm, jejichž charaktery jsou ještě nezformované a kteří ještě nevzkročili na dějiště aktivního života. Mládež, která navštěvuje naše školy a univerzity, se tam setká s každým druhem myšlení. Jestliže dychtí po sportu a po pošetilosti a jestli se snaží stranit dobrou a spojit se se zlem, mají k tomu příležitost. Hřích a spravedlnost leží před nimi a oni si musí sami zvolit. Necht' si však pamatují, že

„cožkoli by rozsival člověk, toť bude i žíti. ... Nebo kdož rozsívá tělu svému, z těla žíti bude porušení; ale kdož rozsívá Duchu, z Duchat' žíti bude život věčný“. – ST Oct. 13, 1881 ^{2BC 1007.2}

4. Vzácné hodiny promarněny – Ve společnosti této okouzující ženy soudce Izraele promarnil drahocenné hodiny, které měly být posvátně věnovány blahu Izraele. Avšak oslňující vášně, jež dokonce i ty nejsilnější učiní slabými, ovládly rozum a svědomí. – ST Oct. 13, 1881 ^{2BC 1007.3}

Filištinští znající Boží zákon pozorovali Samsona – Filištinští byli dobře obeznámeni s Božím zákonem a s jeho odsouzením smyslných požitků. Drželi obezřelou stráž nad každým počínáním svého nepřítele a když se zvrhl následkem této nové lásky a když spatřili okouzující moc této ženy, rozhodli se, že skrze ní skutečně jeho záhuby. – ST Oct. 13, 1881 ^{2BC 1007.4}

15-17. Samson vědomě upadal do sítí zrádkyně – Samsonovo poblouznění se zdálo být téměř neuvěřitelné. Zpočátku nebyl tak zcela očarován, aby vyrazil tajemství; on však vědomě padl do sítě zrádkyně duše a její nástrahy se každým dalším krokem utáhly kolem něho těsněji. – ST Oct. 13, 1881 ^{2BC 1007.5}

15-20. Samson ztratil pocit svatosti svého díla – Samson, tento silný a udatný muž, byl pod slavnostní přísahou, že bude nazarejským po celou dobu svého života. Byl však omámen kouzlem této hříšné ženy, který ho odloučil od Boha, její lsti, jež byla jeho záhuby. Lásku a službu, kterou Bůh požaduje, Samson zasvětil této ženě a to bylo modlářství. Ztratil veškerý pocit svatosti charakteru a posvátnosti Božího díla a obětoval čest, svědomí a všechny hodnotné zájmy nízkým vášním. – ST July 1, 1903 ^{2BC 1007.6}

20. Vědomý hřích způsobil ztrátu síly – Kdyby Samsonova hlava byla oholena bez jeho přičinění, jeho síla by byla zachována. Ale jeho jednání prozrazovalo pohrdání Boží přízní a jeho autoritou natolik, jako kdyby si v tomto svém pohrdání sám oddělil kadeře ze své hlavy. Proto ho Bůh nechal, aby pocítil následky své vlastní pošetilosti. – ST Oct. 13, 1881 ^{2BC 1007.7}

28. Skutečný boj mezi Hospodinem a Dágonem – Boj, místo toho aby byl sváděn mezi Samsonem a Filištinskými, se nyní odehrával mezi Hospodinem a Dágonem, a tak byl Hospodin donucen projevit svou velkou moc a svojí nejvyšší autoritu. – ST Oct. 13, 1881 ^{2BC 1007.8}

30. Boží záměr se Samsonem zmařen hříchem – Božím úmyslem bylo, aby Samson vykonal pro Izrael velké dílo. Proto také největší péče byla namířena hned na počátku jeho života, aby ho obklopil co nejvýhodnějšími vlivy pro tělesnou sílu, rozumovou bystrost a mravní čistotu. Kdyby v pozdějších letech nepodstoupil riziko života mezi bezbožnými a prostopášnými lidmi, nepodleh by tak zbytečně přicházejícím pokušením. – ST Oct. 13, 1881 ^{2BC 1008.1}

1. Samuelova 1.

Drahocenná naučení ze Samuelova života – Vláda soudců v Izraeli končí Samuelem, za jehož života bylo představeno ve svatých záznamech několik ryzích nebo význačnějších charakterů. Je tam také několik takových, jejichž životní příběh skrývá naučení větší hodnoty pro pozorného badatele. – ST Oct. 27, 1881 ^{2BC 1008.2}

8. Satanův pokus o zničení Anny – Tato scéna se opakovala vždy znovu a znovu, nejen při výročních shromážděních, ale vždycky, kdy okolnosti umožňovaly Penenně příležitost, aby se vyšila na úkor svojí sokyně. Chování této ženy bylo pro Annu téměř nesnesitelným utrpením. Satan ji použil za svůj nástroj, aby ji sužovala a pokud možno dráždila a zničila jedno z věrných Božích dětí. – ST Oct. 27, 1881 ^{2BC 1008.3}

10. Úžasná moc modlitby – V modlitbě je úžasná moc. Náš velký protivník se stále snaží udržet ztrápenou duši daleko od Boha. Toho, že se pokorní svatí budou odvolávat k nebesům, se satan více obává než výnosů vlád nebo rozkazů králů. – ST Oct. 27, 1881 ^{2BC 1008.4}

14. Opilství bylo všeobecným jevem v Izraeli – Záliba v hýření téměř vytlačila pravou zbožnost mezi lidem Izraelským. Případy opilství se často vyskytovaly dokonce i mezi ženami, a tak se Eli rozhodl vykonat to, co bylo hodné pokárání. – ST Oct. 27, 1881 ^{2BC 1008.5}

20-28. Odměna za věrnost – Během prvních tří let života proroka Samuele ho jeho matka pečlivě učila rozlišovat mezi dobrem a zlem. Každou známou věcí, která ho obklopovala, se ho snažila přivést jeho myšlenky vzhůru ke Stvořiteli. Aby splnila svůj slib, že odevzdá svého syna Hospodinu, s velkým sebezapřením ho svěřila do péče velekněze Eliho, aby byl vychován pro službu v Božím domě. I když Samuelovo dětství uplynulo ve svatostánku zasvěceném uctívání Boha, nebyl osvobozen zlých vlivů nebo hříšného příkladu. Synové Eliho se nebáli Boha a ani neměli v úctě svého otce; Samuel však nevyhledával jejich společnost ani nenásledoval jejich zlé cesty. Jeho nejranější výchova ho vedla k tomu, že se rozhodl uchovat si svou křesťanskou bezúhonnost. Jaká to odměna pro Annu a jaké povzbuzení k věrnosti je její příklad! – RH Sept. 8, 1904 2BC 1008.6

1. Samuelova 2.

11. Víra vítězí nad přirozenou náklonností – Jakmile toto malé dítě bylo dost staré na to, aby mohlo být odděleno od své matky, splnila svůj slavnostní slib. Milovala své dítě celou svou oddaností matčina srdce; den po dni, když sledovala rozvoj jeho sil a naslouchala jeho dětinskému žvatlání, se její city stále těsněji vinuly kolem něho. Byl jejím jediným synem, zvláštním darem nebe, obdržela ho však jako poklad zasvěcený Bohu, a proto nemohla odmítnout Dárci to, co bylo jeho vlastnictvím. Víra posilovala matčino srdce a ona se nepoddala naléhání svých přirozených citů. – ST Oct. 27, 1881 2BC 1008.7

Matčina rozhodující moc v jejím domově – Ó, kéž by si každá matka mohla uvědomit, jak velké jsou její povinnosti a její zodpovědnosti a jak velká bude její odměna za věrnost. Matčin každodenní vliv na její děti je připravuje buď pro věčný život nebo pro věčnou smrt. Ona uplatňuje ve svém domově moc přesvědčivější než kazatel nebo dokonce král na svém trůně. – ST Nov. 3, 1881 2BC 1008.8

12. Trestuhodná nedbalost Eliho – Jednání Eliho – jeho hříšná shovívavost jako otce a jeho trestuhodná nedbalost jako Božího kněze – představuje překvapivý kontrast v porovnání s neochvějností a sebezapřením věrné Anny. Eli byl obeznámen s Boží vůlí, a proto věděl, jaké charakter Bůh může přijmout a jaké odsoudí. Přesto dovolil, aby jeho děti vyrůstaly s nespoutanými vášněmi, zvrácenou chutí a zkaženými mravy. 2BC 1009.1

Eli poučoval své děti o zákonu Božím a dal jim dobrý příklad svým vlastním životem; ale to nebyla celá jeho povinnost. Bůh požadoval od něho jako od otce i jako kněze, aby je zdržoval od následování jejich vlastní zvrácené vůle. A právě toto on zanedbal. – ST Nov. 10, 1881 2BC 1009.2

Varování pro rodiče následující Eliho příklad – Kdyby rodiče, kteří následují příklad Eliho nedbalosti, mohli vidět výsledek své výchovy, jakou poskytují svým dětem, pochopili by, že prokletí, které dopadlo na Eliho, jistě dopadne i na ně. Hřích vzpoury proti rodičovské autoritě leží u samého základu neštěstí a zločinu v dnešním světě. – ST Nov. 10, 1881 2BC 1009.3

Mnoho mladých se stává nevěřícími – Naučením i příkladem nechť se mládež učí úctě vůči Bohu a vůči jeho Slovu. Mnozí z naší mládeže se stávají nevěřícími v srdci, kvůli nedostatku zbožnosti svých rodičů. – ST Nov. 24, 1881 2BC 1009.4

Rodiče a získávání duší – Křesťanští rodiče, jestliže chcete pracovat pro Pána, začněte již s vašimi malými doma. Jestliže projevíte takt a moudrost a bázeň před Bohem v zvládání vašich dětí, může vám být svěřena větší zodpovědnost. Pravé křesťanské úsilí začíná již doma a vychází z tohoto centra, aby obsáhlo širší pole. Duše zachráněna ve vašem vlastním rodinném kruhu nebo ve vašem vlastním sousedství, skrze vaše trpělivé, pečlivé úsilí, přinese tak mnoho pocty Kristovu jménu a bude tak jasně zářit ve vaší koruně, jako kdyby tato duše byla nalezena v Číně nebo Indii. – ST Nov. 10, 1881 2BC 1009.5

Povinnost kazatele – Všichni rodiče by se měli snažit, aby učinili své rodiny vzorem dobrého působení, dokonalými křesťanskými domovy. Ale v nejpřednější míře je tato povinnost vyžadována od těch, kteří slouží svatým věcem a od kterých lidé očekávají poučení a radu. Služebníci Kristovi mají být příkladem stádu. Ten, kdo nedokáže moudře řídit svou vlastní domácnost, ten není schopen vést Boží církev. – ST Nov. 10, 1881 2BC 1009.6

Kazatelé a jejich děti – Jak velké je jen zlo rodičovské nevěrnosti v jakémkoli případě, je však desetkrát větší, když se nachází v rodinách těch, kteří stojí na místě Kristově, aby učili lid. Kazatelé evangelia, kteří nedokážou spravovat své vlastní domácnosti, svým špatným příkladem svádějí mnohé. Schvalují narůstání zla, místo aby ho potlačovali. Mnozí z těch, kteří se pokládají za dokonalé soudce toho, jaké by měly být děti ostatních a co by měly dělat, jsou slepí vůči nedostatkům u svých vlastních synů a dcer. Takový nedostatek božské moudrosti u těch, kteří vyučují Slovo Boží, působí nevýslovné zlo. To vede k tomu, že bude z mysli lidu vymazán rozdíl mezi dobrem a zlem a čistotou a neřestí. – ST Nov. 24, 1881 2BC 1009.7

(kap. 3,11-14). Následky rodičovské nevěrnosti – Příběh Eliho je výstražným příkladem strašných následků rodičovské nevěrnosti. Zanedbáním jeho povinností se jeho synové stali osidlem pro své spolubližní, ztratili tak nejenom časný, ale i budoucí věčný život. Jejich zlý příklad zničil stovky a vliv těchto stovek zkazil mravy tisíců. Tento případ by měl být výstrahou všem rodičům. Zatímco někteří bloudí ve věci přehnané přísnosti, Eli upadl do opačného extrému. Tím, že byl shovívavý vůči svým synům, způsobil jejich záhubu. Jejich chyby byly přehlíženy v dětství a tolerovány ve dnech jejich mládí. Příkazy rodičů byly brány na lehkou váhu a otec od nich nevyžadoval poslušnost. Děti viděly, že se nemusí ovládat, a proto využívaly tuto příležitost. Když se synové dospěli, ztratili veškerou úctu k jejich slabošskému otci. Pokračovali bez zábran v hříchu. Činil jim výčitky, ale jeho slova nebrali vážně. Odporné hříchy a odpuzující přestoupení byly jimi denně páčány, až nakonec sám Hospodin navštívil svými soudy tyto přestupníky svého zákona. 2BC 1009.8

Vidíme zde jasně následky slepé lásky Eliho – smrt shovívavého otce, záhubu a smrt jeho bezbožných synů a zničení tisíců v Izraeli. Sám Hospodin rozhodl, že pro hříchy synů Eliho nebude vykonáno žádné smíření žádnou obětí ani obětí suchou až na věky. Jak velký, jak politováníhodný byl jejich pád – lidé, na kterých spočívala svatá zodpovědnost, zavrhli a postavili se mimo milost spravedlivého a svatého Boha! 2BC 1010.1

Tak strašná je žeň, když rodiče zanedbávají Bohem jim danou odpovědnost, když dovolí satanu zaujmout pole, které by měli sami pečlivě zasévat drahocenným semenem ctnosti, pravdy a spravedlnosti. Jestliže však jeden z rodičů je lhostejný vůči povinnosti, následky budou zjevné v charakteru jejich dětí; jestliže oba selžou, jak velká bude jejich odpovědnost před Bohem! Jak mohou uniknout zkáze ti, kteří zničili duše svých dětí? – RH Aug. 30, 1881 2BC 1010.2

12-17. Předobrazná služba byla spojovacím článkem – Předobrazná služba byla spojovacím článkem mezi Bohem a Izraelem. Přinášení obětí bylo určeno k tomu, aby poukazovalo na Kristovu oběť, a tak uchovalo v srdcích lidu neochvějnou víru v přicházejícího Vykupitele. Proto, aby Hospodin mohl přijmout jejich oběti a zachovat mezi nimi svou přítomnost, a na druhé straně, aby lid mohl mít správné poznání plánu spasení a pravé chápání jejich povinnosti, bylo nanejvýš důležité, aby svatost srdce, čistota života, úcta k Bohu a přísná poslušnost jeho požadavků, byla zachovávána u všech, kteří byli spojeni se svatyní. – ST Dec. 1, 1881 2BC 1010.3

17. Hříchy kněží byly příčinou toho, že někteří přinášeli vlastní oběti – Když byl lid Izraelský svědkem zkaženého jednání kněží, myslel si, že bude bezpečnější pro jejich rodiny, když nebudou přicházet na vyznačené místo k uctívání. Mnozí odcházeli ze Siloe znepokojení se vzrůstajícím rozhořčením, až se nakonec sami rozhodli přinášet své oběti, dospěli k přesvědčení, že ony budou plně Bohem přijatelné, jen aby v žádném případě neschválili ohavnosti praktikovány ve svatyni. – ST Dec. 1, 1881 2BC 1010.4

26. (Ž 71,17). Místo pro posvěcenou mládež – Bůh dává všem příležitost v tomto životě, aby si vypěstovali charakter. Všichni mohou zaujmout jejich určené místo v jeho velkém plánu. Hospodin přijal Samuele již od jeho dětství, protože jeho srdce bylo čisté a měl úctu k Bohu. Byl odevzdán Bohu jako posvěcená oběť a Hospodin ho učinil již v jeho dětství potrubím světla. Takový život zasvěcený Bohu, jako byl život Samuelův, má velkou cenu v Božích očích. Kdyby se dnešní mládež tak zasvětila jak to učinil Samuel, Pán by ji přijal a použil ve svém díle. Tehdy bychom o svém životě mohli říci s žalmistou: „*Bože, učil jsi mne od mladosti mé, a až podnes vypravuji o divných činech tvých.*“ – Manuscript 51, 1900 2BC 1010.5

1. Samuelova 3.

4. Samuel byl povolán, když mu bylo dvanáct let – Když mu bylo sotva dvanáct let, syn Anny obdržel zvláštní posláni od Nejvyššího. – ST Dec. 15, 1881 2BC 1010.6

10-14. Bůh může minout dospělé a použít děti – Bůh bude pracovat s těmi dětmi a mládeží, která se mu odevzdá. Samuel byl vychováván pro Hospodina již ve svém mládí a Bůh minul bělovlasého Eliho a rozmlouval s dítětem Samuelem. – Manuscript 99, 1899 2BC 1010.7

11-14. Viz komentář EGW ke kap. 2, 12. 2BC 1010.8

Hospodin mine otce, kteří zanedbávají domácí život – Zde vidíme jasně, že Hospodin projde kolem starých, zkušených otců spojených s jeho dílem, jestliže zanedbají své povinnosti v jejich rodinném životě. – Letter 33, 1897 2BC 1010.9

Boží dokonalé dílo bylo v protikladu s nedbalostí Eliho – Elí věřil v Boha i v jeho slovo; ale neučinil tak jako Abrahám, který „přikázal“ svým dětem a svému domu po sobě. Poslouchejme, co Bůh říká o nedbalosti Eliho: „*Aj, já učiním věc takovou v Izraeli, kterouž kdokoli uslyší, zníti jemu bude v obou uších jeho.*“ Hospodin dlouho snášel Eliho, který byl varován a poučován; ale podobně, jako dnešní rodiče, nedbal na tato varování. Ale když se Hospodin chopil této věci, neprestal, dokud nevykonal důkladné dílo. – RH May 4, 1886 2BC 1010.10

20. (kap. 7,9,15). Samuel se chopil oběma rukama – Samuel byl nyní pověřen Bohem Izraele trojitým úřadem – soudce, proroka a kněze. Jednu ruku vložil do Kristovy ruky a druhou převezme vedení národa a bude to držet s takovou moudrostí a pevností, aby ochránil Izraele před zničením. – ST June 22, 1882 2BC 1011.1

1. Samuelova 4.

3. Izrael očekával vítězství nesprávným způsobem – Vzpomínka na tato slavná vítězství naplnila celý Izrael novou nadějí a odvahou, a proto ihned poslali do Síla pro truhlu smlouvy, „*že ať přijde mezi nás,*“ říkali, „*a vysvobodí nás z rukou nepřátel našich*“. Nebrali v úvahu, že to byl zákon Boží, který sám udělil truhle její svatost a že její přítomnost by jim přinesla úspěch pouze tenkrát, když byli poslušní tomuto zákonu. – ST Dec. 22, 1881 2BC 1011.2

3-5. Ofni a Fínes opovážlivě vstoupili do svatyně svatých – Dva synové Eliho, Ofni a Fínes, ochotně souhlasili s návrhem, aby byla přinesena truhla smlouvy do tábora. Bez souhlasu velekněze si odvážili troufale vejít do svatyně svatých a vzít odtamtud truhlu Boží. Naplnění pýchou a povznesení vyhlídkou rychlého vítězství ji přinesli do tábora. A lid, když to spatřil, myslel si, že je to znamení Boží přítomnosti, „*zkřikl s velikým plésáním, až země vzněla*“. – ST Dec. 22, 1881 2BC 1011.3

1. Samuelova 6.

1-5. Pouze jedna oběť může zajistit Boží přízeň – Filištinští doufali, že jejich oběti usmíří Boží hněv, ale neuvědomovali si, že pouze tato Jediná velká oběť může zajistit hříšným lidem Boží přízeň. Tyto dary byly bezmocné usmířit hřích, protože tyto oběti nebyly vyjádřením jejich víry v Krista. – ST Jan. 12, 1882 2BC 1011.4

19. Duch lehkovážné zvědavosti stále existuje – Duch lehkovážné zvědavosti stále existuje mezi dětmi člověka. Mnozí jsou dychtiví prozkoumat tajemství, jež nekonečná moudrost uznala za vhodné, aby zůstala neodhalena. Protože nemají žádný spolehlivý důkaz, kterým by mohli argumentovat, zakládají své teorie na domněnkách. Hospodin koná dnes pro budování své věci stejně tak, jako konal ve prospěch starověkého Izraele; ale marná filozofie, „takzvaná falešná věda,“ se snažila zničit víru v přímé řízení Prozřetelnosti, připisujíc všechny tyto projevy přirozeným příčinám. Toto je satanova sofistika. On prosazuje svou moc mocnými znameními a divy na zemi. Ti,

kterí přehlíží nebo popírají zvláštní důkazy Boží moci, připravují cestu pro arcipodvodníka k vyvýšení samého sebe před lidmi jako vyššího než je Bůh Izraele. 2BC 1011.5

Mnozí přijímají argumentace těchto zdánlivě moudrých lidí jako pravdivé, zatímco ony ve skutečnosti podkopávají právě ty základy, které Bůh položil. To jsou ti učitelé, o kterých píše inspirované Slovo, že se musí stát nejdříve blázny ve svém vlastním mínění, aby pak mohli být moudřími. Bůh si vyvolil to, co je bláznivé u tohoto světa, aby zahanbil moudré. Ti, kteří se nechají vést pouze lidskou moudrostí, budou prostotu jeho mocných činů nazývat bláznovstvím. Oni se považují za moudřejší než jejich Stvořitel, i když jsou ve skutečnosti oběťmi omezené neznalosti a dětinské domýšlivosti. To je udržuje v temnotě nevěry, takže nepostřehnou Boží moc a třesou se před ním. – ST Jan. 19, 1882 2BC 1011.6

1. Samuelova 7.

3. Moderní formy modlářství – Mnozí z těch, kteří nesou jméno křesťanů, slouží jiným bohům kromě Hospodina. Náš Stvořitel požaduje naši nejvyšší oddanost, naši prvotřídní věrnost. Všechno, co směřuje k oslabení naší lásky k Bohu, nebo co zasahuje do služby patřící jemu, se stává modlou. Některým jsou modlami jejich pozemky, jejich domy a jejich obchody. Své podniky vedou se zápalem a energií, kdežto služba Bohu je učiněna druhořadou záležitostí. Rodinné pobožnosti jsou zanedbávány, modlitba v komůrce je opomíjena. Mnozí tvrdí, že jednají spravedlivě se svými bližními, a zdá se jim, že když tak činí, splnili celou svou povinnost. Ale nestačí zachovávat posledních šest přikázání desatera. Máme milovat Pána Boha svého celým svým srdcem. Nic menšího než poslušnost každého přikázání – nic menšího než nejvyšší láska k Bohu stejně tak jako láska k našim bližním – nemůže uspokojit požadavky Božího zákona. 2BC 1011.7

Jsou mnozí, jejichž srdce jsou následkem blahobytu tak zatvrzelá, že zapomínají na Boha a na potřeby svých bližních. Vyznávající křesťané se ozdobují šperky, krajkami a drahými šaty, zatímco chudí Páně trpí nedostatkem základních prostředků k životu. Muži a ženy, kteří si činí nárok na vykoupení skrze Spasitelovu krev, mrhají prostředky, které jim byly svěřeny pro záchranu jiných duší, a pak sčrlí, mají-li něco obětovat pro náboženské účely. Dávají štědře jen tehdy, mohou-li tím oslavit sami sebe. Jsou to modláři. – ST Jan. 26, 1882 2BC 1012.1

7-11. Boží zásah pro záchranu bezmocného Izraele – Byl to Hospodinův záměr, aby takto projevil svou moc při vysvobození Izraelských, aby si nemohli připsat za to slávu sami sobě. Bůh dopustil, aby byli napadeni svými nepřáteli v době, kdy byli neozbrojení a bezbranní, aby pak mohl Velitel Hospodinova zástupu shromáždit nebeské vojsko, aby zničil nepřátele svého lidu. Pokora srdce a poslušnost vůči Božímu zákonu jsou Bohem přijatelnější než nejdražší oběti ze srdce naplněného pýchou a pokrytectvím. Bůh nebude obhajovat ty, kteří žijí v přestoupení jeho zákona. – ST Jan, 26, 1882 2BC 1012.2

12. Samuelův deník – Jsou tisíce duší ochotných pracovat pro Mistra, které však neměly výsadu slyšet pravdu tak, jak ji slyšeli někteří jiní. Jsou však věrnými čtenáři Božího slova a jejich skromné úsilí bude požehnáno udělením světla ostatním. Nechť si takoví vedou deník a když jim Pán dá prožít nějakou zajímavou zkušenost, ať ji zapíše tak, jak to učinil Samuel, když vojska Izraele zvítězila nad Filištinými. Postavil památník vděčnosti, se slovy: „Až potud nám pomáhal Hospodin.“ Bratři, kde máte památníky, připomínající vám lásku a dobrotu Boží? Snažte se udržet stále ve své paměti pomoc, kterou vám udělil Hospodin ve vašem úsilí pomáhat jiným. Nechť vaše činy neprozrazují ani jediný náznak sobectví. Každá slza, kterou vám Hospodin pomohl setřít z vašich zarmoucených očí, každá obava, která byla zahnána, každé prokázané milosrdenství by mělo být zaznamenáno ve vašem deníku. „*Pokudž trvati budou dnové tvoji, slovoutný budeš.*“ (Dt 33,25) – Manuscript 62, 1905 2BC 1012.3

1. Samuelova 8.

1-3. Samuelovi synové milovali odměnu – Samuel soudil Izrael od své mladosti. Byl spravedlivým a nestranným soudcem, věrným v celém svém díle. Když zestárnul, lid zpozoroval, že jeho synové nešli v jeho šlépějích. I když nebyli tak hanební, jako synové Elího, přesto byli nečestní a pokrytečtí. Když pomáhali svému otci v jeho namáhavé práci, jejich láska k odměně je vedla k podporování nespravedlnosti. – 1SP 355 2BC 1012.4

1-5. Samuel se zklamal ve svých synech – Tito mladí mužové obdrželi věrné pokyny od svého otce jak naučením, tak i příkladem. Nebyli neobeznámeni s výstrahami danými Elímu a Božími soudy, jež dopadly na něho a na jeho dům. Byli zdánlivě lidmi výborné cti, stejně tak jako rozumového příslibu. Bylo to s naprostým souhlasem lidu, že Samuel sdílel se svými syny zodpovědnosti úřadu. Ale charaktery těchto mladých mužů měly být ještě prověřeny. Teprve, když byli odloučeni od otcova vlivu, se ukázalo, zda byli věrní zásadám, kterým je on učil. Nakonec se ukázalo, že se Samuel bolestně zklamal ve svých synech. Jako mnozí mladí lidé žijící dnes, kteří byli obdařeni dobrými schopnostmi, zneužívali Bohem jim dané síly. Poctu, která jim byla svěřena, opláceli pýchou a samolibostí. Neučinili oslavu Boha svým cílem, ani ho opravdově nehledali, aby od něho obdrželi sílu a moudrost. Tím, že podlehlí moci pokušení, se stali lakomými, sobeckými a nespravedlivými. Boží slovo hovoří, že „*nechodili pak synové jeho po cestách jeho, ale uchýlili se po lakomství, a berouce dary, převraceli soud*“. – ST Feb. 2, 1882 2BC 1012.5

5. Jako všechny národy – Neuspokojená touha po světské moci a okázalém životě, je dnes stejně tak těžce léčitelná jako ve dnech Samuele. Křesťané touží budovat tak, jak budují světáci, oblékat se tak, jak se obléká svět – následovat zvyky a obyčeje těch, kteří uctívají jenom boha tohoto světa. Naučení Božího Slova, rady a napomenutí jeho služebníků a dokonce i varování poslaná přímo od jeho trůnu, se zdají být bezmocné, aby podmanily tuto neohodnou ctižádost. Když se srdce odcizí Bohu, téměř každá výmluva stačí na to, aby bylo ospravedlněno pohrdání jeho autoritou. Našeptávání pýchy a sebelásky jsou uspokojována pouze na úkor Boží věci. – ST July 13, 1882 2BC 1013.1

6. Věrnost přináší kritiku – Neposvěcení lidé a milovníci světa jsou vždy připraveni kritizovat a odsuzovat ty, kteří stojí neohroženě na straně Boha a spravedlnosti. Jestliže je u někoho, komu byla svěřena velká zodpovědnost zpozorována chyba, pak celá jeho dřívější zbožnost je zapomenuta a je učiněno úsilí, aby byl umlčen jeho hlas a zmařen jeho vliv. Ale nechť si tito samozvaní soudcové uvědomují, že Hospodin čte v jejich srdcích. Nemohou skrýt svá tajemství před jeho pronikavým pohledem. Bůh prohlásil, že přivede na soud každý skutek i každou věc tajnou. – ST July 13, 1882 2BC 1013.2

6-7. Užiteční lidé bývají zřídka kdy oceněni – Nejvíce užiteční lidé jsou málokdy oceněni. Ti, kteří pracují nejučinněji a nezištně pro své bližní a kteří se stali nástroji pro dosažení největších výsledků, se často setkávají s nevděkem a pohrdáním. Když se takoví lidé ocitnou stranou, jejich radami je opovrhováno a pohrdáno, oni mohou cítit, že utrpěli křivdu. Nechť se však učí z příkladu Samuele, aby neospravedlňovali nebo neobhajovali sebe, pokud je Duch Boží jasně nevyzve k takovému jednání. Ti, kteří pohrdají a zavrhuji věrného Božího služebníka, nejenom projevují pohrdání nad člověkem, ale i Mistrem, který ho poslal. Takto je znevažováno Boží slovo, jeho napomenutí a rady, a rovněž je odmítána jeho autorita. – ST July 13, 1882 2BC 1013.3

1. Samuelova 10.

9. Saul se stal novým člověkem – Hospodin nenechal Saule, aby bez božského osvětlení zaujal zodpovědné postavení. Když byl právě povolán, Duch Hospodinův na něho sestoupil a následkem toho byl proměněn v nového člověka. Hospodin dal Saulovi nového ducha, jiné myšlenky, jiné cíle a touhy než měl předtím. Toto osvětlení, s duchovním poznáním Boha, ho umístilo do výhodného postavení, spojilo jeho vůli s vůlí Boží. – Letter 12a, 1888 2BC 1013.4

24. Saulovy schopnosti zvráceny – Saul měl mysl a vliv způsobilé pro řízení království, pouze když jeho síly budou podřízeny Božímu vedení, ale právě tyto vlohy, které ho opravňovaly ke konání dobra, byly použity satanem, když se odevzdal jeho moci a oprávnil ho, aby vynaložil úsilí k rozšíření zlého vlivu. Mohl být krutěji mstivý a více nebezpečný a odhodlaný konat své bezbožné plány více, než mohli druzí, kvůli vyšším silám mysli a srdce, které mu byly dány Bohem. – ST Oct. 19, 1888 2BC 1013.5

24-25. Vzájemná láska Saule a Samuele – Vztah mezi Samuelem a Saulem byl určitou mimořádnou něžností. Samuel miloval Saule jako svého vlastního syna, zatímco Saul, který byl smělé a horlivé povahy, měl proroka ve velké úctě a věnoval mu vřelost svých citů a pozornosti. Tak tento prorok živého Boha, starý muž, jehož poslání bylo téměř ukončeno, a mladý král, jehož působení bylo teprve před ním, byli spojeni pouty přátelství a úcty. I přes své zvrhlé jednání, král lnul k proroku, jako kdyby ho pouze on mohl zachránit před ním samotným. – ST June 6, 1888 2BC 1013.6

1. Samuelova 12.

1-5. Samuel muž přísné bezúhonnosti – Jak mnozí, kteří odcházejí na odpočinek z postavení zodpovědnosti jako soudcové, mohou říci o své čistotě: „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu? Kdo může potvrdit, že jsem se odvrátil od své spravedlnosti, abych přijímal úplatky? Nikdy jsem neposkvřnil svůj záznam jako člověk, který činí soud a spravedlnost.“ Kdo dnes může říct co řekl Samuel, když se loučil s lidem Izraelským, protože se rozhodli, že chtějí mít krále? ... Odvážný, šlechtitný soudce! Je však smutné, že člověk nejprísnejší bezúhonnosti se sám musel pokorit, aby obhájil sám sebe. – Manuscript 33, 1898 2BC 1013.7

Věrnost vede nakonec k poctě – Pocta prokázána někomu, kdo dokončil své dílo, má daleko větší cenu než uznání a blahopřání, které přijímají ti, kteří sotva vstoupili na stezku svých povinností a kteří nebyli ještě prověřeni. Člověk může snadněji složit svá břemena, když dokonce i nepřátelé pravdy uznají jeho věrnost. Ale jak mnoho našich velkých mužů ukončí svou úřední práci v hanbě, protože obětovali zásady pro zisk nebo poctu. Touha být populárním, pokušení bohatství nebo pohodlí, je svádí z cesty. Lidem, kteří mlčky schvalují hříchy, se může zdánlivě dařit; mohou triumfovat, protože jejich podnikání se zdají být korunovaná úspěchem; ale Boží oko spočívá na těchto pyšných vychloubačích. On je odmění podle toho, jaká byla jejich práce. Největší vnější blahobyt nemůže přinést štěstí těm, kteří nejsou usmířeni s Bohem nebo sami se sebou. – ST July 27, 1882 2BC 1014.1

14. Věčná závaznost zákona – Zákon Boží nebyl dán pouze Židům. Je věčný a závazný pro celý svět. „*Kdo by pak přestoupil v jediném, učiněn jest vinen všemi.*“ Jeho deset přikázání je jako řetěz o deseti člancích. Jestliže je jeden článek přerušen, řetěz se stává nepotřebný. Ani jedno přikázání nemůže být zrušeno nebo změněno pro záchranu přestupníka. Dokud existují rodiny a národy, dokud musí být majetek, život a charakter střežen; dokud dobro a zlo stojí proti sobě a pozhánání nebo prokletí provází lidské jednání – tak dlouho nás musí ovládat Boží zákon. Kdyby Bůh již více nevyžadoval od lidí, aby ho svrchovaně milovali, ctili jeho jméno a zachovávali svatou sobotu; kdyby jim dovolil, aby přehlíželi práva svých bližních, aby se navzájem nenáviděli a zraňovali – tehdy, a ne dříve, by morální zákon ztratil svou platnost. – ST Jan. 19, 1882 2BC 1014.2

1. Samuelova 13.

8-10. Bůh zjevil Saulův pravý charakter – Ve zdržení Samuele byl Boží záměr, aby Saulovo srdce mohlo být vyjeveno, aby jiní mohli poznat, jak si bude počínat v případě nebezpečí. Byla to zkouška postavení, do kterého byl umístěn, Saul však nebyl poslušen rozkazů. Cítil, že v tom není žádný rozdíl, kdo nebo jakým způsobem přistupuje k Bohu; a pln horlivosti a sebeuspokojení se sám povýšil do svatého úřadu. 2BC 1014.3

Pán má své ustanovené nástroje; a jestliže tito nejsou uznávání a respektování těmi, kteří jsou spojeni s jeho dílem, jestliže lidé bez obav přehlížejí Boží požadavky, pak nesmí dále zaujímat po-

stavení důvěry. Takoví nebudou poslouchat rady ani Boží příkazy udělené jeho ustanovenými nástroji. Podobně jako Saul by se vrhali do díla, které jim nikdy nebylo určeno, a chyby, které učinili následkem jejich lidského úsudku, postavily Izrael Boží tam, kde jim jejich Vůdce nemohl zjevit se sama. Svaté věci byly smíchány s obecnými. – YI Nov. 17, 1898 2BC 1014.4

9. Saul mohl přinést modlitbu jako oběť – On (Saul) mohl Bohu přinést pokornou modlitbu, aniž by obětoval, protože Hospodin přijme dokonce nevyslovenou prosbu ztrápeného srdce; ale místo toho se sám ujal kněžství. – YI Nov. 17, 1898 2BC 1014.5

11. Obviňujíc Samuele upadl do dalšího hříchu – Saul ve snaze ospravedlnit své vlastní jednání, obvinil proroka, místo aby odsoudil samého sebe. 2BC 1014.6

Dnes je mnoho takových, kteří jednají podobně, kteří tak jako Saul jsou slepí vůči svým chybám. Když se je Hospodin snaží napravit, přijímají výtku jako urážku a vyhledávají chyby u těch, kteří jim přinášejí Boží poselství. 2BC 1014.7

Kdyby Saul byl ochotný vidět a přiznat svou chybu, tato hořká zkušenost by byla jeho zárukou pro budoucnost. Vyvaroval by se pak chybám, které vyvolaly Boží nelibost. Ale pocit, že byl nespravedlivě odsouzen, samozřejmě způsobil, že se pravděpodobně znovu dopustí stejného hříchu. 2BC 1014.8

Pán chce, aby jeho lid, za všech okolností, projevil bezvýhradnou důvěru v něho. I když nemůžeme vždy chápat působení jeho prozřetelnosti, měli bychom čekat s trpělivostí a pokorou, dokud on neuzná za vhodné, aby nás poučil. Měli bychom se vystříhat vzít na sebe odpovědnosti, které na nás Bůh nevložil. Lidé mají často příliš vysoké mínění o svém vlastní charakteru nebo schopnostech. Mohou se cítit způsobilí k tomu, aby se ujali nejdůležitějšího díla, zatímco Bůh vidí, že nejsou připraveni vykonávat správně ani ty nejmenší a nejjednodušší povinnosti. – ST Aug. 10, 1882 2BC 1015.1

13-14. Saulova poštilost způsobila jeho zavržení – Saulovo přestoupení potvrdilo, že není hoden toho, aby mu byly svěřeny svaté zodpovědnosti. Ten, kdo měl sám tak málo úcty k Božím požadavkům, nemohl být moudrým a bezpečným vůdcem národa. Kdyby trpělivě snášel Boží zkoušku, koruna by byla utvrzena jemu i jeho domu. Samuel ve skutečnosti přišel do Galgala z toho stejného důvodu. Saul byl však vážen na váhách a nalezen lehkým. Musel být odstraněn, aby uvolnil cestu tomu, kdo měl posvátnou úctu vůči Boží cti a autoritě. – ST Aug. 3, 1882 2BC 1015.2

Podle čího srdce? – Saul byl podle srdce Izraele, ale David byl mužem podle Božího srdce. – ST June 15, 1888 2BC 1015.3

1. Samuelova 14.

1, 6-7. Jonata Božím nástrojem – Tito dva mužové podali důkaz, že jednali pod vlivem něčeho většího, než je rozkaz lidského vojevůdce. Podle vnějšího zdání jejich riskantní čin byl nerozumný a přičil se vojenským pravidlům. Avšak Jonatův skutek nebyl vykonán z lidské ukvapenosti. Nespoléhal na to, co může vykonat on anebo jeho zbrojnoš sám od sebe; jednal jako Boží nástroj použitý v zájmu dobra Izraelského lidu. Vymysleli plány a vložili celou věc do rukou Božích. Dohodli se, že když je filištínská vojska vyzvou, tehdy půjdou vpřed. Když jim řeknou: „Ustupte sem“, tehdy půjdou vpřed. To bylo jejich znamení a andělé Boží jim pomáhali. Šli kupředu, říkajíce: „*Snad Hospodin bude s námi.*“ – YI Nov. 24, 1898 2BC 1015.4

11-15. Nebeská vojska pomohla Jonatovi – Bylo by příliš snadné pro Filištínské zabít tyto dva statečné, odvážné muže; nemohli však pochopit, že tito dva osamocení muži nepřišli nahoru s nějakým nepřátelským záměrem. Zvědaví muži se dívají nahoru, příliš překvapení na to, aby pochopili jejich možný cíl. Považovali tyto muže za zběhy a dovolili jim vejít bez ublížení. ... 2BC 1015.5

Tento odvážný čin vyvolal v táboře paniku. Tam položili mrtvá těla dvaceti mužů a v očích nepřátel se to zdálo, jakoby viděli stovky lidí připravených k boji. Nebeské armády se objevily, aby bojovaly proti vojsku Filištínských. – YI Nov. 24, 1898 2BC 1015.6

24-25. Med z Boží prozřetelnosti – Tato Saulova unáhlená přísaha byla lidským výmyslem. Nebyla inspirovaná Bohem, a Bohu se to nelíbilo. Jonata a jeho zbrojnoš, kteří s Boží pomocí toho dne způsobili vysvobození Izraeli, byli zesláblí hladem. Také i lid byl unavený a hladový. 2BC 1015.7

„Všecken pak lid té krajiny šli do lesa, kdež bylo hojnost medu na zemi.“ Tento med byl zaopatřen z Boží prozřetelnosti, protože Bůh chtěl, aby se vojska Izraele najedla tohoto pokrmu a nabyla síly. Ale Saul, který se nenacházel pod Božím vedením, vyslovil svou neuváženou přísahu. – YI Dec. 1, 1898 ^{2BC 1015.8}

Člověkem vynalezené zkoušky zneuct'ují Boha – Jsou mnozí, kteří lehkovážně pohlízejí na zkoušky, které dopouští Bůh a podobně jak to dělal Saul, berou na sebe zodpovědnost za vytváření zkoušek a zákazů, které zneuct'ují Boha a přinášejí lidem mnoho zla. – ST June 1, 1888 ^{2BC 1015.9}

37. Saul nechápal smysl své vlastní viny – Když lid ukojil svůj hlad, Saul navrhoval pokračovat ve stíhání ještě té noci; ale kněz naznačil, že by bylo moudřejší nejprve se zeptat na Boží radu. Toto bylo učiněno běžným způsobem; nepřišla však žádná odpověď. Považujíc toto mlčení za projev Boží nelibosti, se Saul se rozhodl vypátrat příčinu. Kdyby si důkladně uvědomil hříšnost svého vlastního počinání, dospěl by k přesvědčení, že on sám je viník. Nebyl však schopen to rozeznat, proto dal příkaz, aby tato záležitost byla rozhodnuta losem. – ST Aug. 17, 1882 ^{2BC 1015.10}

44. (Mt 7,2). Viníci jsou přísnými soudci – Ti, kteří jsou nejpohotovějšími omluvit nebo ospravedlnit svůj hřích, jsou často nejprísrnějšími v souzení a odsuzování jiných. Dnes je mnoho takových, kteří podobně jako Saul, přivádějí na sebe Boží nelibost, protože odmítají rady a pohrdají napomenutím. Dokonce, když jsou přesvědčeni, že Hospodin není s nimi, odmítají vidět v sobě... příčinu svých problémů. Jak mnozí pěstují pyšného a vychloubačného ducha, zatímco si libují v krutém soudu nebo přísném napomínání druhých, kteří jsou opravdu lepšími v srdci a v životě než oni sami. Bylo by dobré pro takové samozvané soudce, aby přemýšleli o těchto Kristových slovech: *„Nebo kterýmž soudem soudíte, tím budete souzeni, a kterou měrou měříte, bude vám zase odměřeno.“* – ST Aug. 17, 1882 ^{2BC 1016.1}

45. Nebezpečí slepého následování – Dnešní Boží lid se nachází v nebezpečí, že se dopustí neméně zhoubných chyb. Nemůžeme ba nesmíme vložit slepou důvěru v jakéhokoli člověka, jakkoli velké může být jeho vyznání víry nebo jeho postavení v církvi. Nesmíme následovat jeho rady, pokud je Slovo Boží nepodpoří. Pán chce, aby jeho lid individuálně uměl rozlišovat mezi hříchem a spravedlností, mezi ušlechtilým a nešlechtným. – ST Aug. 17, 1882 ^{2BC 1016.2}

1. Samuelova 15.

2-3. (Ex 17,14-16). Zničení Amalechitských nepřineslo Izraelským rozmnožení jejich majetku – Bůh si nepřál, aby si jeho lid přivlastnil něco, co patřilo Amalechitským, protože na nich a na jejich majetku spočívalo jeho prokletí. Určil Amalechitské k zániku a že jeho lid by si neměl uchovat pro sebe nic z toho, co on prohlásil za prokleté. Chtěl také, aby okolní národy viděly, jaký konec stihne lid, který se staví proti němu, a aby si povšimly, že záhubu jim přinesl právě ten národ, jimž pohrdaly. Izraelští je neměli vyhladit proto, aby zvětšili své bohatství, nebo aby to přispělo k jejich slávě, ale proto, aby se naplnilo slovo Hospodinovo, které mluvil o Amalechitských. – 1SP 364 ^{2BC 1016.3}

3. Amalechitští nepoužívali dary s pomyšlením na Dárce – Tito bezbožní lidé (Amalechitští) bydleli v Boží zemi, v domě, který on připravil pro své věrné a poslušné děti. Přesto si přivlastnili jeho dary ke svému vlastnímu užitku, aniž by přitom pomysleli na Dárce. Čím více na ně vylil požehnání, tím směleji proti němu hřešili. Takto stále převraceli jeho požehnání a zneužívali jeho milosrdenství. ... ^{2BC 1016.4}

Náš milostivý Bůh stále dlouho snáší zatvrzelé. Dává jim světlo z nebe, aby mohli pochopit svatost jeho charakteru a spravedlnost jeho požadavků. Volá je k pokání a ujišťuje je o své ochotě odpustit. Ale jestliže stále odmítají jeho milost, je dán rozkaz odsuzující je ke zkáze. – ST Aug. 24, 1882 ^{2BC 1016.5}

10-23. Tvrdohlavost učinila Saulův případ beznadějným – Byla to Saulova tvrdohlavost, která učinila jeho případ beznadějným, a přesto jak mnozí se odvažují následovat jeho příklad. Hospodin ve svém milosrdenství posílá slova napomenutí, aby zachránil bloudící, ale oni se nechťejí

podřídít nápravě. Trvají na tom, že neudělali nic špatného, a takto se stavějí proti Duchu Božímu. – RH May 7, 1895 ^{2BC 1016.6}

17. Bůh vede pokorné a posvěcené – (Citace 1 S 15,17). Zde Samuel poukazuje na důvod Saulova dosazení na trůn Izraele. Měl skromné mínění o svých schopnostech a byl ochotný nechat se poučit. Když padla na něho Boží volba, neměl poznání a zkušenosti a kromě mnoha dobrých vlastností měl vážné nedostatky charakteru. Ale Hospodin mu udělil Ducha svatého jako průvodce a pomocníka a umístil ho do postavení, v kterém mohl rozvinout vlastnosti potřebné pro vládce Izraele. ^{2BC 1016.7}

Saul důvěřoval své vlastní síle a svému úsudku, v souvislosti s tím jednal popudlivě a dopustil se vážných chyb. Kdyby však zůstal pokorným a stále usiloval o to, aby byl usměřován Boží moudrostí, a kdyby postupoval tak, jak mu Boží prozřetelnost otvírala cestu, byl by uzpůsoben splnit povinnosti svého vysokého postavení s úspěchem a ctí. Pod vlivem Boží milosti každá dobrá vlastnost nabývala na síle, zatímco zlé rysy postupně ztrácely svou moc. ^{2BC 1016.8}

To je dílo, které Pán chce, aby konali všichni, kteří se mu zasvětí. – ST Sept. 7, 1882 ^{2BC 1017.1}

Ti, kteří se cítí neschopnými, obdrží pomoc – Ať se nacházíme v jakémkoliv postavení, do kterého nás Bůh umístil, ať jsou jakékoliv naše zodpovědnosti nebo hrozící nám nebezpečí, měli bychom pamatovat, že on se sám zavázal, že udělí potřebnou milost každému opravdovému badateli. Ti, kteří se cítí nezpůsobilými pro jejich postavení, a přesto ho přijímají, protože jim to přikázal Bůh, spoléhajíce na jeho moc a moudrost, půjdou dál od síly síle. Když začnou svou práci, musí se téměř všechno učit; ale s Kristem jako svým učitelem se stanou schopnými pracovníky. Bůh nesvěřuje své dílo moudrým tohoto světa, protože oni jsou příliš pyšní na to, aby se učili. On si vybírá ty, kteří si uvědomují své chyby a kteří usilují o to, aby byli vedeni neomylnou moudrostí. – ST Sept. 7, 1882 ^{2BC 1017.2}

Staňte se citlivými na malé odchýlení – Jsou mnozí, které on povolává do postavení ve svém díle z toho stejného důvodu, z jakého povolal Saule, – protože jsou nepatrnými ve svém vlastním pohledu, protože mají pokorného a učenlivého ducha. V své prozřetelnosti, je staví tam, kde se mohou od něho učit. Všem, kteří přijmou jeho poučení, udělí milost a moudrost. Jeho záměrem je přivést je do tak úzkého spojení se sebou samotným, aby satan neměl žádnou možnost převrátit jejich úsudek nebo ovládnout jejich svědomí. On jim odhalí vady jejich charakteru a udělí všem, kteří hledají jeho pomoc, sílu k napravení jejich chyb. Jakýkoli může být hřích, který obklopuje člověka, jakékoli hořké a zhoubné vášně mohou usilovat o nadvládu, může je přemoci, jestli bude bdít a bojovat proti nim ve jménu a síle Pomocníka Izraele. Děti Boží by měly rozvíjet bystrou citlivost na hřích. Zde, stejně jako jinde, bychom neměli pohrdat dnem malých začátků. Jedním ze satanových nejúspěšnějších klamů, je vést člověka ke spáchání malých hříchů, k otupení mysli vůči nebezpečí malých slabostí, malých odchýlení se od jasně stanovených požadavků Božích. Mnozí, kteří by se s hrůzou odvrátili od nějakého velkého přestoupení, jsou vedeni k tomu, aby se dívali na hřích v malých záležitostech jako na bezvýznamný ve svých důsledcích. Ale tyto malé hříchy vyhlodávají v duši zbožný život. Nohy, které vejdou na stezku odchylující se od pravé cesty, směřují na širokou cestu, která vede k smrti. Když jednou učiníme krok zpět, nikdo nemůže vědět, kde to skončí... ^{2BC 1017.3}

Musíme se naučit přestat důvěřovat sami sobě a plně se spoléhat na Boha, na jeho vedení a pomoc, a obracet se k němu pro poznání jeho vůle a získání síly k jejímu vykonání. – ST Sept. 7, 1882 ^{2BC 1017.4}

22. Bůh nechce žádné oběti od zkaženého lidu – (Citace 1 S 15,22). Bůh vyžaduje od svého lidu raději poslušnost než oběť. Všechna bohatství této země jsou jeho. Dobytek na tisíci horách patří jemu. Nepožadoval oběti od zkaženého lidu, na kterém spočívalo jeho prokletí, rovnající se jejich úplnému vyhynutí, aby ho představovaly jako předvídaného svatého Spasitele, jak beránka bez vady. – 1SP 365 ^{2BC 1017.5}

23. Viz komentář EGW k Nu 16,1-50, sv. I str.1114. ^{2BC 1017.6}

Saulův pád – První král Izraele padl, protože postavil svou vůli nad vůli Boží. Skrze proroka Samuele Hospodin poučil Saule, že jeho jednání jako krále Izraele se musí vyznačovat nejprísnější bezúhonností. Tehdy by Bůh mohl požehnat jeho vládu úspěchem. Saul však nechtěl učinit po-

slušnost vůči Bohu svou nejpřednější záležitostí a zásady nebes pravidlem svého jednání. Zemřel zneuctěn a v zoufalství. – Manuscript 151, 1899 2BC 1017.7

Předstíraná spravedlnost použitá jako plášť – Mnozí z těch, kteří tvrdí, že slouží Bohu, se nacházejí ve stejném postavení jako Saul – přikrývají ctižádostivé plány, okázalou pýchu, rouchem předstírané spravedlnosti. Hospodinova věc je učiněna pláštěm přikrývajícím ohavnou nespravedlnost, to však činí hřích desateronásobně ohavnějším. – Manuscript 1a, 1890 2BC 1017.8

Sebeospravedlňování udržuje člověka v temnotě – Ti, jejichž skutky jsou zlé, nepřicházejí ke světlu, aby jejich činy nebyly odsuzovány a aby jejich skutečné charaktery nebyly odhaleny. Když půjdou dále cestou přestoupení a odloučí se zcela od Vykupitele, ovládne je duch neústupnosti, mrzutosti a pomstychtivosti. Budou říkat svým vlastním duším: Pokoj, pokoj, když existují veškeré důvody na to, aby se bilo na poplach, protože jejich kroky směřují přímo do zahynutí. Tak jako Saul vzdoroval napomenutím služebníka Hospodinova, ovládl ho ten stejný duch. Protivil se Hospodinu, vzpíral se jeho služebníku a jeho nenávisť vůči Davidovi v něm vyvolala vražedného ducha, který vstupuje do srdce těch, kteří tváří v tvář jejich vlastní vině ospravedlňují samých sebe. – ST June 22, 1888 2BC 1017.9

28. Protiklad Davida a Saule – David a Saul stojí před námi v tomto příběhu jako velmi odlišní lidé svým charakterem. Jednání Davida zjevuje skutečnost, že považoval bázeň Hospodina za počátek moudrosti. Saul však byl zbaven své síly, protože neučinil poslušnost Božích přikázání pravidlem svého života. Je hroznou věcí pro člověka, když postaví svou vůli proti vůli Boží, jak je zjevena v jeho jasně vymezených požadavcích. Veškerá pocta, kterou člověk mohl obdržet, když zasedl na královský trůn, je malou náhradou v porovnání se ztrátou Boží přízně následkem spáchání činu nevěrnosti vůči nebi. Neposlušnost vůči Božím přikázáním může přinést jenom neštěstí a nakonec potupu. Bůh dal každému člověku jeho úkol přesně tak skutečně jako, když ustanovil Saule za vládce Izraele; a praktická a důležitá lekce, která z toho pro nás vyplývá, je: splnit nám svěřenou práci takovým způsobem, abychom se mohli setkat se záznamem našeho života s radostí a ne s žalem. – ST Sept. 7, 1888 2BC 1018.1

34-35. Samuel činný po odchodu ze služby – Potom, co Izrael odmítl Samuele jako vládce národa, přesto, že byl oprávněn pro veřejnou službu, prorok odešel do ústraní. Neodešel do výslužby, protože pracoval jako učitel ve škole proroků. – ST Oct. 19, 1888 2BC 1018.2

1. Samuelova 16.

7-13. Kristus formoval Davidův charakter – Když Bůh povolal Davida z jeho otcova ovčince, pomazal ho za krále Izraele, viděl v něm toho, komu mohl udělit svého Ducha. David byl citlivým na působení Ducha svatého a Hospodin ho ve své prozřetelnosti vyškolil pro svou službu, připravující ho pro uskutečnění svých plánů. Kristus byl Mistrem-stavitelem jeho charakteru. – Manuscript 163, 1902 2BC 1018.3

11-12. Bůh vyvolil a připravoval Davida pro své dílo – Šest mil jižně od Jeruzaléma, „města velkého krále“, se nacházel Betlém, kde se narodil David více než tisíc let předtím, co bylo děťátko Ježíš kolébáno v jeslích a kterému se poklonili mudrci z východu. Staletí před příchodem Spasitele světa David, ještě jako nezkušený chlapec, hlídal svá stáda, když se pásla na otevřených lánech Betléma. Prostý pastýřský chlapec zpíval píseň své vlastní tvorby a zvuk jeho harfy učinil příjemný doprovod pro melodii svěžího mladého hlasu. Hospodin si vyvolil Davida a řídil jeho život tak, aby měl příležitost cvičit svůj hlas a rozvíjet svůj talent k hudbě a poezii. Hospodin ho připravoval v jeho osamělém životě, když žil sám se svými stády, pro dílo, které mu chtěl svěřit do jeho péče v pozdějších letech. – ST June 8, 1888 2BC 1018.4

1. Samuelova 17.

1-11. Goliáš dvanáct stop vysoký (3,65 m) – Filištinští navrhli vlastní taktiku vedení boje tím, že vybrali člověka obrovského vzrůstu a síly, jehož výška byla asi dvanáct stop (3,65 m); a poslali

tohoto bojovníka vpřed, aby vyzval Izraelské k boji, žádající je, aby vyslali muže, aby bojoval s ním. – 1SP 370 2BC 1018.5

1. Samuelova 22.

3-4. Davidova péče o své rodiče – Davidova starost se netýkala pouze jeho, i když si uvědomoval své nebezpečí. Myslel také na svého otce a matku, a došel k přesvědčení, že pro ně musí vyhledat nějaké útočiště. Proto se odebral k Moabskému králi a Hospodin vložil do srdce tohoto monarchy, aby zdvořile poskytl drahým rodičům Davida útočiště v Masfa, kde dokonce i uprostřed nepřátel Izraele nebyli znepokojováni. Z tohoto příběhu se všichni můžeme naučit vzácné lekci synovské lásky. Bible jasně odsuzuje nevěrnost rodičů vůči svým dětem a neposlušnosti dětí vůči svým rodičům. Náboženství v domově má neocenitelnou hodnotu. – ST Sept. 7, 1888 2BC 1018.6

5. Nebeští strážci dali varování – Zdálo se mu (Davidovi) to jistým, že bude muset nakonec padnout do rukou svého nepřítele a pronásledovatele. Kdyby však jeho oči mohly být otevřeny, byl by viděl anděly Hospodinovy rozkládající se vůkol něho a jeho druhů. Nebeské strážce čekaly na to, aby je varovaly před blížícím se nebezpečím a aby je doprovodily na bezpečné útočištné místo, kdyby to jejich ohrožení vyžadovalo. Bůh mohl chránit Davida a jeho stoupence, protože nebyli tlupou vzbouřenců, která se postavila proti Saulovi. David opětovně prokázal svou oddanost vůči králi. – ST Sept. 7, 1888 2BC 1019.1

6-16. Následky zlých domněnek – Zlý duch vstoupil do Saule. Potom, co uslyšel slavnostní poselství o jeho svržení z trůnu Izraele, cítil, že jeho osud je zpečetěn. Jeho odchýlení se od jasných požadavků Božích přineslo své nevyhnutelné důsledky. Neobrátil se, nečinil pokání ani nepokořil své srdce před Bohem, ale byl otevřený k přijetí každého našeptávání. Vyslechl každé křivé svědectví, dychtivě přijímal všechno, co byl ke škodě Davidovu charakteru, doufal, že by tím mohl najít omluvu pro svou projevující se rostoucí závist a nenávist vůči tomu, jenž byl pomazán na trůn Izraele. Každé zprávě věřil, bez ohledu na to, jak byla rozporuplná a neslučitelná s dřívějším Davidovým charakterem a jeho obyčejí. 2BC 1019.2

Každý důkaz Boží ochranné péče nad Davidem ho činil více zahořklým a prohluboval jeho sebezáměr a jeho určený záměr. Neschopnost uskutečnit své vlastní plány se projevila v jasném protikladu k úspěchu uprchlíka unikajícího jeho pátrání, což učinilo rozhodnutí krále ještě více neúprosným a pevným. Nebyl opatrný aby skrýval své záměry vůči Davidovi a ani úzkostlivý, pokud se týče prostředků, které měly být použity k uskutečnění jeho záměrů. 2BC 1019.3

Nebyl to David jako člověk, který by mu nějak uškodil proti kterému král bojoval. Král vedl spor s Králem nebes; protože když je satanu dovoleno ovládnout mysl, tehdy není ovládána Hospodinem, povede ji podle své vůle, až se člověk, který je takto v jeho moci, nestane účinným nástrojem uskutečňujícím jeho plány. Tak neústupné je nepřátelství velkého původce hříchu proti Božím úmyslům, tak strašná je jeho moc k činění zla, že když se lidé oddělí od Boha, satan je začne ovlivňovat a jejich mysle jsou přivedeny stále více do podřízenosti, dokud nezavrhnou bázeň před Bohem a úctu k člověku a nestanou se smělymi a zjevnými nepřáteli Boha i jeho lidu. 2BC 1019.4

Jaký to příklad poskytl Saul poddaným svého království ve svém zuřivém a ničím nevyprovokovaném pronásledování Davida! Jaký záznam byl vytvořen, aby byl zapsán na stránkách historie pro budoucí pokolení! Snažil se zcela zvrátit směr a moc svého království, tím že dal průchod své nenávisti, když pronásledoval nevinného člověka. Toto všechno mělo demoralizující vliv na Izrael. A když dal Saul volný průchod svým vášním, satan zosnoval léčku, aby zosnoval jeho zkázu a jeho království přivedl do záhuby. Zatímco král a jeho rádcové hodlali zmocnit se Davida, záležitosti národa byly špatně spravovány a zanedbávány. Zatímco před myšlení lidu byli stále představováni fiktivní nepřátelé, skuteční nepřátelé se posilovali, aniž by vyvolali podezření nebo obavy. Tím, že následoval našeptávání satana, si Saul sám uspišil bezprostřední důsledky, které se snažil s neposvěcenými schopnostmi odvrátit. 2BC 1019.5

Hospodinova rada byla vzpurným krále znovu a znovu podceňována, a proto ho Hospodin vedl až k pošetilosti jeho vlastní moudrosti. Vlivy Ducha Božího měly potlačit jeho zlé jednání, které si

zvolil, aby posléze způsobily jeho zkázu. Bůh nenávidí každý hřích a když člověk neustále odmítá všechny nebeské rady, je ponechán klamům nepřítele, aby byl vydán svým vlastním tužbám a svodům. – ST Sept. 7, 1888 ^{2BC 1019.6}

9-10. V Saulovi vyhaslo lidství – Doeg dobře věděl, že čin kněze ve věci Davidově nepocházel z nějaké zášti vůči králi. Kněz si myslel, že tím, že učiní laskavost velvyslanci jeho dvora, projeví úctu králi. Byl úplně prost jakýchkoli zlých úmyslů vůči Saulovi nebo jeho království. David nejednal před knězem otevřeně, zatajil svoji situaci a z toho důvodu přivedl celou rodinu kněze do nebezpečí. ^{2BC 1019.7}

Ale Doeg byl pomlouvač a Saul měl takového ducha závisti, nenávisti a vraždy, že si přál, aby zpráva byla pravdivá. Částečná a nadsazená zpráva představeného pastýře byla přizpůsobena k použití protivníka Boha i člověka. Bylo to představeno Saulově mysli v takovém světle, že král ztratil veškerou kontrolu nad sebou a jednal jako šílenec. Kdyby však tiše počkal, dokud neuslyší celý příběh, a kdyby používal své rozumové schopnosti, jak odlišný by byl tento hrozný záznam činů tohoto dne! ^{2BC 1020.1}

Jak satan jásá, když může přivést duši k neovladatelnému hněvu. Pohled, posuněk tváře, tón hlasu může být uchvácen a použit jako střela satana, aby zranil a otrávil srdce, které je přístupné pro jejich přijetí. Kdyby nás Duch Kristův cele ovládl a kdybychom byli proměněni jeho milostí, neměli bychom žádné sklony k mluvení zla nebo k šíření zpráv zatížených klamem. Lhář, žalobce bratří, je vyvoleným nástrojem velkého podvodníka. Abimelech nebyl přítomen této události, aby se sám mohl obhájit a aby představil daná; Doeg však na to nedbal. Tak jako jeho otec, satan četl v mysli Saulově a využil příležitost k tomu, aby zvětšil neštěstí krále slovy jeho zlého jazyka, zapáleného od pekelného ohně. Tím roznítil právě ty nejhorší vášně lidského srdce. – ST Sept. 21, 1888 ^{2BC 1020.2}

16. Nesmyslná žárlivost – V tomto rozsudku se projevila nesmyslná žárlivost. Bez prokázání viny kteréhokoli z kněží, král přikázal, aby všichni z rodu Eliho byli zabiti. Rozhodl o tomto postupu dříve, než pro ně poslal nebo vyslechl vysvětlení z jejich strany. A žádný důkaz, jakkoli velký, nemohl odvrátit jeho zhoubný záměr. Vylití jeho hněvu na jednoho člověka se zdálo být příliš málo závažné na to, aby uspokojilo zběsilost jeho pomsty. – ST Sept. 21, 1888 ^{2BC 1020.3}

17-18. Saulova a Doegova krutost – Saulův hněv nebyl utišen šlechetným postojem jeho služebníků, a proto se obrátil na člověka, s kterým se spojil tak jako s přítelem, protože on svědčil proti kněžím. Takto tento Edomita, který měl podlý charakter jako Barabáš, zabil svou vlastní rukou osmdesát pět kněží Hospodinových jednoho dne; a on a Saul spolu s tím, jenž byl vrahem od počátku, jásali nad vyvražděním služebníků Hospodinových. Saul a Doeg se zachovali tak jako divoké selmy, které ucítily krev. – ST Sept. 21, 1888 ^{2BC 1020.4}

1. Samuelova 23.

3-4. David se dožaduje ujištění – (David) byl pomazán za krále, a proto si myslel, že na něm spočívá určitá míra zodpovědnosti za ochranu jeho lidu. Kdyby však jenom mohl obdržet jasné ujištění, že kráčí cestou povinnosti, mohl by vyjít se svým omezeným vojskem a postavit se věrně na svém místě, ať by to přineslo jakékoli důsledky. – ST Oct. 5, 1888 ^{2BC 1020.5}

9-12. Saulova nerozumnost – I když pro Cejlu bylo učiněno velké vysvobození a lidé města byli velmi vděční Davidovi a jeho mužům za záchranu svých životů, přesto duše Bohem zavrženého Saule se stala tak odpornou, že vyžadoval od lidu Cejly, aby vydali svého vysvoboditele na jistotu a nezaslouženou smrt. Saul rozhodl, že jestliže projeví jakýkoli odpor, budou zakoušet kruté důsledky proto, že se postavili proti rozkazu svého krále. Zdálo se, že dlouho očekávaná příležitost přichází, a proto se rozhodl nezanedbat nic, co by vedlo k uvěznění jeho soupeře. – ST Oct. 5, 1888 ^{2BC 1020.6}

12. Lidé neznají svou vlastní mysl – Obyvatelé města ani na okamžik nemysleli na to, že by byli schopni takového nevděčného činu a zrady; ale David podle světla, které mu udělil Bůh, věděl, že jim není možné důvěřovat, protože v hodině nouze mohou zklamat. – ST Oct. 5, 1888 ^{2BC 1020.7}

19-26. Pokrytectví obyvatel Zif – Obyvatelé Cejly, kteří se měli odvděčit Davidovi za jeho zájem a horlivost v jejich vysvobození z rukou z Filištínských, ze strachu před Saulem by ho raději

vydali, než aby snášeli obléhání kvůli němu. Ale muži města Zif si počínali ještě hůře; zradili Davida do rukou jeho nepřítele, ne kvůli jejich oddanosti vůči králi, ale kvůli jejich nenávisti k Davidovi. Jejich zájem o krále byl jen předstíraný. Dali svůj vlastní souhlas hrát úlohu pokrytců, když nabídli pomoc při dopadení Davida. Bylo to na popud těchto falešných zrádců, že Saul prosil Hospodina o požehnání. Chválil jejich ďábelského ducha, když zradili nevinného člověka, jako by to byl duch a čin ctnosti, když projevíli soucit vůči němu. Bylo zřejmé, že David je ve větším nebezpečí, než kdy předtím. Když si uvědomil nebezpečí, kterému byl vystaven, změnil své místo pobytu a hledal útočiště v horách mezi Maon a Mrtvým mořem. – ST Oct. 12, 1888 2BC 1021.1

27-29. Saul rozhněvaný ale i plný strachu – Zklamáný král dohnán k zuřivosti, že byl takto zbaven své kořisti, se však obával nespokojenosti národa, protože kdyby Filištinští zpusťovali zemi v době, kdy on chtěl zničit jeho obránce, došlo by pravděpodobně k zpětné reakci a on by se stal předmětem nenávisti lidu. Přestal tedy pronásledovat Davida a šel naproti Filištinským a toto dalo Davidovi příležitost k útěku do pevnosti Engadi. – ST Oct. 12, 1888 2BC 1021.2

1. Samuelova 24.

6. (Př 16,32). Kdo jsem já, abych pozvedl svou ruku? – Davidovo jednání ukazuje, že měl nad sebou Vládu, kterému byl bezvýhradně poslušen. Nedovolil, aby jeho přirozené vášně nad ním zvítězily; protože věděl, že ten, kdo panuje nad svým vlastním duchem, je větší než ten, kdo dobyl město. Kdyby byl býval veden a ovládán lidskými pocity, byl by si myslel, že Hospodin přivedl jeho nepřítele pod jeho moc, aby ho mohl zabít a ujmout se vlády nad Izraelem. Saulova mysl se nacházela v takovém stavu, že jeho autorita nebyla uznávána, a lid se stal bezbožným a zkaženým. Přesto skutečnost, že Saul byl božsky vyvoleným králem Izraele, ho udržovala v bezpečí, protože David svědomitě sloužil Bohu a nechtěl nějakým způsobem ukřivdit pomazanému Páně. – ST Oct.12, 1888 2BC 1021.3

1. Samuelova 25.

1. Názorná ukázka vztahu mezi mladými a starými – Život Samuele od jeho raného dětství byl životem zbožnosti a oddanosti Bohu. Ve svém mládí se nalézal v péči Elího a krása jeho charakteru vyvolala vroucí náklonnost u tohoto letitého kněze. Samuel byl laskavý, šlechetný, pilný, poslušný a uctivý. Kontrast mezi jednáním mladého Samuele a syny kněze byl tak zřetelný a Elí nacházel klid, útěchu a požehnání v přítomnosti svého svěřence. Byl to ojedinělý úkaz, že mezi Elím, který byl čelním představitelem národa, a prostým dítětem mohlo existovat takové vřelé přátelství. Samuel byl velmi přičinlivý a srdečný a žádný otec nikdy nemiloval vlastní dítě něžněji než Elí tohoto mládence. Když nemoci stáří doléhaly na Elího, cítil se stále sklíčeněji kvůli bezstarostnému a prostopášnému jednání svých synů, a proto se obracel k Samuelovi pro útěchu a podporu. 2BC 1021.4

Jak dojemné je vidět mládence a starého člověka, jak závisí jeden na druhém, mládenec hledající u letitého radu a moudrost, letitý hledající u mládence pomoc a soucit. Tak by to mělo být. Bůh by dal mládeži takovou způsobnost charakteru, aby mohla najít potěšení v přátelství se starými, aby mohli být spojeni něžnými pouty lásky s těmi, kteří se blíží k hranicím hrobu. – ST Oct. 19, 1888 2BC 1021.5

10-11. (L 12,16-21). Majetek byl Nábalovým bohem – Nábal nepřikládá velkou váhu vydávání přemrštěného množství svého bohatství k vlastnímu uspokojení a slávě; pokládá to však za velice bolestnou oběť dát odměnu, kterou nikdy nezameškal dát těm, kteří byli jakoby ochranným valem jeho stádům a houfům. Nábal byl jako bohatý člověk v podobenství. Měl pouze jednu myšlenku – použít Boží milostivé dary k ukojení svých sobeckých zvířecích choutek. Vůbec nemyslel na vděčnost vůči Dárci. Nebyl bohatý v Bohu; protože věčný poklad pro něho neměl žádnou přitažlivost. Časný přepych, přítomný zisk, byly jedinou věcí, která pohlcovala myšlení jeho života. To bylo jeho bohem. – ST Oct. 26, 1888 2BC 1021.6

18-31. Protiklad charakterů – V charakteru Abigail, manželky Nábala, máme názornou ukázkou ženskosti podle nařízení Krista; kdežto její manžel ilustruje to, čím se může stát muž, který se odevzdá pod satanovu nadvládu. – Manuscript 17, 1891 2BC 1022.1

39. Bůh správně povede záležitosti – Když David uslyšel zvěst o smrti Nabalově, vzdal díky Bohu za to, že vzal odplatu do svých vlastních rukou. Byl zdržován od zla a Hospodin sám obrátil bezbožnost bezbožného na jeho vlastní hlavu. V tomto jednání Boha s Nábalem a Davidem lidé mohou najít povzbuzení, aby svěřili své záležitosti do Božích rukou, protože on ve svém čase, který uzná za vhodný, povede události. – ST Oct. 26, 1888 2BC 1022.2

1. Samuelova 27.

1. Selhání Davidovy víry – Davidova víra v Boha byla silná, ale selhala, když se umístil pod ochranu Filištínských. Učinil tento krok, aniž by hledal Hospodinovu radu; ale když hledal a získal přízeň Filištínských, byla to nešťastná taktika odměnit jejich laskavost klamem. K přízni, kterou mu prokázali, byli puzeni sobectvím. Měli důvod pamatovat si na syna Jesse za jeho chabrost, což je stálo jejich bojovníka Goliáše, a obrátilo průběh boje proti jim. Filištíňští měli radost z příležitosti, že se podařilo oddělit Davidovo vojsko od vojska Saulova. Doufali, že se David pomstí za své křivdy tím, že se spojí s nimi v boji proti Saulovi a Izraeli. – ST Nov. 16, 1888 2BC 1022.3

Zanedbání modlitby vede k chybám – Toto dokazuje skutečnost, že velcí a dobří lidé, lidé s kterými Bůh spolupracoval, se mohou dopustit politováníhodných omylů, když přestanou bdít a modlit se a plně důvěřovat Bohu. 2BC 1022.4

Je to vzácná zkušenost, zkušenost cennější než ryzí zlato, aby ji mohl získat každý člověk, který kráčí vírou. Ten, kdo půjde cestou neochvějně důvěry v Boha, bude mít spojení s nebesy. Boží dítě by mělo konat jeho dílo, obracet se pouze k Bohu o sílu a vedení. Musí se namáhat bez malomyslnosti a plný naděje, dokonce když se nachází v nejtěžších zkouškách a nepříjemných okolnostech. 2BC 1022.5

Davidovy zkušenosti jsou zaznamenány pro poučení Božího lidu v těchto posledních dnech. Tento Boží služebník ve svém boji se satanem dostával pokyny z nebe, ale poněvadž spor trval dlouho a protože záležitost jeho dosazení trůn byla nevyřešená, znechutil se, ztratil odvahu. – ST Nov. 9, 1888 2BC 1022.6

1. Samuelova 28.

7. Čarodějnice a satan uzavřeli dohodu – Čarodějnice z Endor uzavřela dohodu se satanem, že bude následovat jeho rady v každém ohledu; a on pro ni vykoná divy a zázraky a zjeví jí nejskrýtejší věci, jestli se bezvýhradně poddá pod nadvládu jeho satanského majestátu. Tak i učinila. – 1SP 375-376 2BC 1022.7

8-19. Saulův poslední krok – Když se Saul dotazoval na Samuele, Hospodin to nedal Samuelovi, aby se zjevil Saulovi. Neviděl nic. Satanu nebylo dovoleno narušit Samuelův odpočinek v jeho hrobu a skutečně ho přivést k čarodějnici v Endor. Bůh nedal satanovi schopnost vzkřísit z mrtvých. Ale satanovi andělé mohou vzít na sebe podobu mrtvých přátel a mluvit a jednat tak jako oni, aby skrze zdánlivě mrtvé přátele mohl lépe uskutečňovat své dílo klamu. Satan znal dobře Samuele a věděl, jak ho má ztělesnit čarodějnici z Endor, aby mohla správně odhalit osud Saule a jeho synů. 2BC 1022.8

Satan přichází velmi hodnověrným způsobem k těm, které chce oklamat, vetře se do jejich přízně a téměř nepozorovaně je odvede od Boha. Nejprve nad nimi obezřele získá svou moc, dokud se jejich smysly neotupí, a pak zapůsobí smělejšími podněty, až je přivede k vykonání každého druhu zločinu. Když je svede zcela do své pasti, pak je spokojený, když vidí, kde se nachází, a jásá nad jejich záhubou, jako v případě Saule. Saul dovolil satanu, aby ho vedl jako dobrovolného zajatce a nyní mu představil přesné vyličení jeho osudu. Tím, že ukázal Saulovi přesný popis jeho smrti, prostřednictvím ženy z Endor, satan otevřel Izraeli cestu, aby se poučil z jeho satanské prohnání,

aby se mohli ve své vzpouře proti Bohu od něho učit, a tím, že by takto jednali, by přerušili poslední spojení, kterým byli připoutáni k Bohu. 2BC 1022.9

Saul věděl, že tímto posledním činem, když se radil čarodějnice z Endor, přerušil poslední možné spojení, které ho poutalo k Bohu. Uvědomoval si také, že kdyby se předtím svévolně neodloučil od Boha, tento čin by neznepečtil jeho oddělení a neučinil ho konečným. Uzavřel tím smlouvu se smrtí a smlouvu s peklím. Kalich jeho nepravosti byl naplněn. – 1SP 376-377 2BC 1023.1

2. Samuelova 12.

1-14. Davidovo uznání viny ho přivedlo k záchraně – Všichni by měli studovat podobenství proroka Nátana o ovečce, které oznámil králi Davidovi. Světlo pronikavě zazářilo na krále v době, kdy se nacházel v naprosté temnotě, pokud jde o to, jaké je jeho mínění ohledně toho, co učinil Uriášovi. Když sledoval svým jednáním sebeuspokojení a přestoupil příkázání, bylo mu představeno podobenství o bohatém muži, který vzal chudákovi jeho jedinou ovečku. Král byl však tak důkladně pohroužen do svého roucha hříchu, že nepostřehl, že právě on je tím hříšníkem. Padl do pastí a s velkým rozhořčením vynesl svůj rozsudek nad jiným člověkem, jak se domníval, odsuzující ho k smrti. Když byla učiněna aplikace a objasněna fakta, tehdy Nátan řekl: „*Ty jsi ten muž, nevědomě jsi se sám odsoudil.*“ David byl ohromen a nebyl schopen pronést ani jedno slovo na obhajobu svého jednání. 2BC 1023.2

Tato zkušenost byla pro Davida tou nejbolestnější zkušeností, byla však také nejprospěšnější. Kdyby však nebylo zrcadla, které mu Nátan postavil, v němž tak jasně rozpoznal svůj vlastní obraz, byl by odešel neusvědčen ze svého ohavného hříchu, a byl by zahuben. Uznání jeho viny bylo záchranou pro jeho duši. Uviděl se v jiném světle, v takovém, v jakém ho viděl Bůh, a tak dlouho jak žil, kál se ze svého hříchu. – Letter 57, 1897 2BC 1023.3

13. Viz komentář EGW k 1 Kr 3,14. 2BC 1023.4

David nepředložil žádnou omluvu – David se probudil jako ze snu. Uvědomoval si svůj hřích. Nesnažil se však omluvit své jednání, nebo zmenšovat svůj hřích, tak jak to činil Saul, ale s výčitkami svědomí a opravdovým žalem sklonil svou hlavu před Božím prorokem a uznal svou vinu. ... 2BC 1023.5

David neprojevil ducha neobráceného člověka. Kdyby vlastnil ducha vládců okolních národů, nemohl by snést od Nátana tak věrný obraz svého ohavného zločinu, představený v tak jasných barvách, a vzal by život tomuto věrnému karateli. Přesto však vznešenost jeho trůnu, jeho neomezená moc, jeho ponížené přiznání všeho, z čeho byl obviněn, dokazuje skutečnost, že se ještě stále bál se a chvěl před slovem Páně. – 1SP 378,381 2BC 1023.6

25. (1 Kr 3,3). Zanedbání vědomé potřeby vede k domýšlivosti – Šalomounovo mládí bylo slavné, protože byl ve spojení s nebesy a učinil Boha svou oporou a silou. Bůh ho nazval Jedidiah, což v překladu znamenalo „Bohem milovaný“. Byl pýchou a nadějí svého otce a velmi milován v očích své matky. Byl obklopen každou světskou výhodou, která mohla zdokonalit jeho vzdělání a zvětšit jeho moudrost. Avšak na druhé straně zkaženost života u dvoru měla za cíl přivést ho k milování zábav a uspokojování vlastní chuti. Nikdy nepociťoval nedostatek prostředků, kterými by mohl uspokojit svá přání, a nikdy se nemusel cvičit v sebeodříkání. 2BC 1023.7

Navzdory všemu tomuto nežádoucímu prostředí, byl Šalomounův charakter během jeho mládí uchován v čistotě. Boží anděl s ním mohl hovořit v noci; a božské zaslíbení, které mu bylo dáno k porozumění a soudu a které ho plně uschopňovalo pro vykonávání jeho zodpovědného díla, bylo věrně dodrženo. V příběhu Šalomouna máme ujištění, že Bůh učiní velké věci pro ty, kteří ho milují, kteří jsou poslušni jeho příkázáním a důvěřují mu jako svému ručiteli a síle. 2BC 1024.1

Mnozí z naší mládeže utrpí ztroskotání během nebezpečné plavby životem, protože jsou příliš sebevědomými a troufalými. Řídí se svými sklony, jsou okouzleni zábavami a holdováním chuti, dokud se nevytvoří návyky, které se jim stanou pouty nemožnými je přetřhnout a které je morálně poníží a dovedou do záhuby. ... Kdyby si dnešní mládež, podobně jako mladý král Šalomoun, uvě-

domovala svou potřebu nebeské moudrosti a snažila se rozvíjet a upevňovat své vyšší schopnosti a zasvětit je Boží službě, jejich životy by prokázaly větší a ušlechtilé výsledky a přinesly by čisté a svaté štěstí jak sobě, tak i mnoha jiným. – HR April, 1878 2BC 1024.2

2. Samuelova 16.

10-11. David přijal pokoření se jako nezbytnost – (Citace 2 S 16,10-11.) On (David) takto uznal před svým národem a předními muži, že tento Boží trest, jež na něho dopadl kvůli jeho hříchu, a který dal nepřátelům Hospodinovým příležitost k tomu, aby se rouhali; tento rozzuřený Benjaminita mohl vykonat svou část předpověděného trestu, a jestli bude snášet tyto věci s pokorou, Pán zmenší jeho utrpení a změní prokletí Semeie na požehnání. David neprojevuje ducha neobraceného člověka, ale ukazuje, že má zkušenost ve věcech Božích. Zjevuje, že chce přijmout Boží trest, a v důvěře se k němu obrací jako ke své jediné důvěře. Bůh odměňuje Davidovo ponížené doufání v něho zmařením rady Achitofelovy a uchovává jeho život. – 1SP 383 2BC 1024.3

2. Samuelova 19.

16, 18-23. Semei vyznal a David odpustil – Po smrti Absolona Bůh obrátil srdce Izraele k Davidovi, jako srdce jednoho muže. Semei, který proklínal Davida v jeho pokoře, ze strachu před ztrátou svého života, byl mezi prvními vzbouřenci, kteří vyšli Davidovi vstříc při jeho návratu do Jeruzaléma. Učinil vyznání svého odbojného jednání vůči Davidovi. Ti, kteří byli svědky jeho nezákonného jednání, naléhali na Davida, aby neušetřil jeho život, protože proklínal pomazaného Pána. David je však pokáral. Nejenže ušetřil život Semeie, ale milosrdně mu odpustil. Kdyby měl David pomstychtivého ducha, mohl by ho ihned uspokojit, tím, že by vydal provinilce na smrt. – 1SP 384 2BC 1024.4

2. Samuelova 24.

1-14. Viz komentář k 1 Pa 21,1-13. 2BC 1024.5

15-25. Viz komentář k 1 Pa 21,14-27. 2BC 1024.6

1. Královská 1.

5-6. David rozhodně odolal Adoniášovu tlaku – Adoniáš šel svou vlastní cestou a myslel si, že jestli učiní demonstraci prozrazující jeho touhu vládnout, David se podřídí jeho přáním. David však byl věrný vůči Bohu a vůči jeho soudům. – Manuscript 6, 1/2 1903 2BC 1024.7

1. Královská 2.

1-9. David připravil cestu pro Šalomouna – Davidovo veřejné působení se právě chýlí ke svému závěru. Věděl, že brzy zemře, a proto nechtěl nechat záležitosti svého království nevyřízeny, aby pak znepokojovaly jeho syna. Když měl ještě dostatečné fyzické a duševní síly, uspořádal záležitosti svého království dokonce i v té nejmenší věci. Nezapomněl také udělit výstrahu, pokud jde o případ Semeie. Věděl, že v pozdější době způsobí jeho království problémy. Semei byl nebezpečným člověkem prudké povahy a pouze strach ho mohl udržet pod kontrolou. Vždycky byl při-

praven vyvolat vzpuru a kdyby nastala vhodná příležitost, neváhal by připravit Šalomouna o život. 2BC 1024.8

David zařizováním svých záležitostí dal dobrý příklad všem, kteří jsou v pokročilém věku, aby urovnali své záležitosti, dokud jsou ještě schopni to učinit, tak aby, když se přiblíží smrt a jejich duševní schopnosti budou oslabeny, žádné pozemské věci nemohly odvést jejich mysl od Boha. – 1SP 389-390 2BC 1025.1

19. Šalomounova úcta k jeho matce – Zaujímáme postoj, že páté přikázání je závazné pro syny a dcery, dokonce i když jsou staří a šedovlasí. Ať je jakkoli vysoké nebo nízké jejich postavení v životě, nikdy by se neměli povyšovat nebo naopak snižovat jejich povinnost poslouchat páté přikázání desatera, které jim nařizuje, aby měli v úctě otce a matku. Šalamoun, nejmoudřejší a nejvýše postavený panovník, který kdy seděl na pozemském trůnu, nám dal příklad synovské lásky a úcty. Byl obklopen svou dvorní družinou, skládající se z nemoudřejších rádců a mudrců, přesto však, když ho navštívila jeho matka, odkládal stranou všechny běžné ceremonie spojené s příchodem určitého poddaného k panovníku na východě. Mocný král byl v přítomnosti své matky pouze jejím synem. Jeho královská důstojnost byla odložena stranou, když vstal ze svého trůnu a poklonil se před ní. On ji pak posadil na svém trůnu, po své pravici. – ST Feb. 28, 1878 2BC 1025.2

1. Královská 3.

2. Dočasné místo k uctívání Boha mělo být připraveno – Šalomoun... věděl, že to bude vyžadovat hodně času, aby mohly být uskutečněny hlavní plány udělené pro stavbu chrámu. Proto před vystavěním domu Hospodinova a zdí okolo Jeruzaléma měl připravené dočasné místo k uctívání pro Boží lid. Neměl je povzbuzovat svým vlastním příkladem, aby chodili na výsosti a tam přinášeli oběti. Čteme však: „*Toliko lid obětoval na výsostech.*“ Je to uvedeno jako skutečnost, která měla vypadat jinak. 2BC 1025.3

Šalomoun přenesl místo svého uctívání do Jeruzaléma, ale jeho dřívější přinášení obětí na místech neposvěcených Hospodinovou přítomností, ale zasvěcených uctívání model, odstranilo z mysli lidí určitý odpor, s jakým pohlíželi na hrozná představení prováděná modloslužebníky. Tato smíšenina svatého s nečistým byla prvním krokem v Šalomounově praktikování, která ho přivedla k domněnce, že Hospodin není tak malicherný, pokud se jedná o uctívání jeho lidu. Takto se sám vychovával, aby činil stále větší odchýlení od Boha a jeho díla. Krok za krokem ho jeho pohanské manželky vedly k tomu, aby vystavěl oltáře, na kterých obětovaly svým bohům. – Manuscript 5, 1912 2BC 1025.4

3. Viz komentář EGW k 2 S 12,25. 2BC 1025.5

4. (2 Pa 1,3-6). Projev opravdové touhy – Tyto oběti přinášené Šalomounem a jeho muži zaujímajícími zodpovědné postavení nebyly formálními obřady, ale byly projevem jejich opravdové touhy po obdržení zvláštní pomoci. Oni věděli, že ve své vlastní síle nejsou schopni plnit svěřené jim povinnosti. Šalomoun a jeho přátelé si velmi přáli mít bystrou mysl, velké srdce a jemného ducha. – RH Oct. 19, 1905 2BC 1025.6

5-9. (2 Pa 1,7-10). Nejcenější naučení – Tato modlitba je nejcennější lekcí k poučení. Zvláště je to drahocenné pro ty, kterým byly svěřeny zodpovědnosti v Božím díle. To je vzorová modlitba, předložená Hospodinem, aby správně usměrnila tužby jeho služebníků. Je určena také pro poučení těch, kteří se dnes snaží sloužit Pánu v prostotě srdce. ... 2BC 1025.7

Bylo to v noci, kdy se Hospodin zjevil Šalomounovi. Během rušných hodin dne měl Šalomoun mnoho práce. Mnozí k němu přicházeli pro radu a poučení, a proto jeho mysl byla plně zaměstnána. Noční hodiny, kdy všechno utichlo a Šalomoun byl oproštěn od zmatků starostí dne, byly dobou, kterou si zvolil Hospodin, aby mu zjevil samého sebe. 2BC 1025.8

Bůh si často vybírá ticho noci, aby uděloval poučení svým služebníků. V této době má snadnější přístup k jejich srdcím než během dne. Je tam mnohem méně příležitosti pro odvedení mysle od něho. ... 2BC 1026.1

Hospodin podrobil Šalomouna zkoušce. Vložil do jeho mysli touhu po věcech, které by ho uschopnily moudře vládnout Izraelskému lidu (citace v.7-9)... Byla to modlitba, kterou Šalomoun

stále předkládal ve dnech vyvýšení a očekávající ho slávy. Takto by se měli modlit všichni, kteří dnes zaujímají zodpovědné postavení v díle Páně. Necht' se vystříhají pozvednutí svého srdce k marnivosti. Hospodin vyslýchá pouze modlitby těch, jejichž srdce nejsou naplněná sebevyvýšením a domýšlivostí (citace Iz 58,9). ^{2BC 1026.2}

Bůh schválil Šalomounovu modlitbu. Také i dnes vyslýchá a schvaluje modlitby těch, kteří ve víře a pokoře k němu volají o pomoc. Zajisté odpoví na vroucí modlitbu o přípravu do služby. Jako odpověď na takové prosby, řekne: „Zde jsem. Co chceš, abych ti učinil?“ ^{2BC 1026.3}

Poučení, jaké můžeme čerpat z tohoto záznamu, je cennější než jakékoli pozemské poklady. Ten, který vedl Šalomounovu mysl, aby přednesl tuto modlitbu, bude dnes učit své služebníky, jak se mají modlit za to, co potřebují. – Manuscript 164, 1902 ^{2BC 1026.4}

Možnosti nebeského styku – Je to pro nás poučením, že by naše prosby k Bohu neměly vycházet ze srdcí, která jsou naplněná sobeckými tužbami. Bůh nás vybízí, abychom si vybrali ty dary, které budou přispívat k jeho slávě. Chce, abychom si vybírali nebeské věci namísto pozemských. Otevírá před námi možnosti a výhody nebeského styku. Dává povzbuzení našim nejvznešenějším cílům, jistotu našemu vyvolenému pokladu. Když je pozemský majetek zničen, věřící se bude radovat ze svého nebeského pokladu, z bohatství, které nemůže být zničeno v žádném pozemském neštěstí. – RH Aug. 16, 1898 ^{2BC 1026.5}

5-15. (2 Pa 1,7-12). Studujte pečlivě každý bod – (Citace 1 Kr 3,5-15). Bylo by pro nás užitečné, kdybychom pečlivě studovali Šalomounovu modlitbu, a uvažovali o každém bodu, na němž záviselo jeho obdržení hojných požehnání, které byl Hospodin ochoten mu dát. – Manuscript 154, 1902 ^{2BC 1026.6}

6. Bůh jedná podle věrnosti – (Citace 1 Kr 3,6). V těchto slovech je dostatečně mnoho obsaženo, aby umlčela každého skeptika, pokud se jedná o Boží schválení Davidových a Šalomounových hříchů. Bůh byl k nim milosrdný podle toho, jak před ním chodili v pravdě, spravedlnosti a upřímnosti srdce. Právě podle jejich věrnosti, s nimi Bůh jednal. – 1SP 395 ^{2BC 1026.7}

14. (2 S 12,13). David pokárán za chození podle vlastní rady – (Citace 1 Kr 3,14). Několikrát během svého panování David chodil podle rady svého vlastního srdce a velmi poškodil svůj vliv následováním vlastních popudů. Vždy však přijímal slova napomenutí, která mu poslal Hospodin. Tato slova ho řála do živého. Nesnažil se vyhýbat se věci, ale snášel trest za své přestoupení, říkájice: „Zhřešil jsem.“ – Manuscript 164, 1902 ^{2BC 1026.8}

1. Královská 5.

2-9. Davidovy veřejné styky – (Citace 1 Kr 5,2-9). David žil v přátelství s lidem Týru a Sidonu, který nikdy nesužoval Izrael. Chíram, král Týru, uznával Hospodina jako pravého Boha, a proto se někteří ze Sidonských odvrátili od uctívání model. ^{2BC 1026.9}

Dnes také v našem jednání s našimi bližními, máme být laskaví a zdvořilí. Máme být jako znamení na světě, svědčící o moci božské milosti k zušlechtění a povznesení těch, kteří se odevzdají do Boží služby. – Manuscript 18, 1905 ^{2BC 1026.10}

3-18. (kap. 7, 13-14.40; 2 Pa 2,3-14). Duch živého obětování vyžadován v každém období našeho díla – Počátky Šalomounova odpadnutí můžeme vystopovat u mnohých zdánlivě nepatrných odchylek od pravých zásad. Styky s modlářskými ženami nebyly nikterak jedinou příčinou jeho pádu. Mezi základními příčinami, které vedly Šalomouna k výstřednosti a tyranskému útisku, bylo jeho jednání vedoucí k rozvíjení a pěstování ducha žádostivosti. ^{2BC 1026.11}

Když ve dnech starého Izraele Mojžíš na úpatí hory Sinaj oznámil lidu božský příkaz: „*I udělajíť mi svatyni, abych bydlil uprostřed nich*“, odpověď Izraelitů byla doprovázena mnohými dary. „*A přišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho, a každý, v němž duch jeho byl dobrovolný*“, a přinesli oběti. Stavba svatyně si vyžádala velkých a nákladných příprav; bylo zapotřebí velkého množství nejvzácnějšího a nejdrahocennějšího materiálu, Hospodin však přijal jen dobrovolnou oběť. „Od každého člověka, který by ji ze srdce dobrovolně dal, přijmete takovou oběť mou,“ zněl

božský příkaz, který Mojžíš opakoval shromážděnému lidu. Oddanost Bohu a duch obětování byly hlavními předpoklady při přípravě stavby příbytku pro Nejvyššího. 2BC 1027.1

Podobná výzva k dobrovolné oběti byla vydána, když David předal Šalomounovi odpovědnost za stavbu chrámu. David položil shromážděnému lidu, který přinesl své hojné dary otázku: „*A jestliže jest kdo více, ještě by co chtěl dobrovolně obětovati dnes Hospodinu?*“ Tuto výzvu měli mít stále na paměti ti, kteří se zabývali stavbou chrámu. 2BC 1027.2

Pro stavbu svatostánku na poušti Bůh zvlášť obdařil vybrané muže zručností a moudrostí. „*Tedy řekl Mojžíš synům Izraelským: Pohleďte, povolal ze jména Hospodin Bezeleel... z pokolení Judova. A naplnil ho Duchem Božím, moudrostí, rozumností i uměním všelijakého řemesla. ... Dal nadto v srdce jeho i to, aby učiti mohl on i Aholiab... z pokolení Dan. Naplnil je moudrostí srdce, aby dělali všelijaké dílo tesařské a řemeslné, i krumpěřské a vytkávané... a aby dělali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné věci.*“ „*Tedy dělal Bezeleel... i všeliký muž vtipný, jimž dal Hospodin moudrost a rozumnost. ...*“ Nebeské bytosti spolupracovaly s dělníky, které si vybral sám Bůh. 2BC 1027.3

Potomci těchto mužů zdědili ve značné míře zručnost, jež byla propůjčena jejich předkům. V pokoleních Juda a Dan byli mužové, kteří byli považováni za zvlášť „dovedné“ ve vybraném umění. Po určitou dobu tito mužové byli pokornými a nesobeckými; postupně však, téměř nepozorovaně, se přestali držet Boha a jeho pravdy. Začali požadovat vyšší mzdy kvůli jejich větší dovednosti. V některých případech bylo jejich požadavkům vyhověno, častěji si však ti, kteří žádali vyšší mzdy, nacházeli zaměstnání u sousedních národů. Namísto ušlechtilého ducha nezištnosti a sebeobětování, jenž plnil srdce jejich slavných předků, pěstovali ducha žádostivosti, začali hromadit více a stále více. Sloužili pohanským králům s jejich dovedností danou jim Bohem a zneuctivali tím svého Tvůrce. 2BC 1027.4

Právě mezi těmito odpadlíky hledal Šalomoun předního dělníka, který by řídil stavbu chrámu na hoře Moria. Přesné rozměry každé části posvátné stavby byly svěřeny králi a král se měl vírou obracet na Boha, aby mu poskytl posvěcené pomocníky, jimž by bylo propůjčeno zvláštní nadání, aby mohli přesně vykonat požadovanou práci. Šalomoun však zanedbal tuto příležitost osvědčit víru v Boha. Požádal krále Týru, aby mu poslal „*muže umělého, kterýž by uměl dělati na zlatě, na stříbře, na mědi, na železe, i z zlatohlavu a z červce, a z podstavce modrého, a kterýž by uměl řezati řezby s jinými umělými... v Judstvu a v Jeruzalémě*“. 2BC 1027.5

Fénický král vyhověl a poslal Chírama, „*muže moudrého, umělého a opatrného ... syna jedné ženy ze dcer Dan, otce pak měl Tyrského*“. Tento mistr, Chíram, byl z matčiny strany potomkem Aholiaba, jemuž dal Bůh před staletími zvláštní moudrost pro postavení svatostánku. Takto byl do čela Šalomounovy skupiny dělníků ustanoven neposvěcený muž, který požadoval vysoké mzdy za svou neobyčejnou dovednost. 2BC 1027.6

Chíramovo úsilí nevycházelo z nezištného přání sloužit Bohu. Sloužil bohu tohoto světa – mamonu. Sobeckost zachvátila každou částku jeho bytosti, což se projevilo v tom, že chtěl dosáhnout co největší mzdy. Jeho převrácené zásady postupně přejímali i jeho druzi. Pracovali s ním den za dnem, začali podléhat sklonu porovnávat jeho výdělky s jejich vlastními, začali zapomínat na svatý ráz své práce a začali hovořit o rozdílu mezi jejich mzdou a jeho. Postupně ztráceli ducha sebezapření a začali pěstovat ducha hrabivosti. Výsledkem bylo, že začali žádat vyšší mzdy a jejich požadavkům bylo vyhověváno. 2BC 1027.7

Neblahé vlivy, jež takto začaly působit zaměstnáním tohoto muže hrabivého ducha, prostoupily všechna odvětví služby a rozšířily se po celém Šalomounově království. Vysoké mzdy, jež dělníci požadovali a jichž se jim dostalo, poskytl mnohým příležitost k tomu, že začali holdovat přepychu a výstřednostem. V dalekosáhlých následcích těchto vlivů možno hledat jednu z hlavních příčin hrozného odpadnutí toho, jenž byl kdysi počítán mezi nejmoudřejší ze smrtelníků. Král nebyl sám ve svém odpadnutí. Výstřednost a zkaženost byla viditelná všude kolem. Chudí byli utiskováni bohatými, duch sebeobětování v Boží službě téměř vymizel. 2BC 1028.1

Zde tkví nejdůležitější poučení pro dnešní Boží lid – poučení, které mnozí nechtějí přijmout. Ducha hrabivosti a touhu po dosažení nejvyššího postavení a největších mezd lze najít všude na světě. Se starodávným duchem sebezapření a sebeobětování se setkáváme jen zřídka. Jen tento duch však má pudit pravé následovníky Ježíšovy. Náš božský Mistr nám dává příklad, jak máme pra-

covat. A těm, jež vyzval: „*Pojďte za mnou a učiním z vás rybáře lidí*“, nenabídl žádnou částku peněz jako odměnu za jejich službu. Měli s ním sdílet jeho sebezapření a sebeobětování. 2BC 1028.2

Ti, kteří tvrdí, že jsou následovníky Mistra dělníka, a kteří se zapojují do jeho služby jako Boží spolupracovníci, mají vnést do své práce přesnost a dovednost, ohleduplnost a moudrost, kterou Bůh dokonalosti vyžadoval při stavbě pozemského svatostánku. Nyní, stejně jako tenkrát a jako ve dnech Kristovy pozemské služby, oddanost Bohu a duch sebeobětavosti by měly být považovány za první předpoklad služby, jež je Bohu přijatelná. Bůh chce, aby ani jediné vlákénko sobectví nebylo vetkáno do díla Božího. 2BC 1028.3

Velká péče by měla být věnována duchu prostupujícímu Hospodinovy instituce. Tyto instituce byly založeny díky sebeobětování a byly postaveny prostřednictvím sebeodříkavých darů Božího lidu a nezištného úsilí jeho služebníků. Všechno, co je spojeno se službou v těchto zařízeních, by mělo nést znamení nebes. Měl by být udržován a pěstován pocit svatosti Božích institucí. Pracovníci mají pokořit svá srdce před Pánem a uznávat jeho svrchovanost. Všichni mají žít podle zásad sebezapření. Když pravý, sebeobětavý pracovník se svou duchovní lampou vyčištěnou a hořící se snaží nezištně podporovat zájmy této instituce, ve které pracuje, získá vzácnou zkušenost a bude schopen říci: „Hospodin je vskutku na tomto místě.“ Uvědomí si, že mu je dána velká výsada, aby mohl odevzdat Hospodinově instituci své schopnosti, službu a neúnavnou bdělost. 2BC 1028.4

V počátečních dnech poselství třetího anděla ti, kteří zakládali naše instituce, a ti kteří v nich pracovali, byli puzeni vysokými nesobeckými pohnutkami. Za svou namáhavou práci neobdrželi nic víc, než pouhou almužnu – sotva postačující pro skrovnou obživu. Ale jejich srdce byla pomazána službou lásky. Odměna za jejich horlivou štedrost byla zjevná v jejich úzkém společenství s Duchem jejich Mistra dělníka. Pěstovali nejprísnější šetrnost, aby pokud možno co nejvíce dalších pracovníků mohlo vztyčit prapor pravdy na nových místech. 2BC 1028.5

Ale po určité době nastala změna. Duch obětování se přestal projevovat. V některých našich institucích platy několika pracovníků bezdůvodně narůstaly. Ti, kteří dostávali takové mzdy, tvrdili, že si zasloužili větší obnos než druzí pro jejich větší nadání. Kdo jim však dal jejich nadání a schopnosti? S nárůstem mezd přišel trvalý nárůst hrabivosti, jež je modlářství, a trvalý úpadek duchovnosti. Vkradlo se ohromné zlo a Bůh byl zneuctěn. Mysle mnohých, kteří byli svědky tohoto pachtění po stále vyšších a vyšších mzdách, byly prokvašeny pochybností a nevěrou. Cizí zásady jako zlý kvas prostoupily téměř celé společenství věřících. Mnozí přestali zapírat vlastní já a mnozí zadržovali své desátky a oběti. 2BC 1028.6

Bůh ve své prozívatelnosti vyzýval k reformě ve svém svatém díle, která měla začít v srdci a působit navenek. Někteří, kteří slepě stále vkládali vysoké uznání na svou službu, byli odstraněni. Jiní přijali přinesené jim poselství, obrátili se k Bohu celým srdcem a naučili se nenávidět svého chamtivého ducha. Pokud to bylo možné, snažili se představit správný příklad před lid dobrovolným snižováním svých mezd. Uvědomili si, že nic menšího než úplná proměna mysle a srdce je neochrání před tím, aby jejich nohy nebyly smeteny nějakým mistrným pokušením. 2BC 1029.1

Dílo Boží v celé své bohaté míře je jedno, měly by v něm panovat ty stejné zásady a ve všech jeho odvětvích by se měl projevit stejný duch. Musí nést pečeť misijního díla. Každé odvětví této věci souvisí se všemi částmi evangelijního pole a duch, který panuje v jednom oddělení, bude pocíťován v celém poli. Jestli část pracovníků dostane velké mzdy, tak ostatní, zaměstnaní v jiných odvětvích díla, budou požadovat vyšších platy a duch sebeobětování se postupně vytratí. Ostatní instituce a konference zaujmou stejného ducha a Boží přízeň od nich bude odňata, protože on nikdy neschválí sobectví. Takto by naše útočné dílo došlo ke svému konci. Pouze stálým obětováním můžeme naše dílo úspěšně pokračovat. 2BC 1029.2

Bůh bude zkoušet víru každé duše. Kristus nás vykoupil za nekonečně velkou oběť. I když byl bohatý, přesto se kvůli nám stal chudým, abychom jeho chudobou mohli vstoupit do vlastnictví věčných bohatství. Všechno, co máme rozum a schopnosti, nám bylo v důvěře propůjčeno Pánem, abychom to použili pro něho. Je naší výsadou být spoluúčastníky Kristovými v jeho oběti. – RH Jan 4, 1906 2BC 1029.3

Kontakt se světskými moudrými muži připravoval cestu ke zkáze – Šalomoun připravoval cestu pro svou vlastní zkázu, když pro stavbu chrámu hledal moudré muže v jiných národech. Bůh

byl učitelem svého lidu a chtěl, aby setrval v jeho moudrosti a aby s jím propůjčenými schopnostmi neměli sobě rovného. Kdyby měli čisté ruce, neposkvřené srdce a šlechetné, posvěcené cíle, Hospodin by jim udělil svou milost. Šalomoun však vzhlížel k člověku namísto k Bohu a zjistil, že jeho domnělá síla je slabostí. Přinesl do Jeruzaléma kvas zlých vlivů, které byly zvěčněny v mnohoženství a modlářství. – GCB Feb. 25, 1895 *2BC 1029.4*

1. Královská 6.

7. (Ef 2,19-22). Symbol Božího duchovního chrámu – Židovský chrám byl vystavěn z otesaných kamenů těžných venku v horách; a každý kámen dříve, než bylo přivezen do Jeruzaléma, byl otesán, vyhlazován a zkoušen, aby byl přizpůsoben pro své místo v chrámu. A když všechny byly přivezeny do země, stavba pokračovala bez zvuku sekery nebo kladiva. Tato stavba představuje Boží duchovní chrám, který se skládá z materiálu shromážděného z každého národu, jazyka, i lidu, všech stupňů, vysokých i nízkých, bohatých i chudých, učených i prostých. To nejsou mrtvé materiály, upravované kladivem a dlátem. Oni jsou živými kameny, dobývanými ze světa skrze pravdu; a velký Mistr-stavitel, Pán chrámu, je nyní otesává a vyhlazuje a přizpůsobuje je pro jejich jednotlivá místa v duchovním chrámu. Když je tento chrám dokončen, bude dokonalý ve všech svých částech a stane se předmětem obdivu andělů i lidí, protože jeho Stavitelem a Tvůrcem je sám Bůh. *2BC 1029.5*

Necht' si nikdo nemyslí, že nemusí být na něho umístěn úder. Neexistuje žádná osoba, žádný národ, který by byl dokonalý v každém obyčeji a myšlence. Každý jeden se musí učit od druhých. Proto Bůh chce, aby se různé národnosti smíchaly dohromady, aby byly jedno v soudu, jedno v záměru. Teprve tehdy bude viditelná příkladná jednotu, jaká je v Kristu. – HS 136-137 *2BC 1029.6*

11-13. Stavba a charakter zjevuje Boží velikost – (Citace 1 Kr 6,11-13). Přípravy vykonané pro stavbu Hospodinova domu musely být v souladu s pokyny danými Bohem. Žádná námaha nesmí být šetřena při jeho stavbě; protože v něm se má Bůh setkávat se s svým lidem. Tato stavba musí ukazovat národům na zemi velikost Boha Izraele. V každé části musí představovat dokonalost Toho, komu Izraelité byli povoláni vzdávat čest před celým světem. *2BC 1029.7*

Podrobné pokyny týkající se stavby byly často opakovány. Ve všech konaných pracích, tyto směrnice měly být dodržovány s největší přesností. Věřící i nevěřící se měli učit důležitosti díla z péče prokázané při vykonávaných pracích. *2BC 1030.1*

Péče projevená při stavbě chrámu je pro nás poučením s ohledem na péči, kterou máme prokázat při budování našeho charakteru. Nebyl používán nijaký levný materiál. Nebyla vykonána žádná nahodilá práce při spojování jednotlivých částí. Každý kus musí dokonale zapadat do druhého kusu. Jaký byl Boží chrám, taková musí být i jeho církev. Do budování charakteru jeho lidu nemá být vnesen žádný bezcenný stavební materiál, žádná nedbalá a lhostejná práce. ... *2BC 1030.2*

V dobách těžkosti a úzkosti, kdy bude třeba snášet těžké tlaky, bude jasně vidět, jaký druh materiálu byl použit při budování charakteru. – Manuscript 18, 1905 *2BC 1030.3*

12-13. Bůh dává zručnost, porozumění a schopnost přizpůsobit se – (Citace 1 Kr 6,12-13). Toto slovo bylo adresováno Šalomounovi, když byl zaměstnán stavbou chrámu. Hospodin ho ujistil, že upozoroval jeho úsilí i úsilí ostatních zaměstnaných při stavbě. Bůh i dnes uplatňuje tutéž starostlivou péči o své dílo. Ti, kteří pracují s upřímnou touhou plnit slovo Hospodinovo a velebit jeho jméno, obdrží rostoucí poznání, protože Hospodin bude s nimi spolupracovat. Bůh pohlíží s uznáním na ty, kteří mají stále před sebou jeho slávu. Dá jim zručnost, porozumění a schopnost přizpůsobit se dané práci. Každý, kdo vstoupí do Boží služby s pevným odhodláním konat co jak nej-líp, získá drahocenné vzdělání, pokud bude dbát na pokyny dané Pánem, a nebude se řídit svou vlastní moudrostí a svými vlastními představami. Všichni mají být schopni učit se, hledat Pána s pokorou, s veselou myslí a vděčností, využívat pro něho získané poznání. – Manuscript 18, 1905 *2BC 1030.4*

23-28. (kap. 7,6-7; 2 Pa 5,7-8.12-14). Dva další andělé umístění vedle truhly – Byla postavena nejnádhernější svatyně, přesně podle vzoru, který byl ukázán Mojžíšovi na hoře a který později představil Hospodin Davidovi. Pozemská svatyně byla zhotovena podle vzoru nebeské svatyně.

Ke dvěma cherubínům umístěným na víku truhly přidal Šalomoun ještě další dva anděly větších rozměrů, kteří stáli na každém konci truhly, což mělo představovat nebeské anděly, kteří stále střeží zákon Boží. Nelze vyličit krásu a nádheru tohoto stánku. Na toto posvátné místo byla se slavnostní úctou vnesena truhla Boží a byla umístěna pod křídly dvou majestátních cherubínů, kteří stáli na zemi. *2BC 1030.5*

Posvátný chór pozvedl své hlasy ke chvále Boha a melodie jejich hlasů byla doprovázena různými druhy hudebních nástrojů. A když se nádvořím chrámu rozléhala chvála, oblak Boží slávy zastínil dům, tak jako kdysi naplnil svatostánek na poušti. – RH Nov. 9, 1905 *2BC 1030.6*

1. Královská 7.

13-14.40. (kap. 5,3-18; 2 Pa 2,13-14; 4,11). Šalomoun měl využívat dosažitelné schopnosti – První věcí, na kterou měl Šalomoun myslet ve spojení se stavbou chrámu, mělo být, jak využít veškeré možné síly a schopnosti lidu, který Kristus vycvičil tak, jak oznámil skrze Mojžíše Izraeli. – Manuscript 5, 1912 *2BC 1030.7*

1. Královská 8.

6-7. Viz komentář EGW ke kap. 6,23-28. *2BC 1030.8*

54. Viz komentář EGW k 2 Pa 6,13. *2BC 1030.9*

1. Královská 10.

18-27. (Kaz 1,14). Lituj člověka, kterému bylo záviděno – Mnozí záviděli popularitu a bohatou slávu Šalomouna, domnívajíce se, že musel být ze všech lidí nejšťastnější. Ale uprostřed vši této slávy vyumělkovaného obdivu tento člověk, kterému bylo záviděno, je tím nejvíce politováníhodným. Jeho tvář je zatemněná zoufalstvím. Všechna nádhera obklopující ho je pro něho jen výsměchem úzkosti a muk jeho myšlenek, když hodnotí svůj promarněný život v hledání štěstí skrze požitky a sobecké uspokojování každé touhy. – ST Feb. 7, 1878 *2BC 1030.10*

1. Královská 11.

1. Neposvěcené manželství příčinou pádu – Všechny Šalomounovy hříchy a hýření sahají až k jeho velkému selhání, když přestal spoléhat na Boží moudrost a pokorně kráčet před ním. ... *2BC 1031.1*

Poučením pro nás, které bychom si měli uvědomit z případu tohoto zvrhlého života, je nezbytnost neustálého spoléhání se na Boží radu; pečlivě střežit sklony našeho jednání a reformovat každý návyk, která nás odvádí od Boha. Učí nás též, že je potřebná velká obezřetnost, bdělost a modlitba, aby mohla být zachována neposkvrněná prostota a čistota naší víry. Kdybychom dorostli do nejvyšší mravní dokonalosti a dosáhli dokonalost náboženského charakteru, jak rozdílně bychom jednali při uzavírání přátelství a výběru společníka pro život! *2BC 1031.2*

Mnozí, podobně jako král Izraele, se řídí svými vlastními tělesnými touhami a vstupují do neposvěceného manželství. Mnozí, kteří začínají svůj život s tak jasným a slibným ránem, ve své omezené sféře, podobně jako Šalomoun ve svém vysokém postavení skrze jeden nesprávný a nezměnitelný krok vstupují do manželského svazku, ztratí svou duši a taktéž strhnou jiné do záhuby. Tak jako Šalomounovy manželky odvrátily jeho srdce od Boha k modlářství, tak činí i lehkomyšlní

společníci, kteří nevlastní nijaké hluboké zásady, odvrátí srdce těch, kteří byli kdysi šlechetní a věrní, k marnivosti, zničujícím radovánkám a zjevným neřestem. – HR May, 1878 ^{2BC 1031.3}

1-4. (1 K 10,12). Zvláštní poučení pro staré – O Šalomounovi inspirovaný záznam říká: „*Ženy jeho naklonily srdce jeho k bohům cizím, tak že nebylo srdce jeho celé při Hospodinu Bohu jeho.*“ ^{2BC 1031.4}

To není téma, které by mělo vyvolat úsměv. Srdce, které miluje Ježíše, nebude toužit po nezákonných citech jiných. Každá potřeba je uspokojena v Kristu. Tento povrchní cit je stejného charakteru jako ten vznešený požitek, který satan sliboval Evě. Je to touha po tom, co Bůh zapověděl. Když je již příliš pozdě, stovky mohou udělovat výstrahu jiným, aby se neodvažovali přibližovat se k propasti. Rozum, postavení, bohatství nemohou nikdy, vážně nikdy zaujmout místo morálních kvalit. Čisté ruce, neposkvrněné srdce a vznešenou a horlivou oddanost vůči Bohu a pravdě si Pán cení nad zlato z Ofír. Zlý vliv má zvětšující sílu. Toužím, abych mohla tuto věc předložit před lidi zachovávající Boží příkázání přesně tak, jak mi byla ukázána. Necht' smutná vzpomínka na Šalomounovo odpadnutí je varováním každé duši, aby se vyhnula téže propasti. Jeho slabost a hříchy jsou předávány z pokolení do pokolení. Největší král, který kdy vládl žezlem, o kterém bylo řečeno, že je milovaný Bohem, byl skrze nemístné náklonnosti nakažen a nešťastně opuštěn svým Bohem. Nejmocnější vládce země zklamal v ovládnutí svých vlastních vášní. Šalomoun mohl být zachráněn „jako skrze oheň“, přesto však jeho lítost nemohla smazat tyto výsosti, ani zbořit ty kameny, které zůstaly jako důkazy jeho přestoupení. Zneuctil Boha tím, že si zvolil být ovládán raději žádostmi, než aby byl účastníkem božské přirozenosti. Jaký odkaz Šalomounův život předal těm, kteří používají jeho příklad k tomu, aby přikryli své vlastní nízké činy. I my předáváme buď dobré nebo zlé dědictví. Bude náš život a náš příklad požehnáním nebo prokletím? Budou lidé hledět na náš hrob a budou říkat: On způsobil moji záhubu, nebo on mě zachránil? ... ^{2BC 1031.5}

Lekce, kterou se musíme naučit ze života Šalomouna, má zvláštní mravní spojitost se životem letitých, čili těch, kteří již nevystupují na horu, ale sestupují dolů a hledí tvář v tvář západu slunce. Očekáváme, že budeme vidět nedostatky v charakterech mládeže, která není ovládána láskou a vírou v Ježíše Krista. Vidíme mládež, jak váhá mezi dobrem a zlem, jak kolísá mezi pevnými zásadami a téměř převládajícím vlivem zla, který vede jejich nohy do záhuby. Avšak od těch, kteří jsou zralého věku, očekáváme lepší věci. Očekáváme, že jejich charaktery budou utvrzeny, že budou zakořeněny v zásadách a že se ocitnou mimo nebezpečí poskvrnění. Ale případ Šalomouna je nám představen jako světelné výstražné znamení. Když se ty, letitý poutníku, který si bojoval bitvy života, domníváš, že stojíš, dej si pozor, abys nepadl. Tak jako v případě Šalomouna, který byl od přirozenosti smělý, pevný a rozhodný, se jeho oslabený, váhající charakter třásl jako třtina ve větru před mocí pokušitele! Byl jako starý větrem ošlehaný cedr z Libánu, statný dub z Bázan, sklonil se však před větrem pokušení! Jaká lekce pro všechny, kteří si přejí zachránit své duše, aby ustavičně bděli na modlitbách! Jaké varování pro to, aby byla zachována Kristova milost v jejich srdci, aby bojovali s vnitřní zkažeností a vnějšími pokušeními! – Letter 51, 1886 ^{2BC 1031.6}

Tak dlouho, pokud budeme žít, budeme muset střežit s pevnou odhodlaností naše city a vášně. Je zde vnitřní zkaženost a vnější pokušení a všude, kde Boží dílo postupuje vpřed, se satan snaží tak zařídit okolnosti, aby pokušení dolehlo na duši s podmaňující silou. Ani okamžik nemůžeme být bezpeční, pouze když spoléháme na Boha a když je náš život skryt s Kristem v Bohu. – Letter 8b, 1891). ^{2BC 1032.1}

4-6. Proč Bůh přerušil svou smlouvu se Šalomounem – (Citace 1 Pa 11,4-6). Šalomoun ztratil svoje spojení s nebesy a dal tak Izraeli zavádějící příklad, že ho Bůh nemohl déle hájit. Bůh přerušil svou smlouvu se Šalomounem, protože Šalomoun byl nevěrný. Kdyby Šalomoun dbal daných mu pokynů, Bůh by skrze něho působil, aby zjevil světu svou moc a majestát. ^{2BC 1032.2}

Ti, kterým dnes Hospodin uděluje velké světlo, naleznou své bezpečí pouze v tom, když budou kráčet cestou Páně, stavíce se tam, kde může skrz ně uskutečnit svou vůli. Bůh vykoná velké věci pro ty, kteří se budou od něho učit, a nebudou spoléhat na svou radu, ale na Toho, který se nikdy nemýlí. Naše jistota a naše moudrost je v uznávání a dbaní Božích pokynů. Nejcennější poznání, jaké můžeme získat, je poznání Boha. Ti, kteří chodí pokorně před ním, milují ho nade všechno a jsou poslušní jeho Slovu, budou obdařeni moudrostí. Bude jim dáno nebeské poznání, aby ho předali ostat-

ním. Moudrost je Boží dar, a má být zachována neposkvrněná od všeho znečištění. Její udržování spočívá na každém jednotlivci, kterému je udělena zvláštní povinnost oslavovat Boha tím že bude požehnáním svým bližním. Vždy máme mít před očima bázeň Boží a na každém kroku se ptát: „Je toto cesta Páně?“ 2BC 1032.3

Bůh chce mít na této zemi spravedlivé představitele, skrze které by mohl udělit svému lidu svojí zvláštní přízeň. Tito představitelé mají být lidmi, kteří vzdávají čest Bohu zachováváním jeho přikázání, – moudří, věrní mužové, kteří mohou být vůdci, kteří krácejí rozvážně a ukazují světu význam pravé oddanosti vůči Bohu. – Manuscript 1, 1912 2BC 1032.4

4. (Zj 2,4-5). Pohnutý svícen – Znal Šalomoun Boha, když chodil cestami modloslužebníků? Ne, protože zapomněl na bohaté zkušenosti svého mládí a na modlitby, které pronesl v chrámu (citace Zj 2,4-5). 2BC 1032.5

Svícen byl odstraněn ze svého místa tehdy, když Šalomoun zapomněl na Boha. Ztratil Boží světlo, ztratil Boží moudrost a smísil modlářství s náboženstvím. – RH March 29, 1892 2BC 1032.6

4-8. (2 Kr 23,13-14). Památník zkaženého charakteru – Jen nemnozí si uvědomují, že ve svém životě neustále působí vlivem, který se trvale projeví buď dobrem nebo zlem. Staletí uplynula od doby, kdy se Šalomoun stal příčinou toho, aby tyto modlářské svatyně byly postaveny na hoře; a i když je Joziáš, jakožto místa pro uctívání, zbořil, přesto jejich pozůstatky obsahující stavební zlomky přetrvávaly ještě ve dnech Kristových. Vyvýšenina, na které tyto svatyně stály, byla nazývána, pravověrnými Izraelity „Hora přestoupení“. 2BC 1032.7

Šalomoun si ve své pýše a nadšení neuvědomil, že těmito pohanskými oltáři vlastně postavil památník svému zkaženému charakteru, který přetrvá mnoho pokolení a stane se předmětem kritiky tisíců lidí. Podobným způsobem, každý čin v životě člověka je velkým buď pro dobro nebo zlo; a proto pouze jednáním podle zásad ve zkouškách každodenního života získáme moc být rozhodnými a věrnými v nejnebezpečnějších a nejobtížnějších situacích. 2BC 1032.8

Stopy Šalomounova odpadnutí přetrvávaly mnoho staletí po něm. Ve dnech Kristových se ti, kteří se klaněli v chrámu, mohli dívat jen naproti na Horu přestoupení, a připomněli by si, že stavitel tohoto bohatého a nádherného chrámu, nejproslulejší ze všech králů, se odvrátil od Boha a zbudoval oltáře pohanským bůžkům; a že nejmocnější panovník na zemi selhal, protože neovládl svého vlastního ducha. Šalomoun zemřel jako kající člověk; ale jeho pokání a slzy nemohly vymazat z Hory přestoupení stopy jeho nešťastného odpadnutí od Boha. Zřícené zdi a zlomené pilíře hlásaly po tisících let jako němí svědkové odpadnutí největšího krále, který kdy seděl na pozemském trůně. – HR May, 1878 2BC 1032.9

4-11. Přepych, víno, modlářské ženy, způsobily porážku Šalomouna – Šalomoun jednal přes všechny své počty po značnou dobu moudře a rozhodně v Božích radách; byl však nakonec přemožen pokušeními, která vycházela z jeho blahobytu. Od svého mládí žil v přepychu. Jeho chuť byla uspokojována nejvybranějšími a nejdražšími lahůdkami. Následkem tohoto života v přepychu a neomezeného užívání vína byl jeho rozum nakonec otupen a byl příčinou jeho odejití od Boha. Vstoupil do unáhlených a hříšných manželských svazků s modlářskými ženami. – HR April, 1878 2BC 1033.1

9-12. (kap. 14,21). Šalomounův vliv na jeho děti – Bylo to proroctví o blížící se zkáze, které probudilo odpadlého krále jakoby ze snu a přivedlo ho k pokání, a snažilo se, pokud možno, zastavit nesmírný příliv zla, které během pozdějších let jeho panování stále více a více narůstalo. Na dobu jeho pokání mu však zůstalo jen několik málo let života, a proto také nemohl doufat, že odvrátí následky svého dlouholetého konání zla. Jeho zlé jednání začalo působit vlivy, které pak již nikdy nebyl schopen plně potlačit. 2BC 1033.2

Zvlášť to bylo viditelné v případě výchovy dětí, které se mu narodily z manželských svazků s modlářskými ženami. Roboám, syn kterého si Šalomoun vybral za svého následníka, obdržel od své matky Amonitky rysy charakteru, které vedly k tomu, aby pohlížel na hřích jako na něco žádoucího. Po nějakou dobu se snažil sloužit Bohu a tehdy byl obdařen určitou mírou blahobytu. Nebyl však stálý a nakonec podlehl vlivům zla, které ho obklopovaly od jeho dětství. – RH July 3, 1913 2BC 1033.3

1. Královská 12.

25-33. Nebezpečí v projevování Jeroboáмова ducha – Dnešní lidé jsou v nebezpečí, že budou projevovat stejného ducha, jakého projevoval Jeroboám, a konat dílo svým charakterem podobné dílu, jaké konal on. Jeho plány, které uskutečnil, odváděly dítky Izraele od Boha k modlářství a tím vykonali a dali průchod strašnému zlu. Soudce vši země obviňuje Jeroboáma ze strašných následků jeho jednání. A obviňuje také ty, kteří následují jeho příklad, z následků jejich špatného jednání. – Letter 113, 1903 *2BC 1033.4*

1. Královská 13.

11-19. Jedině Bůh může zrušit svá nařízení – Boží muž byl nebojácný, když mu bylo oznámeno poselství pokárání. Nezdráhal se odsoudit králův falešný systém uctívání. A odmítal Jeroboámovo pozvání, i kdyby sliboval odměnu. Nechal se však přemluvit tím, který prohlašoval, že má poselství z nebe. *2BC 1033.5*

Když Pán dává člověku nějaké nařízení, tak jak ho dal tomuto poslu, pouze on sám může toto nařízení zrušit. Na ty, kteří se odvracejí od Božího hlasu, aby poslouchali protichůdná nařízení, jistě dopadne neštěstí. Protože tento posel poslouchal falešné příkazy, Bůh dopustil, aby byl zahuben. – Manuscript 1, 1912 *2BC 1033.6*

1. Královská 14.

21. Viz komentář EGW ke kap.11,8-12. *2BC 1033.7*

1. Královská 16.

31. Jezábel proti Duchu Božímu – Jak si málokterí uvědomují moc neposvěcené ženy. Byla jsem přenesena zpět do doby Achaba. Bůh by byl s Achabem, kdyby kráček v souladu s radami nebe. Ale Achab tak nečinil. Oženil se se ženou oddanou modlářství. Jezábel měla větší moc nad králem, než měl Bůh. Ona ho zavedla do modlářství a s ním i celý lid. – Manuscript 29, 1911 *2BC 1033.8*

Vliv Jezábel na Achaba byl větší než vliv Ducha Božího, jakkoli silné a přesvědčující byly důkazy z nebe. – Manuscript 19, 1906 *2BC 1033.9*

1. Královská 17.

1. Eliáš vzal klíč nebe – Dříve, než se (Achab) mohl vzpamatovat ze svého úžasu nebo něco říci, Eliáš zmizel a vzal s sebou klíč nebe. ... *2BC 1033.10*

Jeho slovo uzavřelo poklady nebe a pouze jeho slovo je mohlo znovu otevřít. ... Achab si neuvědomil, že prorok nechal jeho chování nepokárané, až do té doby, kdy muž Boží odešel navždy. – RH Aug. 14, 1913 *2BC 1034.1*

1-2. Boží muž s Božím poselstvím – Bůh má v každé době lidi, kterým svěruje své poselství. Na jejich srdce zapůsobí Duch Boží, jenž je přinutí, aby mluvili. Puzení svatou horlivostí a mocně povzbuzování božským Duchem přistupují k provedení svěřených jim povinností, aniž by mysleli na následky, které by jim mohly vzniknout hlásáním slova, jež jim dal Pán. Služebník Boží si však brzy uvědomí, že naráží na určité riziko. Zjišťuje, že stejně on sám jako i jeho poselství se stává předmětem kritiky. Jeho obyčej, jeho život, jeho majetek všechno je pod zorným úhlem a podléhá kritice. Jeho poselství je rozebráno na kusy a zamítáno naprosto úzkoprsým a neposvěceným du-

chem tak, jak to lidé ve svém omezeném úsudku uznají za vhodné. Může toto poselství vykonat dílo, které Bůh chtěl, aby bylo vykonáno? Ne; ono musí zjevně selhat, protože srdce posluchačů jsou neposvěcená. 2BC 1034.2

Jestli kazatelův výraz tváře není rozhodný, jestli nemá neoblomnou víru a odvahu, jestli jeho srdce není učiněno silným díky stálému spojení s Bohem, začne přizpůsobovat své svědectví, aby bylo příjemné neposvěceným uším a srdcím těch, kterým je určeno. Ve snaze vyhnout se kritice, které může být vystaven, se odloučí od Boha, ztratí pocit božské přízně a jeho svědectví bude nevýrazné a zbaveno života. Zjistí, že jeho odvaha a víra jsou pryč a že jeho úsilí je zbaveno moci. Svět je plný pochlebovačů a pokrytců, kteří podléhají svým touhám, jež jsou jim příjemné; ale věrných lidí, kteří nesledují své vlastní zájmy, ale milují své bratry tak velmi, že u nich nemohou snést hřích, je vskutku velmi málo. – RH April 7, 1885 2BC 1034.3

1. Královská 18.

17. Rebelové obviňují jiné z obtíží – Ti, kteří nechtějí přijmout napomenutí a nechtějí se napravít, projeví nepřátelství, zlobu a nenávist proti nástroji, který použil Bůh. Nešetří žádnými neověřenými prostředky, aby vrhli stín na ty, kteří jim přinášejí poselství. Pociťují totéž, co cítil Achab vůči Eliášovi, že Boží služebník je tím, jenž je překážkou a zlořečenstvím. Achab řekl: „*Zdaliž ty nejsi ten, kterýž kormoutíš lid Izraelský?*“ – RH Jan. 8, 1884 2BC 1034.4

36-40. Ten, který stál cele na Boží straně – Bůh chtěl, aby jeho čest byla před lidmi vyvýšena jako ta nejvyšší a aby jeho rady byly utvrzeny před zraky lidu. Svědectví proroka Eliáše na hoře Karmel je příkladem člověka, který stál cele na Boží straně a u jeho díla na zemi. Prorok nazývá Hospodina jeho jménem, JHVH Bůh, které on sám sdělil, aby naznačil svou blahosklonnost a slitování. Eliáš ho nazývá Bohem Abraháma, Izáka a Izraele a činí to proto, aby vyvolal v srdcích svého odpadlého lidu pokornou vzpomínku na Hospodina a ujistil je o své velké osvobozující milosti. Eliáš se modlí: „*Nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli.*“ Boží čest má být vyvýšena jako ta nejvyšší, ale prorok prosí ještě o schválení svého poslání. „*Nechť dnes poznají, že jsi ty Bůh v Izraeli, a já služebník tvůj,*“ modlí se „*a že jsem vedle slova tvého činil všechny věci tyto. Vyslyš mne, Hospodine,*“ prosí, „*vyslyš mne.*“ ... 2BC 1034.5

Jeho horlivost pro Boží slávu a jeho hluboká láska k domu Izraele je poučením pro všechny, kteří dnes stojí jako představitelé jeho díla na zemi. – Letter 22, 1911 2BC 1034.6

42-44. Důležitá lekce z Eliášova života – Ze zkušenosti Eliáše vyplývají důležité lekce. Když se na hoře Karmel modlil za déšť, byla jeho víra zkoušena, ale on vytrval v přednášení své prosby Bohu. Šestkrát se opravdově modlil a přece nebylo dáno žádné znamení, že jeho prosba byla vyslyšena, on však v silné víře předkládal své prosby k trůnu milosti. Kdyby se v znechucení pošesté vzdal, jeho modlitba by nebyla vyslyšena, on však vytrval, dokud nepřišla odpověď. Máme Boha, jehož ucho není zavřené k našim prosbám; a jestli vyzkoušíme jeho slovo, on pocítí naši víru. On chce, abychom všechny naše zájmy protkali s jeho zájmy, a tehdy nám jistě požehná; protože pak nebudeme slávu připisovat sobě, jakoby požehnání bylo naše, ale odevzdáme všechnu chválu Bohu. Bůh ne vždy odpovídá na naše modlitby, když poprvé k němu voláme; protože kdyby tak činil, mohli bychom to pokládat za samozřejmé, že máme zajištěno právo na všechna požehnání a výsady, které nám chce udělit. Místo, abychom zpytovali naše srdce, abychom viděli, zda v něm pěstujeme nějaké zlo, nebo hovoříme nějakému hříchu, měli bychom se stát bezstarostnými a přestat si uvědomovat naši závislost na něm a naši potřebu jeho pomoci? 2BC 1034.7

Eliáš se pokořil, do té míry, že nemohl připsat slávu sobě. To je stav, ve kterém Hospodin vyslýchá modlitby, právě tehdy mu vzdáváme chválu. Obyčej chválit lidi je tím, co má za následek velké zlo. Jeden chválí druhého a takto jsou lidé přivedeni k pocitu, že sláva a čest patří jim. Když vyvyšujete člověka, nastražujete jeho duši osidlo a jednáte tak, jak si to přeje satan. Měl bys chválit Boha celým svým srdcem, duší, mocí, myslí i silou, protože pouze Bůh sám je hoden chvály. – RH March 27, 1913 2BC 1035.1

43-44. Eliášovo srdce zpytováno – Služebník pilně hlídal, zatímco se Eliáš modlil. Šestkrát se vrátil ze své stráže, říkajíc: „*Není tam nic, žádný mrak, žádné známky po dešti.*“ Prorok se však nenechal odradit. Učinil přehled svého života, aby viděl, kde opomenul vzdát Bohu čest, vyznal své hříchy a takto dále trápil svou duši před Bohem, zatímco čekal na znamení, že jeho modlitba byla vyslyšena. Když zkoumal své srdce, zdálo se mu, že je čím dál menším jak ve vlastním úsudku, tak i v Božím pohledu. Zdálo se mu, že je ničím a že Bůh je vším; a když dosáhl bodu, při kterém se zřekl vlastního „já“, a když přilnul ke Spasiteli jako ke své jediné síle a spravedlnosti, odpověď přišla. Služebník se objevil a řekl: „*Aj, oblak maličký jako dlaň člověčí vystupuje z moře.*“ – RH May 26, 1891 2BC 1035.2

1. Královská 19.

4. Pohled na Boha povzbuzuje odvahu – Jakkoli odvážný a úspěšný může být člověk v konání zvláštního díla, jestliže nevzhlíží stále k Bohu, když nastanou okolnosti, aby vyzkoušely jeho víru, ztratí svou odvahu. Dokonce, když mu Bůh dal zřetelné znamení své moci, když byl posílen ke konání Božího díla, nebude mít úspěch, pokud nebude bezvýhradně důvěřovat Všemohoucímu. – RH Oct. 16, 1913 2BC 1035.3

18. Mnozí nesklonili svá kolena před Bálem – V našich městech žijí tisíce lidí, kteří udržují před sebou bázeň před Bohem a kteří nesklonili svá kolena před Bálem. Tak mnozí z nich žijí ve skromných podmínkách, proto si je svět nevšímá. Ale i když jsou ukryti na silnicích a mezi ploty, přesto hledají Boha. – Manuscript 17, 1898 2BC 1035.4

19-21. Charakter Elizea – Pozornost Eliáše byla obrácena na Elizea, syna Safatova, který se svými služebníky orol s dvanácti páry volů. Byl vychovatelem, vedoucím i pracovníkem. Elizeus nežil v hustě zalidněných městech. Jeho otec byl oračem půdy – rolníkem. Daleko od města a rozmařilého hýření obdržel Elizeus své vzdělání. Byl vychováván ve zvycích prostoty, v poslušnosti ke svým rodičům a k Bohu. Takto v tichosti a spokojenosti byl připravován k vykonávání skromného díla obdělávání půdy. I když měl Elizeus tichého a pokorného ducha, neměl nestálou povahu. Vyznačoval se bezúhonností, věností, láskou a bázní Boží. Měl vlastnosti vládce, a přesto všechno měl mírnost služebníka. Jeho mysl byla vycvičena i v malých věcech k věnosti ve všem, cokoli dělal. Jestliže ho Bůh povolá, aby ještě účinněji pro něho působil, bude připraven uposlechnout jeho hlasu. 2BC 1035.5

Lidé žijící v okolí Elizeova domu byli zámožní, ale on si uvědomoval, že, má-li být všestranně vychován, musí být věrným pracovníkem v jakékoli práci. Nespokojoval se s tím, aby byl v nějakém ohledu méně vyškolený než služebníci jeho otce. Nejprve se měl naučit sloužit, aby pak mohl vědět jak má vést, vyučovat a přikazovat. 2BC 1035.6

Elizeus čekal s uspokojením, konal věrně svou práci. Den po dni, skrze praktickou poslušnost a Boží milost, na kterou spoléhal, získal poctivost a sílu k provádění svého záměru. Když konal věrně všechno, co jen mohl ve spolupráci se svým otcem ve svém domově, konal vlastně Boží službu. Tím se vlastně učil, jak má spolupracovat s Bohem. – YI April 14, 1898 2BC 1035.7

1. Královská 22.

7-8. Předsudky zaslepují oči vůči pravdě – Čím pozorněji je studováno Písmo svaté, tím jasněji pochopíme pravý charakter našich myšlenek a činů. Tisíce lidí však odkládají Bibli stranou ze stejných důvodů, z jakých Achab nenáviděl Eliáše. Protože ona předpovídá zlo vůči hříšníkovi, oni tvrdí, že nacházejí v Božím slovu chyby a protiklady. Zatímco předstírají, že jsou otevření vůči přesvědčení, dovolují, aby je ovládly předsudky a odmítají vidět pravdu tak, jak ji toto Slovo zjevuje. – YI June 10, 1897 2BC 1036.1

2. Královská 1.

2-3. Hlas knížete temnoty – Mělo se za to, že bůh Akaron sděluje informace, prostřednictvím média svých kněží, týkající se budoucích událostí. Velké množství lidí se přicházelo na ně dotazovat; ale vyslovené předpovědi a podané informace pocházely přímo od knížete temnoty. – RH Jan. 15, 1914 *2BC 1036.2*

3. Není snad Bůh v Izraeli? – Bůh je váš rádce. Vždy se nacházíme v nebezpečí, že projevíme nedůvěru vůči Bohu, když hledáme pokyny a rady u lidí, kteří nečiní Boha svou důvěrou a kteří postrádají moudrosti v záležitostech, které tím, že následují svůj vlastní úsudek, zpožďují dílo. Oni neuznají Boha jako nekonečného v moudrosti. Máme uznávat Boha jako našeho rádce, a když ho o něco žádáme, musíme věřit, že obdržíme ty věci, které od něho požadujeme. Jestliže spoléháte na lidi, kteří nemilují Boha a kteří neposlušují jeho příkázání, budete jistě přivedeni do velmi obtížného postavení. Ti, kteří nejsou spojeni s Bohem, jsou spojeni s nepřítelem Božím a nepřítel bude působit skrze ně, aby nás přivedl na falešné stezky. Nevzdáme čest Bohu tím, když odejdeme od jediného pravého Boha, abychom se dotazovali boha Akaron. Položme si otázku: Chodíte se tázat boha Akaron proto, že není boha v Izraeli? – Manuscript 41, 1894 *2BC 1036.3*

2. Královská 2.

1-6. Někteří potřebují časté změny – Opakuji, Bůh vidí, že pracovník potřebuje být těsněji spjat s ním; a aby toto mohl uskutečnit, oddělí se od přátel a známých. Když připravoval Eliáš na proměnění, stěhoval ho z místa na místo, aby se nemohl usadit v pohodlí a aby takto nezanedbal získat duchovní sílu. Bylo Božím záměrem, aby Eliášův vliv byl mocí k pomoci mnohých duším získat hlubší a užitečnější zkušenost. *2BC 1036.4*

Nechť ti, kterým není umožněno odpočívat v klidu, kteří se musí neustále stěhovat, rozbijí svůj stan dnes večer na jednom místě a zítra večer na jiném místě, pamatují, že Pán je vede a že to je jeho způsob, jak jim pomoci vytvořit dokonalé charaktery. Ve všech změnách, které jsou zapotřebí učinit, má být Bůh uznán jako náš průvodce, náš vůdce i naše opora. – RH May 2, 1907 *2BC 1036.5*

1-8. Naše prorocké školy – Krátce předtím, než byl Eliáš vzat do nebe, navštívil školy proroků a poučoval studenty o nejdůležitějších bodech jejich výchovy. Opakoval jim poučení, která jim dal při svých dřívějších návštěvách, tím, že vštěpoval v paměť mladých, jak je důležité, aby každý rys jejich výchovy nesl známku prostoty. Jen tak mohou být přetvořeni nebesy a vydat se k dílu po cestách Páně. Kdyby naše školy byly vedeny tak, jak si Bůh přál, bylo by v těchto závěrečných dnech hlásání poselství konáno dílo podobné tomu, jaké konaly školy proroků. – RH Oct. 24, 1907 *2BC 1036.6*

9. Spojení člověka s Duchem svatým znamená úspěch – Úspěch Eliášovy kazatelské služby nebyl dán tím, že by měl nějaké zděděné schopnosti, ale protože se podřídil Duchu svatému, který mu byl dán tak, jak bude dám všem, kteří cvičí živou víru v Boha. Ve své nedokonalosti, má člověk výsadu spojení s Bohem skrze Ježíše Krista. – Manuscript 148, 1899 *2BC 1037.1*

9, 15. Moc spojená s něžným soucitem – Elizeus obdržel dvojnásobný díl ducha, jenž spočinul na Eliáši. V něm byla moc Eliášova ducha spojena s vlídností, milosrdenstvím a něžným soucitem Ducha Kristova. – Letter 93, 1902 *2BC 1037.2*

11-15. (Za 4-6). Odchýlení se činí nezpůsobilým pro službu – Od této doby zaujímal Elizeus místo Eliáše. Byl povolán do postavení nejvyšší pocty, protože byl věrný v malých věcech. V jeho mysli vyvstala otázka: Jsem způsobilý pro vykonávání takového postavení? Nedovolil však své mysli, aby pochybovala. Největší způsobilostí pro kohokoli zaujímajícího postavení hodné důvěry, je bezvýhradná poslušnost Slovu Hospodinovu. Elizeus mohl uplatňovat své rozumové schopnosti na každém jiném předmětu s výjimkou toho, který nepřipouštěl žádnou úvahu. Měl být poslušen Božího slova v každé době a na každém místě. Elizeus měl přiložit svou ruku k pluhu a neohlížet se zpět. Projevil tím pevnou a rozhodnou důvěru v Boha. *2BC 1037.3*

Tuto lekci bychom měli pečlivě studovat, protože pak se v žádném případě nemůžeme odchýlit od naší věrnosti. Žádné povinnosti, které nám Bůh předkládá, by nás neměly přimět k tomu, abychom působili proti jeho plánům. Slovo Boží má být našim rádcem, a proto pouze ti, kteří projeví dokonalou a absolutní poslušnost vůči Bohu, budou těmi, které si on vybere. Ti, kteří následují Hospodina, musí být rozhodní a přímí v poslušnosti jeho pokynů. Jakékoliv odchýlení se k následování lidských výmyslů a plánů je činí nezpůsobilými k tomu, aby mohli být důvěryhodnými. Dokonce jestli chodí tak, jako chodil Enoch s Bohem, jejich děti se musí oddělit od těch, kteří nejsou poslušni Bohu, kteří dávají najevo, že nejsou v živém spojení s ním. Hospodin je Bohem zástupů; a všichni, kteří jsou v jeho službě, si budou uvědomovat význam jeho slov k Zorobábelovi: „*Ne silou ani mocí, ale Duchem mým, praví Hospodin zástupů.*“ – YI April 28, 1898 ^{2BC 1037.4}

15. Naučení plynoucí z Eliáše a Elizea – Příběh Eliáše a Elizea musí být jasně představen, aby náš lid mohl pochopit důležitost díla reformy, jaká by měla být provedena v naší době. Ó, kéž by náš lid mohl mít jistotu, že jeho nohy stojí na bezpečném základu! ^{2BC 1037.5}

Lekce, které bychom se měl naučit z životního díla Eliáše a Elizea, znamenají mnoho pro všechny, kteří se snaží postavit nohy mužů a žen na věčné Skále. Pracovníci musí pokořit svá vlastní srdce, jestli chtějí porozumět tomu, jaké plány má Bůh s nimi. V nejpravdivějším smyslu musí bojovat sami se sebou, jestli chtějí ovlivnit jiné, aby mohli vejít úzkou bránou. Představení pravdy musí být konáno s taktem a mocí vůči těm, kteří potřebují světlo a povzbuzení. – Letter 30, 1912 ^{2BC 1037.6}

2. Královská 4.

38-44. (kap. 6,1-7). Školy byly uznány pro jejich vzdělání a zbožnost – Samuel učinil první základy pro náboženskou výuku a rozvoj prorockých darů. Mezi hlavními předměty studia byl zákon Boží s poučením, jehož se dostalo Mojžíšovi, dějiny náboženství, náboženská hudba a poezie. V těchto „školách proroků“ byli mladí mužové vychováváni těmi, kteří byli nejen dokonale znalí božské pravdy, ale kteří pěstovali důvěrné obcenství s Bohem a obdrželi zvláštní obdarování jeho Ducha. Tito vychovatelé se těšili úctě a důvěře lidu jak pro své vzdělání, tak pro svou zbožnost. Moc Ducha svatého se často pozoruhodně projevila na jejich shromážděních a použití prorockého daru nebylo neobvyklé. Tyto školy, neboli kolegia, měly nevyčíslitelnou hodnotu pro Izrael nejen proto, že umožňovaly rozšiřovat náboženskou pravdu, ale také proto, že udržovaly ducha živé zbožnosti. – ST July 20, 1882 ^{2BC 1037.7}

2. Královská 6.

1-7. Viz komentář EGW ke kap. 4,38-44. ^{2BC 1037.8}

2. Královská 8.

16-18. Jezábelin záměr se nezdařil – Pomocí svých svůdných lstí Jezábel učinila Jozafata svým přítelem, a proto dohodla manželství mezi svou dcerou Atálií a Jozafatovým synem Jorámem. Věděla, že její dcera vychovávána pod jejím vedením, je stejně tak bezohledná jako ona samotná, a proto uskutečnil její plány. Podařilo se jí to však? Ne, protože synové proroků, kteří byli vychováváni ve školách, které založil Samuel, stáli pevně za pravdou a spravedlností. – Manuscript 116, 1899 ^{2BC 1038.1}

2. Královská 10.

1-31. Náboženství Jehu je nebezpečné – Lidé se zdráhají naučit lekci, že duch projevovaný Jehu, nikdy nespojí srdce dohromady. Není pro nás bezpečné, abychom spojili své zájmy s náboženstvím Jehu, protože to do srdcí pravých pracovníků vnese jenom smutek. Bůh nesvěřuje žádnému ze svých služebníků dílo trestání těch, kteří nedbají na jeho varování a napomenutí. Když Duch svatý přebývá v srdci, povede lidský nástroj k tomu, aby viděl své vlastní nedostatky charakteru, aby měl soucit se slabostmi ostatních a odpouštěl tak, jak by sám chtěl, aby mu bylo odpuštěno. Takový člověk bude soucitný, zdvořilý, podobný Kristu. – RH April 10, 1900 [2BC 1038.2](#)

2. Královská 15.

5. Viz komentář EGW k 2 Pa 26,16-21. [2BC 1038.3](#)

2. Královská 20.

12-15. (Iz 39,1-4). Co uviděli? – Co uviděli vaši přátelé a známí ve vašem domově? Neukázali jste snad ty věci, které pominou, místo abyste zjevili poklady Kristovy milosti? Nebo snad těm, s nimiž přicházíte do styku, přinášíte nějaké nové myšlenky týkající se Kristova charakteru a jeho díla? Máte snad vždy nějaké nejnovější zjevení jeho soucitné lásky, aby byla k předání těm, kteří ho neznají? – ST Oct. 1, 1902 [2BC 1038.4](#)

2. Královská 22.

10-11. (2 Pa 34,18-19). Joziášovo pokání ukazuje na naše poslání – Když Joziáš vyslechl slova výstrahy a odsouzení proto, že Izrael pošlapal příkazy nebes, pokořil se a plakal před Hospodinem. Vykonal důkladné dílo pokání a reformace a Bůh přijal jeho úsilí. Celé shromáždění Izraele vešlo ve slavnostní smlouvu, že budou zachovávat příkázání JHVH. Takové má být i naše dílo dnes. Musíme se kát z našeho minulého špatného jednání a hledat Boha celým svým srdcem. Musíme věřit, že Bůh miní právě to, co říká, a neučiní žádný kompromis se zlem jakýmkoliv způsobem. Měli bychom se velmi pokořit před Bohem a považovat jakoukoli ztrátu za lepší než ztrátu jeho přízně. – RH Jan. 31, 1888 [2BC 1038.5](#)

13. Viz komentář EGW k 2 Pa 34,21. [2BC 1038.6](#)

14. Viz komentář EGW k 2 Pa 34,22. [2BC 1038.7](#)

2. Královská 23.

1-3. (2 Pa 34,29-31). Nutnost reformace – Joziáš četl kněžím a lidu knihu zákona nalezenou po boku truhly v domě Božím. Jeho citlivé svědomí bylo hluboce pohnuto, když viděl, jak daleko lid odešel od požadavků smlouvy, kterou uzavřeli s Bohem. Viděl, že uspokojují svou chuť ve strašné míře a kazí své vnímání následkem užívání vína. Muži ve svatých úřadech byli často učiněni nezpůsobilými pro plnění povinností vyplývajících z jejich postavení, kvůli jejich holdování vínu. [2BC 1038.8](#)

Choutky a vášně rychle získaly nadvládu nad rozumem a úsudkem lidu, takže nemohli pochopit, že Boží odplata přichází následkem jejich zkaženého jednání. Joziáš, mladý reformátor, v bázní před Bohem zbořil rouhavé svatyně a ohavné modly k pohanskému uctívání a oltáře postavené k obětování pohanských božstevům. Avšak ještě v Kristově době byly viditelné památníky smutného odpadnutí krále Izraele a jeho lidu. – HR April, 1878 [2BC 1038.9](#)

Kniha určitým spojencem v díle reformy – Úkolem Joziáša v jeho postavení krále bylo uskutečnit v židovském národě zásady vyučované v knize zákona a to se snažil vykonat věrně. V knize zákona nalezl sám pro sebe poklad poznání, mocného spojence v díle reformy. – GCB April 1, 1903 2BC 1038.10

2. (2 Pa 34,30). Joziášův pohled na jeho nejvyšší postavení – Když četl knihu zákona, obsahující „tak praví Hospodin“, zaujal Joziáš nejvyšší postavení, jaké vůbec mohl zaujmout. ... Nej důležitějším úkolem knížat izraelských, – lékařů, učitelů na našich školách, jakož i kazatelů a těch, kteří zaujímají zodpovědná postavení v institucích Páně, – je konat zodpovědnost spočívající na nich, v utvrzování Písma svatého v myslích lidu tak, jako se hřebík přibíjí na pravé místo, v používání Bohem jim daných schopností vlivu ke vstřípení pravdy, že „*počátek moudrosti je bázeň Hospodinova*“. Vedoucí v Izraeli by měli rozšiřovat poznání Písma svatého v celém jejich kraji, aby podporovalo duchovní zdraví, protože Boží slovo je listím ze stromu života. – Manuscript 14, 1903 2BC 1039.1

10. Děti nemusí být obětovány Molochovi – Náboženství v domově – co ono nevykoná? Ono vykoná právě to dílo, které Bůh chtěl, aby bylo konáno v každé rodině. Děti by měly být vychovávány v péči a napomenutí Páně. Mají být vychovávány a cvičeny, ne proto, aby byly uznány společnostmi, ale jako členové Boží rodiny. Nemají být obětovány Molochovi. Rodiče by se měli stát dobrovolnými poddanými Krista. Stejně otec jako i matka by se měli zasvětit dílu správné výchovy dětí, které jim byly dané. Měli by se pevně rozhodnout pracovat v lásce Boží s největší něžností a soucitem pro záchranu duší, nacházejících se pod jejich vedením. Nemají se nechat pohltit zvyky světa. Nemohou se zúčastňovat večírků, koncertů, tanců, pořádat oslavy a účastnit se jich, protože takto jednají pohané. – NL No.29, p.2 2BC 1039.2

13-14. (1 Kr 11,4-8). Památníky odpadnutí – Pouze dobrota má pravou velikost. Každý člověk předává dědictví buď dobra nebo zla. Na jižní vyvýšenině hory Olivetské byly památné kameny Šalomounova odpadnutí. Obrovské modly, neforemné bloky dřeva a kamene, vyčnívaly nad myrtovými a olivovými háji. Joziáš, mladý reformátor, ve své náboženské horlivosti zničil tyto obrazy Astarot, Kámose a Molocha, ale rozbité úlomky a hromady rozvalin zůstaly na protilehlé hoře Moria, kde stál Boží chrám. Když se cizinci v pozdějších pokoleních ptali: „*Co znamenají tyto rozvaliny, které leží před chrámem Hospodinovým?*“ bylo jim odpovězeno: „*To je Šalomounova Hora přestoupení, na které postavil oltáře pro uctívání bůžků, aby se zalíbil svým pohanským ženám.*“ – Letter 8b, 1891 2BC 1039.3

29-30. (2 Kr 22,19-20; 2 Pa 34,26-33; 35,20-24). Joziášova chyba – Ti, kteří neberou Boží slovo za svou záruku, nemohou doufat, že lidská moudrost jim může v něčem pomoci; protože lidská moudrost, oddělená od Boha, je jako vlny mořské, hnané a zmítané větrem. Kristovo slovo zní: „*On vás uvede do všelike pravdy.*“ Nezavrhujte světlo vám dané. 2BC 1039.4

Čtete Joziášův příběh. On vykonal dobré dílo. Za jeho panování bylo modlářství potlačeno a zřejmě úspěšně vykořeněno. Chrám byl znovu otevřen a přinášení obětí bylo znovu zřízeno. Jeho dílo bylo dobře vykonáno. 2BC 1039.5

Ale nakonec zahynul v boji. Proč? Protože nechtěl dbát varování, jež mu byla udělována. ... (Citace 2 Pa 34,26-33; 35,20-24). 2BC 1039.6

Protože Joziáš zahynul v boji, kdo bude obviňovat Boha z toho, že nedodržel své Slovo, říkají, že Joziáš půjde do hrobu v pokoji? Hospodin nedal Joziášovi příkaz, aby šel bojovat s králem Egypta. Když Hospodin dal králi Egypta příkaz, že přišel čas, aby mu sloužil v boji, a vyslanci řekli Joziášovi, aby nešel bojovat s Necho, bezpochyby si Joziáš poblahopřál, že slovo Hospodinovo nepřišlo k němu přímo, a aby návrat jeho armády nebyl pro něho pokořující, tak šel do boje. A kvůli tomu zahynul v boji, s kterým neměl mít nic společného. Tento muž, který byl Bohem tak velmi potčen, neměl v úctě Boží slovo. Hospodin mluvil v jeho prospěch a předpověděl mu dobré věci, ale Joziáš se stal sebedůvěřivým a nedbal na varování. Jednal proti Božímu slovu, rozhodl se jít svou vlastní cestou, a proto ho Bůh nemohl ochránit před následky jeho vlastního působení. 2BC 1039.7

V našich dnech lidé chtějí jednat podle svých vlastních tužeb a řídit se svou vlastní vůlí. Můžeme se pak divit, že je tak mnoho duchovní slepoty? – Manuscript 163, 1903 2BC 1039.8

2. Královská 24.

10-16. (2 Pa 36,20). Izraelité se prokázali nedůvěryhodnými – Dítka Izraele byly vzaty do babylonského zajetí, protože se odloučily od Boha, a již nezachovávaly zásady, které jim byly svěřeny do péče, zbavené metod a praktik národů, které zneuctívaly Boha. Hospodin jim nemohl zajistit blahobyt, ani nemohl splnit smlouvu, kterou s nimi uzavřel, protože byli nevěrní zásadám, které jim dal, aby horlivě zachovávali. Svým duchem a svým jednáním nesprávně představovali jeho charakter, a proto dovolil, aby byli vzati do zajetí. Protože se odloučili od něho, Bůh je pokořil. Nechal je jít jejich vlastními cestami, a nevinní proto museli trpět s vinnými. *2BC 1040.1*

Vyvolený Boží lid se prokázal jako nedůvěryhodný. Projevili se jako sobečtí, úkladní a nečestní. Mezi dětmi Izraele byli však také i křesťanští vlastenci, kteří byli v zásadách pevní jako ocel, a na tyto oddané muže Hospodin hleděl s velkým zalíbením. Byli to lidé, kteří nebyli zkaženi sobectvím, kteří neposkvrnili Boží dílo následováním bludných metod a praktik, lidé, kteří měli v úctě Boha, i kdyby měli všechno ztratit. Museli trpět s vinnými, ale díky Boží prozřetelnosti jejich babylonské zajetí bylo prostředkem, který je vysunul do popředí, a jejich příklad neposkvrněné poctivosti září nebeským jasem. – RH May 2, 1899 *2BC 1040.2*

17-20. (2 Kr 25,7; 2 Pa 36,11-13; Jr 27,12-22; 39,4-7). Sedechiáš odmítl Boží ochranu – Sedechiáš byl důkladně poučen prorokem Jeremiášem, jak může být ochráněn před neštěstími, které na něho jistě přijdou, pokud nezmění své jednání a nebude sloužit Hospodinu. Pohromy přišly, protože se nechtěl svou poslušností sám vložit pod Boží ochranu. S vyloupenýma očima byl odveden v řetězech do babylonského zajetí. *2BC 1040.3*

Jak smutné a hrozné je to varování pro ty, kteří se stali zatvrzelými vůči napomenutím a kteří se nechtějí pokořit v pokání, aby je Bůh mohl zachránit! – Letter 281, 1905 *2BC 1040.4*

2. Královská 25.

9. (2 Pa 36,19; Jr 39,8). Selhali jako misionáři – Proč Hospodin dopustil, aby Jeruzalém byl zničen ohněm poprvé? Proč dovolil, aby byl jeho lid poražen jejich nepřáteli a odveden do pohanské země? Bylo to proto, že selhali v tom, aby byli jeho misionáři a postavili rozdělující zeď mezi sebou a lidmi kolem nich. Hospodin je rozptýlil, aby poznání jeho pravdy mohlo být rozšířeno do celého světa. Kdyby byli oddaní, věrní a poslušní, Bůh by je přivedl znovu do jejich vlastní země. – GCB April 7, 1903 *2BC 1040.5*
